

s.6

Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı büyütelim!

Kürdistan'da yaşanan katliamlara, devlet terörüne sessiz kalmamak, sessiz kalanları uyarmak için her zamankinden fazla çaba ve enerjiye ihtiyaç var.

s.19

Bayteks işçileri: Direnişimizde kararlıyız!

Polis baskısına rağmen kaldırmadıkları direniş çadırında bekleyişlerini sürdüren işçilerle çalışma koşulları ve direnişin seyri üzerine konuştuk.

s.22

Madalyonun iki yüzü: Emperyalistlerle İŞİD!

Vurgulamalıyız ki, emperyalist saldırganlar da İŞİD canavarı da halkları hedef alan birer suç örgütü misyonu ile hareket ediyor.

s.20

SON BARİYER YIKILDI...

DİNK CİNAYETİ; "KATİL DEVLET", ÇÜNKÜ...

GERİCİ HEDEFLERİNE SAVAŞLA ULAŞMAYA ÇALIŞIYORLAR!

Suriye'yi yakıp yıkan savaşın baş sorumlularından biri, iktidarlaşan dinci-gericiliktir. Osmanlı hevesleri depreşen AKP şeflerinin izledikleri politikanın iflas ettiği olaylar tarafından defalarca kanıtlanmıştır. Şam'daki Emevi Camisi'nde namaz kılma fantezileri kuran bu ilkel zihniyetin temsilcileri, hiçbir yasa, kural, diplomatik teamül, Birleşmiş Milletler kararı tanımadan Suriye'deki savaşa dahil oldular.

Buna karşın Rusya uçağını düşürme aymazlığı, savaş kundakçılığında yeni bir aşamaya girildiğine işaret ediyor. Olası bir savaş ne "Türkmen kardeşlerimiz" ne Türkiye halklarının dertlerine derman olacak. Tersine, böylesine gerici, sefil çıkarlar üzerine inşa edilen bir savaşın tüm bölge halklarına getireceği tek şey, tarifsiz felaketlerdir. Zira savaş kundakçıları kaçak saraylarında sefahat sürerken, işçi ve emekçiler payına yıkım ve ölümden başka bir şey düşmeyecektir. Halkların kaderi savaş kundakçıların ellerine terk edilemez. O halde olası bir felaketi engellemek için ırkçı-şoven demagojilere prim vermemek, gerici savaşların aleti olmamak, savaşa ve savaş kundakçılarına karşı durmak her onurlu işçi ve emekçinin görevi olmalıdır. »9

Sorun Rusya uçağının sınırı ihlal etmesi filan değil, kendi gerici çıkarları için savaş kundakçılığı yapacak kadar zıvanadan çıkmış dinci-NATO'cuların aymazlığıdır. Seçimleri kirli savaşı ve ırkçılığı kışkırtarak kazandılar, şimdi de Suriye'de yaşadıkları fiyaskodan savaşı kışkırtarak kurtulabileceklerini sanıyorlar. Oysa karşılarında zehirlenmiş seçmen kitlesi değil, Rusya gibi emperyalist bir güç var.

MASUM GÖSTERİLMEMEYE ÇALIŞILAN TÜRKİYE'NİN SURİYE'DEKİ KIRLI ÇIKARLARIDIR!

BM masasında anlaşmaya varılan Suriye'de "siyasi geçiş süreci" aldatmacasında, tarafların saldırgan hamlelerine tanık olmaktadır. Sözde 2016'da başlayacak süreç öncesinde tüm taraflar, en saldırgan hamleleriyle kendi nüfuz edebilecekleri alanları genişletmeye çalışıyor.

GENEL DURUM VE GÜNCEL GELİŞMELER - EKİM

s.16-19

Gerici hedeflerine savaşıyla ulaşmaya çalışıyorlar

Rus savaş uçağını Suriye topraklarında düşürme emri veren Türk sermaye devletinin şefi Tayyip Erdoğan, zıvanadan çıkmış görünüyor. Zira bölgesel bir savaşı, yani Türkiye başta olmak üzere tüm bölge halklarını ağır yıkıma sürükleyebilecek bir savaşı kışkırtmak, ancak zıvanadan çıkanların işi olabilir.

Elbette olay kişisel bir ihtirastan ibaret değil. Emperyalistlere bağımlı sermaye iktidarının karanlık çıkar ve hesaplarına dayalı bir politika var. Bu politika sermayeye, dinci gericiliğe ve emperyalizme hizmet edebilir, ama bölge halkları için sonucu tek kelimeyle felaket olur!

Çıkarları cihatçı teröre endeksli

Rusya'nın Suriye'deki savaşa doğrudan müdahale etmesinden en çok rahatsız olan "malum üçlü" oldu. Emperyalist/siyonist güçlerin bölgedeki en pervasız suç ortakları olan Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsü, Suriye'deki savaş ateşini beş yıldan beri körükliyor. IŞİD, El Nusra veya bunların türevi olan cihatçı katil çeteleri, emperyalistlerin onayı ile bu üç devlet tarafından finanse edildi, silahlandırıldı, eğitildi, donatıldı; hatta bazen doğrudan Türk Ordusu tarafından ateş gücüyle de desteklendi.

Binlerce tetikçinin yuvalandığı bölgeye Suriye ordusunun Rusya'nın hava desteğiyle başlattığı operasyon Ankara'da tam bir hezeyan yarattı. Özelde Suriye politikası genelde Ortadoğu politikası çöken dinci-gerici iktidarın tek dayanak noktası Suriye'de yuvalanan IŞİD, El Nusra ve türevleridir. Cihatçılar arasında binlerce Kafkas kökenlinin bulunması, bölgenin hem IŞİD petrolünü Türkiye'ye taşıma hem cihatçılara silah ve mühimmat aktarma koridoru olması, bu dağlık alanın hedef alınmasını gündeme getirdi. Suriye ile Rusya'nın -İran'ın da desteğiyle- bu bölgedeki cihatçı çeteleri temizleme kararlığı içinde olması, Suudi Arabistan ve Katar'da olduğu gibi Ankara'daki panik ve hezeyanın da esas nedenidir.

Türkmenler kimin umurunda?

Son günlerde özellikle yandaş/yardakçı medya, "Türkmen kardeşlerimiz" söylemiyle ırkçı-şovenizmi pompalıyor. Güya Türkiye, Türkmenleri korumak için Rusya'yı uyarıyor. Bu şoven kampanyanın Rusya uçağının düşürülmesinden günler öncesinden başlatılması, ortada kirli bir plan olduğuna işaret ediyor. Savaş istemeyen emekçilerin tepkisini engellemek için ırkçılığın pompalanmaya başlaması, savaş kışkırtıcılığına ivme kazandırma hazırlığı olsa gerek.

Oysa hem Irak hem Suriye'deki Türkmenlerin Türk devletinin umurunda bile olmadığı, onlarca olayla kanıtlanmıştır. Örneğin Irak'ta da Suriye'de de Türkmenler Musul, Tel Afer ve diğer birçok bölgede IŞİD-El Nusra gibi cihatçı çeteler tarafından baskıya, katliama ve göç ettirmeye maruz kaldılar. Dinci-gerici iktidarın bu cihatçı dostları "Türkmen kardeşlerimiz"e

eziyet ederken, katlederken, göç ettirirken kaçak saraydaki savaş kundakçısı ile aveneleri dut yemiş bülbül gibiydi. Türkiye sadece maşa olarak kullandığı ve El Nusra çetesinin müttefiki olan Türkmenleri destekliyor. Genel olarak Türkmenlerin kaderi ise Ankara'daki dinci-NATO'cuların umurunda bile değil.

"Angajman safsatası" demagojiden ibaret

Dinci iktidarın yaydığı safsataya göre, Rus uçağı angajman kurallarını ihlal ettiği için vurulmuş. Medyadaki "uzman kılıklı" şahıslar da meseleyi böyle tartışıyorlar. Oysa bu söylemin zerre kadar bir ciddiyeti yok. Bu demagoji, emekçiler nezdinde savaş kışkırtıcılığını meşrulaştırmak için kullanılıyor. Olayın özü ise, dinci-iktidarın IŞİD, El Nusra ve türevlerine endeksli gerici çıkarlarını korumaktır. Nitekim angajman söylemi Rusya tarafından dikkate bile alınmadı. Rusya devlet başkanı Vladimir Putin Türk sermaye devletine yönelik şu sert sözlerle karşılık verdi; "Terörü destekleyenler tarafından sırtımızdan hançerlendik..."

Yani sorun Rusya uçağının sınırı ihlal etmesi filan değil, kendi gerici çıkarları için savaş kundakçılığı yapacak kadar zıvanadan çıkmış dinci-NATO'cuların aymazlığıdır. Seçimleri kirli savaşı ve ırkçılığı kışkırtarak kazandılar, şimdi de Suriye'de yaşadıkları fiyaskodan savaşı kışkırtarak kurtulabileceklerini sanıyorlar. Oysa karşılarında dinci-ırkçı söylemle zehirlenmiş seçmen kitlesi değil, Rusya gibi emperyalist bir güç var. Hegemonya krizinin derinleştiği bir dönemde ABD ve AB gibi emperyalist odakların Türkiye için Rusya ile bir

savaşa girmeye hevesli olmadıkları dikkate alındığında, bu pervasız hamlenin gerisin geri sahiplerini vurması kaçınılmaz görünüyor.

Emekçiler savaş kışkırtıcılığına karşı sesini yükseltmeli

Suriye'yi yakıp yıkan savaşın baş sorumlularından biri, iktidarlaşan dinci-gericiliklerdir. Osmanlı hevesleri depreşen AKP şeflerinin izledikleri politikanın iflas ettiği olaylar tarafından defalarca kanıtlanmıştır. Şam'daki Emevi Camisi'nde namaz kılma fantezileri kuran bu ilkel zihniyetin temsilcileri, hiçbir yasa, kural, diplomatik teamül, Birleşmiş Milletler kararı tanımadan Suriye'deki savaşa dahil oldular. Buna karşın Rusya uçağını düşürme aymazlığı, savaş kundakçılığında yeni bir aşamaya girildiğine işaret ediyor.

Olası bir savaş ne "Türkmen kardeşlerimiz" ne Türkiye halklarının dertlerine derman olacak. Tersine, böylesine gerici, sefil çıkarlar üzerine inşa edilen bir savaşın tüm bölge halklarına getireceği tek şey, tarifsiz felaketlerdir. Zira savaş kundakçıları kaçak saraylarında sefahat sürerken, işçi ve emekçiler payına yıkım ve ölümden başka bir şey düşmeyecektir.

Halkların kaderi savaş kundakçılarının ellerine terk edilemez. O halde olası bir felaketi engellemek için ırkçı-şoven demagojilere prim vermemek, gerici savaşların aleti olmamak, savaşa ve savaş kundakçılarına karşı durmak her onurlu işçi ve emekçinin görevi olmalıdır.

“Masum” gösterilmeye çalışılan, Türkiye’nin Suriye’deki kirli çıkarlarıdır

Bir süredir gündem olan “Bayırbucak Türkmenleri”nin meselesi de açığa çıktı. Türk sermaye devletinin saldırgan politikalarını hayata geçirmek için birçok aldatmacaya başvurduğu Suriye krizinde, “angajman kurallarına uymayan” Rus savaş uçağı düşürüldü.

Türkiye’yi masum ve mağdur gösterme, “Türkmenlere yardım ediyoruz” yalanına sarılma, hatta savaş çığırkanı Erdoğan’ın “yardımlar silah olsa ne olur” diyerek saldırgan politikalarını meşrulaştırma çabaları ile hayata geçirilen Türk sermaye devletinin dış politikası, Suriye’deki emperyalist savaşın çıkmazlarını bir kez daha gözler önüne sermiş bulunuyor. Geçtiğimiz hafta, BM masalarının ve sözde anlaşmaya varılan “Suriye’de siyasi geçiş süreci”nin çok özel bir anlamı olmadığını, emperyalistler ve işbirlikçi ülkeler için esas olanın kendi hegemonyalarını korumak ve bu yönde “gizli”, kendi tabirleriyle “yasa dışı” ilişkilerle, kirli çıkarlarını hayata geçirmek olduğunu vurgulamış, sürecin emekçi sınıflar açısından daha da vahim boyutlara taşınacağına altını çizmiştik.

Rusya’nın El Nusra, Ahrar-ur Şam gibi başta Türkiye’nin desteklediği gerici çeteleri Esad ve İran’la birlikte geriletmeye çalıştığı 30 Eylül’den bugüne artan saldırılarının anlamı buydu. “Bayırbucak Türkmenleri” adı altında başlatılan aldatmaca ve ardından Rus savaş uçağının düşürülmesi de Türk sermaye devletinin buna verdiği bir yanıtıdır.

“Türkmenlere insani yardım” aldatmacası

Her şeyden önce şunu hatırlatmakta fayda var. Türk sermaye devleti için mesele hiç de basit ve masum bir şekilde savaşın mağduru halklara yapılan “insani yardım” değildir. Bunun en açık kanıtı hem Türkiye sınırları içerisinde, hem de Rojava’da Kürt halkına yönelik tırmandırılan savaştır. Bununla birlikte, Türk sermaye devleti, 2014 yılında, IŞİD’e aşıktan destek olduğu dönemde, bu emperyalist barbarlık çetesinin Irak’taki Türkmenlere yönelik katliam girişiminde bulunmasına sesini dahi çıkarmamıştır. Bu gerçek, Suriye ve Irak’taki saldırganlıkta olduğu kadar, Türkiye’deki saldırganlıkta da bariz bir şekilde ortadadır. Kürt halkını hedef alan kirli savaşın yanında, Ankara Katliamı da bunun en gözle görünür örneğidir. Binlerce emekçinin haklı mücadelesine yönelik katliamın önü bizzat Türk sermaye devleti tarafından açılmıştır.

Kısacası Türk sermaye devletinin “insani yardım” diye sunduğu, kendi gerici çıkarlarını hayata geçirmeye, yani bölgeye nüfuz etmeye dönük organize ettiği çetelere yapılan askeri destektir. Bu destek emekçi halkların mağduriyetini gidermek için değil, aksine, tüm bölgede Türk sermaye devletinin, emekçi halklar üzerindeki hegemonyasının korunması içindir. “İnsani” diye sunulan her adım, yalnızca emekçi halkları köleleştirmek içindir.

“Türkmenler” üzerinden birçok kesim bir anda “duyarlı” olarak ortaya çıkmıştır. Yıllardır bölgeyi kan

gölüne çeviren ABD’ye iki çift laf edip, onlara karşı kılını kıpırdatmayan Türk milliyetçileri, şimdi çıkıp “Türkmenler” için Rusya’yı hedef almaktadır. “İnsani” gibi gözükme aldatmacasıyla yaptıkları, Türk sermaye devletinin ve onu destekleyen ABD’nin Suriye’deki sömürgeci çıkarlarına destek vermektir.

“Angajman kuralları”nı kim ne zaman umursuyor?

“Türkmenlere yardım” aldatmacasının yanında “angajman kuralları”nı göstererek Türk sermaye devletinin kendini haklı çıkarmaya çalışması da ikinci bir yalandır. “Defalarca uyardık”, “yapmadığımız kalmadı” gibisinden laflar söylenmektedir. Belki doğrudur. Zira yalan ve aldatmaca olan bu değildir. Aldatmaca, sözü geçen kuralların bir anlamı olmadığıdır. Bu kurallar, bugüne kadar açık/gizli birçok kez çiğnenmiştir. Ancak böyle bir saldırgan yanıt nedense açıklanan ihlallerin çoğunda söz konusu olmamıştır. Gizli kalan ihlallerde de zaten Türk sermaye devletinin onay verdiği bir durum söz konusudur. O halde Rus savaş uçağının “angajman kurallarına uymaması” bir bahanedir ibarettir. Burada önemli olan; “Bayırbucak Türkmenleri” aldatmacasıyla kamuoyu ve emekçilerin, Türk sermaye devletinin saldırgan politikalarını onaylaması için ortam hazırlandıktan sonra, bu “kuralların” bahane edilerek Rus savaş uçağının düşürülmesidir.

Kısacası Türk sermaye devletinin amacı Suriye halklarını sömürebileceği alanlar açmaktır. Bu amacın üstünü örtmek için her türlü yöntem uygulanmaktadır. “Türkmenlere saldırılar”, “angajman kurallarının

çiğnenmesi” gibi bahaneler ortaya atılmakta, ABD ile kirli işbirliği yürütülmekte, NATO’nun savaş politikasına tam uyumlu hareket edilmekte, “mülteci sorunu” kullanılmakta, böylece Türk sermaye devletinin kirli çıkarları ve emperyalist savaş meşrulaştırılmaya çalışılmaktadır.

“Siyasi geçiş süreci”: Emekçilere karşı savaşta yeni bir boyut

Tekrar başa dönecek olursak, BM masasında anlaşmaya varılan Suriye’de “siyasi geçiş süreci” aldatmacasında, tarafların saldırgan hamlelerine tanık olmaktayız. Sözde 2016’da başlayacak süreç öncesinde tüm taraflar, en saldırgan hamleleriyle kendi nüfuz edebilecekleri alanları genişletmeye çalışıyor. Bir tarafta Rusya bloğu, diğer tarafta da ABD bloğu bunun peşinde. Türkiye de ABD ile işbirliği içerisinde, başından itibaren sürdürdüğü ‘kraldan çok kralcı’ hamleleriyle bölgeye saldırılarını arttırıyor. Rus savaş uçağının düşürülmesinden önce böyle bir ortaklık sağlandığı da ortadadır.

Bu karşılıklı hamleler, “geçiş süreci” aldatmacasının da gerçek yüzünü ortaya koymaktadır. “Siyasi geçiş”, “insani yardım”, “barış süreci” vb. emperyalist planların ardında, bölgedeki işçi-emekçi sınıflar üzerinde oluşturulmaya çalışılan hegemonya hedefi yatmaktadır. Bu nedenle, emperyalistlerin ve bölgedeki gerici devletlerin hegemonyasına karşı işçi-emekçi sınıfların birliğini güçlendirmek bugünün en acil görevidir. Bunun ilk adımı da, Türk sermaye devletinin kirli savaş politikalarına “Artık yeter!” demekten geçmektedir.

Dink cinayeti; “katil devlet”, çünkü...

Kısa süreli aralıklarla gerçekleşen Ankara ve Paris katliamlarının ardından gösterilen tepkiler farklı tutumlarla karşılandı. Tayyip Erdoğan ve diğerleri bu katliam vesilesiyle Türk sermaye devletine “katil” denmesini tehditlerle karşılamışlardı. Kuşkusuz sadece Ankara Katliamı’nın kendisi, öncesi, bu katliama nasıl zemin hazırlandığı bile katilin kim olduğunu fazlasıyla ele vermişti. Ancak tam da böyle bir zamanda, “katil devlet” şiarının neden sadece basit bir slogandan ibaret olmadığı Hrant Dink cinayeti vesilesiyle bir kez daha ortaya çıktı.

Hrant Dink davasından son yansıyanlar, cinayetin devlet tarafından işlendiğini açıkça ortaya koyuyor. İstanbul ve Trabzon polislerinin cinayet

öncesindeki hazırlıkları, katilin Trabzon’dan İstanbul’a ‘devlet görevlileri’ tarafından gönderilmesi, cinayet öncesi yaptığı telefon görüşmeleri vb., Dink cinayetinin planlı bir devlet icraatı olduğunu gösterdi.

“Hepiniz oradaydınız!”

Milliyet gazetesi tarafından yapılan haber de açığa çıkarmıştır ki, Dink’in katli sürecinde devletin ilgili tüm birimleri oradadırlar. Dava nedeniyle yapılan incelemeler sonucunda Samast’ın Hrant’i öldürmek için İstanbul’a gidişinin Trabzon Emniyeti İstihbarat Şubesi’nce takibe alındığı ortaya çıktı. Samast’ın 17 Ocak 2007’de otobüsle İstanbul’a hareketi öncesinde ve sırasında otobüs terminali üzerindeki telefon HTS kayıtlarında yapılan incelemede, Trabzon İstihbarat Şubesi’nde görevli çok sayıda görevlinin terminalde bulunduğu saptandı. Daha sonra Trabzon Emniyeti İstihbarat Şubesi’nin kayıtlarında “terminal ve bölgesinde herhangi bir operasyon veya takip yapıp yapılmadığı”nı araştıran savcılık, Samast’ın gidişi sırasında İstihbarat Şubesi’nce “terminal ve çevresinde şubenin görev alanıyla ilgili hiçbir iş ve işlemin yapılmadığı” tespit etti. Böylelikle, istihbarat şube personelinin, Samast’ın Dink’i öldürmek için gidip gitmediğini izlediği ortaya çıktı. Diğer taraftan aynı gün, yine İstihbarat Şubesi’nde görevli dört polis, Samast’ı cinayete azmettirdiği gerekçesiyle yargılanıp hüküm giyen Yasin Hayal’i takibe aldıkları ve bu takiple ilgili dört kişinin imzaladığı bir tutanak hazırladıkları belirlendi.

Trabzon İstihbaratı’na bağlı olarak görev yapan ve Yasin Hayal grubuyla ilgili gelişmeleri aktaran Erhan Tuncel’le ilgili işlemlere ait yazışmalar da açığa çıkarıldı. Trabzon Emniyeti İstihbarat Şubesi kayıtlarında yapılan incelemelerde şubece yazılmış ve yazışma sayısı verilen bazı evrakın aslının istihbarat yazışma sistemi içinde olmadığı görüldü. Bunun üzerine, şubenin deposundaki eski evrak ve dokümanlar arasında “içeriği boş olarak görünen yazıların asılları” bulundu. Bulunan evraklardan ikisinin, yardımcı istihbarat elemanı olarak görünen Tuncel’le ilgili olduğu ortaya çıktı.

Deliller silinmiş

Bilgisayar sisteminde silinmiş iki evrakın, dönemin İstihbarat Şube Müdürü Engin Dinç’in Trabzon’dan tayin edilmesinin ardından Tuncel’le yapılan iki görüşme için hazırlanan “F-3/ Eleman Buluşma Raporları” olduğu anlaşıldı. Depoda bulunan 12 Eylül 2006 tarihli 11 numaralı F-3 buluşma raporunda, “Mehmet Kurt” kod adı verilen Tuncel’le Yomra ilçesi karayolu üzerinde özel görüşme yapıldığı anlaşıldı. Rapordaki bilgilerde, Tuncel’in herhangi bir talebinin olmadığı ve polis tarafından herhangi bir vaatte bulunmadığı bilgisinin yanı sıra, “F-4 Haber Formu” hazırlandığı bilgisine yer verilmesine karşın, söz konusu 11 numaralı F-4 raporuna ulaşılamadı. F-4 raporları; Emniyet İstihbarat birimlerince F-3 Elemanla Buluşma

Raporu doğrultusunda görüşme yapılan yardımcı istihbarat elemanından alınan bilgilerin yer verildiği bir rapor olarak düzenleniyor.

Tuncel’in harç parası ödenmiş

Açığa çıkan bilgilere göre, Tuncel’in istihbarat elemanlığından çıkarılmasına kısa süre kala 17 Ekim 2006 günü bu kez Maçka ilçesi karayolu üzerinde buluşma yapıldığını gösteren 12 numaralı F-3 eleman buluşma raporu elde edildi. Bu buluşma sonucunda herhangi bir F-4 Haber Formu düzenlenmediği ancak Tuncel’e üniversite harcını yatırmak için 220 lira ödendiği belirtildi. Bu gelişmeyle, Emniyet İstihbaratı’nın, kısa süre sonra elemanlıktan çıkartacağı istihbarat elemanına para ödemesi soru işaretlerine neden oldu. Tuncel’in elemanlıktan çıkarıldıktan sonra Trabzon İstihbaratı ile temasının devam ettiği ve 34 kez telefon görüşmesi yaptığı belirlenmişti.

Zenit’in görüşmeleri kayıp

İncelemelerde, Dink’in öldürülmesinden sonra, İstihbarat Dairesi C Şube Müdürü Ali Fuat Yılmaz’ın talimatı sonrasında cinayet hakkında Tuncel’le yaptığı görüşmesi, polis Muhittin Zenit’in aynı dönemde 8 telefon görüşmesi daha yaptığı ancak bunların da kaybolduğu belirlendi.

Bu arada yine telefon HTS kayıtlarının incelenmesinden ilginç bir bilgiye daha ulaşıldı. Dink’in öldürülmesinden bir kaç gün önce, öğle saatlerinde Bayburt’ta görevli polis Zenit ile Trabzon İstihbarat Şube Müdür yardımcısı Ercan Demir’in telefon görüşmesi yapıldığı belirlendi. Bir kaç saniye süren bu görüşmenin hemen ardından, Demir ve Zenit’in bu kez eşlerine ait telefonları kullanarak uzun süren bir görüşme yaptıkları belirlendi.

Ortaya çıkan bulgular sadece bu kadarla sınırlı değil. Trabzon Emniyeti Şubesi’nde kullanılan ve hemen tüm bilgi ve belgelerin tutulduğu bilgisayara ait ana belleğin arıza yapması da bir başka tesadüf olmayan gelişme. Ayrıca tetikçi Samast’ın cinayeti işlediği saatlerde, cinayet mahalinde yine Trabzon ve İstanbul jandarma istihbarat elemanlarının olduğu açığa çıkmıştı.

“Katil devlet!”

Ortaya çıkan bu kadar belgeden sonra neden katilin devlet olduğu yeterince açık. Düşünün, bu öyle bir cinayet ki başından sonuna kadar ilgili birimleriyle devlet işin içinde. Tıpkı diğer katliamlarda olduğu gibi. Tetikçi cinayet için görevlendiriliyor, bir birim tetikçileri organize ediyor, ihtiyaçlarını karşılıyor, diğer birimleri Trabzon’dan gidip gitmediğini denetliyor. Bir başka birim ise cinayetin işlenip işlenmediğini kontrol ediyor. Başka birimler de cinayet sonrası devreye giriyor. Yargısı cinayeti tüm uzantılarıyla açığa çıkarmıyor, davayı uzatıyor. Siyasetçisi de üstünü örtüyor, asil tetikçileri koruyor, terfi ettiriyor.

Devlet terörünün bir laboratuvarı: Türkiye

Paris katliamının ardından Fransa'da ilan edilen olağan üstü hal 3 ay daha uzatıldı. Olağan üstü hal ilan edilmeyen ülkelerde de hiç de olağan bir hal yok. Nerden geldiği bilinmeyen ya da açıklanmayan bir bomba ihbarıyla, neredeyse bomba ihbarı yapılan bölgede yaşamı durduracak boyutta "güvenlik" önlemleri alınıyor. Fransa'daki gibi net bir olağan üstü hal uygulaması yok, ama yalnızca bomba ihbarıyla değil, "bombacı terörist" ihbarlarıyla AB ülkelerinde her an olağan üstü hal uygulamasına geçiliyor. Paris katliamında bir anlamda komutan olanların Belçika vatandaşı olması gerekçe gösterilerek Belçika'da tek kelimeyle cadı avı için "güvenlik" seviyesinin en üst düzeye çıkarılması, yalnızca Fransa'da değil Avrupa'da artan devlet terörünün göstergelerinden biridir.

ABD yurtdışına çıkacak vatandaşlarını artan "terör" tehlikesine karşı uyarıyor. Yalnız yurtdışı değil, ülke içinde de kalabalık yerlere pek gidilmemesi uyarısında bulunuyor. Aynı durum Avrupa'da da geçerli. Maç, festival vb. şeyler iptal ediliyor ya da yine yoğun güvenlik önlemi altında yapılıyor. "Yoğun güvenlik önlemini" devlet terörü olarak okuyun. Normal koşullarda arama yapılmadan girilen etkinlik alanının çevresi polisler tarafından çevrilsen ve onur kırıcı boyutlara varan aramalar yapılsa, arama yapılanlar bundan çok hoşlanmasa bile itiraz etmeyi dahi düşünmeyebilirler. Çünkü aramanın onun kendi güvenliği için yapıldığına inandırılmıştır. Korku sarmalı içinde buna inanmak dışında başka bir alternatif de bırakılmaz, ona.

ABD ve AB'deki devlet terörünün bugünkü hedefi IŞİD, El Kaide, Boko Haram'la kimlik bulan çeteler gibi görünüyor. Ama devlet terörü, yani faşizm, bugün değilse de mutlaka kendine muhalif olanı ve bu potansiyeli taşıyanları hedefler.

Özcesi küresel ölçekte artan devlet terörü kendi yarattığı çeteleri değil, özellikle devrimci muhalefeti hedeflemektedir.

Devlet terörü laboratuvarı: Türkiye

Emperyalist ülkelerde de devlet terörünün gerçek hedefi devrimci muhalefettir. Ama Türkiye gibi ülkelerde devrimci muhalefet her zaman devlet terörünün ilk hedefidir. Türkiye'de demokrasi, özgürlük söylemlerinin enflasyonu vardır. Gerçekte ise pastadan daha çok pay kapmak için cemaatçilere bile -devrimci muhalefete kullanılan düzeyinde olmasa da- devlet terörü uygulanır.

Türkiye'de devrimcilere yönelik saldırılar ve kirli savaş, devlet terörü uygulamasında emperyalistlerin laboratuvarı olma işlevindedir. Elbette uygulanan devlet terörünün hamisi emperyalistlerdir, ama en kirli, en iğrenç yöntemlerle kullanıldığı alanlardan biri, belki de ilki Türkiye'dir.

ABD PYD'ye IŞİD'le verdiği mücadelede silah yardımı yaparak, onları da Talabani, Barzani seviyesine indirmeye, kendisine bağlamaya çalışıyor. İran'daki Kürtler için de bu denli açıktan olmasa bile aynı desteği verdiği iddia ediliyor. Kürdistan'da PKK önemli bir güç.

Murat Karayılan'ın, ABD'nin yalanladığı açıklamalarına göre, bir ilişki değilse bile, görüşmeler var. Bu koşullarda Türkiye, Ortadoğu'da emperyalizmin ileri karakolu olma rolünü, olası kapitalist bir Kürdistan'a kaptrabilir. Çözüm sürecinin 1 Kasım sonrasında da buzdolabından çıkarılmamasının nedeni, Türkiye için bu risktir. Sermaye devleti dozu giderek artan kirli savaşla, teslim alaması bile PKK'yi istediği sınırlara çekmeye çalışıyor.

Özellikle Kobanê zaferi Kürt güçlerine önemli bir moral üstünlük sağladı. Bu moral üstünlüğe sahip PKK'yi istediği sınırlara çekmesi daha zor. Bu yüzden Türkiye Suriye'nin bütünlüğünü Esad'dan daha fazla savunur durumda. Dün Salih Müslim'le Ankara'da bizzat görüşen Erdoğan, bugün PYD'ye terörist, diyor.

Türkiye devlet terörünün öylesine deneyimlerle dolu laboratuvarı ki, Türkiye bir yana kendi deyimlerine göre Fırat'ın batısına geçen PYD'ye de saldırıyor. ABD ise ne biricik uşağı Türkiye'ye aykırı bir şey söylüyor, ne de PYD'ye silah yardımını kesiyor. Hem nalına, hem mihına vuruyor.

Türkiye'nin Kürdistan konusundaki bu açmazları, devlet terörü uygulamalarında, ne sınır, ne ahlak, ne de başka insani bir şeye imkan tanıyor. Böyle olunca da devlet terörü uygulamasının eşsiz bir laboratuvarı haline getiriyor Türkiye'yi. Bugün sokağa çıkma yasağı ne ABD'de ne AB'de uygulanmıyor. Sokağa çıkma yasakları bugün Kürdistan'da ters tepmiş durumda. Şiddeti arttırılan kirli savaş, Kürt hareketinin çerçevesini aşmasa da pratik olarak Kürt halkını daha da devrimciyeştirdiği ortada. Sermaye devleti sokağa çıkma yasaklarının ve katliamlarının devamıyla, bir anlamda kumar oynuyor. Baskı ve zor uygulandığı kitleyi sindirebilir de, devrimciyeştirebilir de. Bugün Kürt halkı devrimciyeşiyor. Katliamlarına şimdi son verse ve yeniden masaya otursa, Kürt hareketine yeni bir moral üstünlük vermiş olur. Kürt halkını sindirmek

için kirli savaş hiç azaltmadan, hatta arttırarak sürdürüyor. Ola ki Kürt halkını yine sindiremezse, süreç buzdolabından anında çıkarılır. Hem de emperyalistlerin çözüm sürecine geri dönülmesi "ricaları" bir tür baskılamaya dönüşür.

Medyada devlet terörü uygulamasında bazen devletin askeri gücünden daha etkili bir rol oynuyor. Türkiye bu açıdan da bir laboratuvar. Sermaye medyası bir yandan Türkçülük pompalarken öte yandan Kürt halkını, devrimcileri, hatta muhalif olan herkesi linçe uğratabilecek kadar toplumun beynini kötürümleştiriyor. Devrimci, muhalif yayınlara ve sosyal medyanın sermaye medyasının beyinleri kötürümleştirmeye hamlesine karşı bir işlevi olsa da, Türkiye'de sermaye medyası uğursuz rolünü oynamakta hala oldukça başarılı.

Türkiye gibi laboratuvarlarındaki deneyimlerle, emperyalistler devlet terörünü daha da şiddetlendirecek. ABD'de siyahlara karşı devlet terörü alenen uygulanıyor. AB'de göçmenlere karşı çok açıktan olmasa da sinsice uygulanıyor. Küresel kriz derinleştikçe, bugün demokrasinin beşiği gibi görünme yanılısamı yaratan emperyalist ülkelerde de Türkiye'deki gibi açık faşizm çıplak gözle görülür düzeye gelecek.

Bütün bu felaketlerin olmaması için yapılması gerekeni Marks ve Engels Komünist Manifesto'da söylemişler. "Dünyanın bütün işçileri birleşiniz!" Bugün bu söz bir hedef olarak önümüzde duruyor. Ama gerçekçi düşündüğümüzde, daha öncelikli hedef olan, "Türkiye işçi ve emekçileri birleşiniz!" sloganını yaşama geçirmenin koşullarının var olduğunu söyleriz. Hem nesnel olarak Türkiye devrimci-gebe diyoruz. Hem de öznel olarak işçi sınıfının devrimci-komünist bir partisi var. Bu durumda sınıf devrimcilerinin görevi, çok daha yoğun bir enerjiyle devrimci hazırlanmaktır.

Kürt halkıyla eylemli dayanışmayı büyütelim!

Nusaybin, Yüksekova, Silvan, Silopi, Cizre... Türk sermaye devletinin Kürt halkına yönelik giriştiği saldırılar devam ediyor. Devlet, kimi zaman bazı ilçeleri "özel güvenlik bölgesi" ilan ederek, kimi zaman da "ilçede can ve mal güvenliğinin sağlanması, bozulan huzur ve asayiş ortamının tekrar tesis edilmesi" iddiasıyla sokağa çıkma yasağını gerekçelendirirken, uyguladığı teröre kılıf buluyor. Ortada bozulan bir "huzur" varsa, bu Kürt halkının huzurudur. Zira bu süreçte onlarca insan katledilmiştir. Örneğin 6. çocuğuna hamile olan Selamet Yeşilmen'in ve 13-14 yaşlarındaki iki çocuğu Fikret ve Sevcan'ın evlerinin taranması ve katledilmesi "rutin" bir devlet terörü olarak yaşanmaktadır.

Sokağa çıkma yasaklarıyla halkın temel ihtiyaçları karşılanmamakta, günlerce su, ekme, elektrik, iletişim gibi temel ihtiyaçlardan mahrum bırakılmakta, binlerce insan göçe zorlanmaktadır. Öte yandan fiziksel işkence psikolojik işkenceyle birlikte yürütülmekte, mahalle duvarlarına çok sayıda milliyetçi, ırkçı ve cinsiyetçi tehdit içeren yazılamalar yapılmaktadır. Yine bu süreçte cenazelere bile işkence yapılmakta, mezarlıklar bombalanmaktadır. Toplu mezarlara, asit kuyularına, beyaz Toroslar'a, köy yakmalara hiç yabancı olmayan Kürt halkı, bir kez daha, gelişen teknolojik silahlarla birlikte, sindirilmek, susturulmak, yok edilmek istenmektedir.

Yaşanan katliamlara dikkat çekmek için bölgeye giden vekillere ise gaz sıkılmakta, gözaltı yapılmaktadır. Yaşananları duyurmak isteyen özgür basın ise aynı şekilde baskı ve tutuklamalarla susturulmak istenmektedir. Kürt halkının yaşadığı bu sorunlara burjuva medyadan yansıyanlar da eklenmelidir. Her şeyden önce yaşadıkları acılar yok sayılmakta, çarpıtılmakta, adeta medya eliyle bir kez daha katledilmektedirler.

Yaşanan katliamlar karşısında Kürt halkı çeşitli şekillerde direnmeye devam etmektedir. Gericilik ve şovenizmin etkisi altındaki Türkiye toplumuna bakıldığında ise, Kürt halkının bu sesinin duyulmadığı, anlaşılmadığı bir gerçekliktir. Türk sermaye devleti halkları birbirine düşman kılmakta, Osmanlı'dan beri devraldığı geleneği devam ettirmekte oldukça başarılıdır.

Oysa Haziran Direnişi'nin de etkisiyle acıların ortaklaştığı, Kürt halkıyla empatinin görece daha fazla yapıldığı bir süreç yaşanmıştı. Başka örnekleri de olmakla birlikte "Kadıköy'den Lice'ye" destek eylemleri yapılabiliyordu. Gerçeklerin burjuva medyada gösterildiği gibi olmadığı daha fazla sorgulanır olmuştur. Geline yerde artan devlet terörü, katliamlar ve diğer manipülatif araçlar, bu olumlu süreçleri gölgede bırakmıştır. Kürt halkının yaşadığı acılar geniş kitlelerce "Her yer Silvan, Silopi, Cizre vb." olarak karşılanamamakta, sistemin istediği gibi, gösterilen kimi duyarlılıklar kendi dar sınırlarına hapsedilmektedir. Bu anlamıyla bir kez daha Kürt halkı yaşadığı acılarla yalnız bırakılmaktadır.

İşçilerin birliği, halkların kardeşliği mücadelesini büyütelim!

Kürt halkıyla eylemli dayanışmanın önemi ve gerekliliği ortadadır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halklarını "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" şiarıyla birleştirmenin pratik-politik çabası içinde olunmalıdır.

Kürt hareketinin kendi çizgisinde yaşadığı politik sınırlılıklar ortak eylem zeminlerini etkilese de, komünistler olarak kendi sınıf çizgimizde bu eylemsel zeminlerde Kürt halkıyla buluşmaktan kaçınamayız. Öte yandan kendi bağımsız eylem ve etkinliklerimizle Kürt halkıyla dayanışma görevlerini yerine getirebilmeliyiz. Çalışma yürütülen alanlarda işçi sınıfının dinsel gericilik ve milliyetçilikle bulandırılan bilinçlerine "işçilerin birliği, halkların kardeşliği" bakışını taşımak için daha inisiyatifli ve yaratıcı bir çalışma içinde olmak gerektiği de ortadadır. Komünistler olarak, sınıfı siyasallaştırma misyonumuzu yerine getirme çabamız, özellikle bu kanlı ve karanlık günlerde ayrı bir önem kazanmaktadır.

Fabrikalarda, okullarda, emekçi semtlerinde örgütlülük ve bilinç durumuna göre işçi-emekçileri, kadınları ve gençleri Kürt halkına yönelik saldırılar karşısında duyarlı olmaya, tutum aldirmaya yönelik bir çabayla, buna uygun ajitasyon-propaganda yöntemlerine yoğunlaşabilmeliyiz. Kürdistan'da yaşanan katliamlara, devlet terörüne sessiz kalmamak, sessiz kalanları uyarmak için her zamankinden fazla çaba ve enerjiye ihtiyaç vardır. Bu bilinçle günün görevlerine yüklenmeliyiz.

İHD'den kayıp eylemi

İnsan Hakları Derneği (İHD) İzmir Şubesi, devlet tarafından kaybedilenlerin akıbetini sormak için 21 Kasım günü eylem düzenledi.

"Kayıplar belli failler nerede" şiarıyla eski Sümerbank önünde yapılan eylemde basın metnini Ahmet Çiçek okudu. Çiçek, basın açıklamasından önce Kürt illerindeki sokağa çıkma yasaklarına değindi.

Bu hafta, 22 yaşındaki Mehmet Şah İkincisoğlu'nun akıbetini sormak için alanlarda olduklarını söyleyen Çiçek, İkincisoğlu'nun 22 Kasım 1993 gecesi Diyarbakır Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı polisler tarafından evine yapılan baskında gözaltına alındığını ve

kendisinden bir daha haber alınmadığını belirtti.

İkincisoğlu'nun cenazesinin ise ailenin ısrarına rağmen kendilerine teslim edilmediğini ifade eden Çiçek, ailenin iç hukuktan bir sonuç alamadığını ve AİHM'e başvurduğunu anlattı. AİHM'in ise Türkiye'yi, Mehmet Şah İkincisoğlu'nun gözaltında iken ölümünden sorumlu bularak mahkûm ettiği bilgisini verdi.

Çiçek son olarak Mehmet Şah İkincisoğlu'nun ölümünden dönemin Diyarbakır Emniyet Müdürlüğü ve polislerinin sorumlu olduğunu söyledi.

BDSP'nin de destek verdiği eylem oturma eyleminin ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İzmir

Yasak ve katliamlara karşı direniş!

Türk sermaye devleti, Kürt halkına yönelik katliamlarına devam ediyor. Kürdistan'da yürütülen kirli savaş her gün yeni katliamlara yol açarken, Kürt emekçiler direnişlerini ölümüne sürdürüyor.

Yüksekova'da "sokağa çıkma yasağı": 2 ölü

Türk sermaye devletinin Hakkari'deki saldırı hazırlıkları çerçevesinde 19 Kasım'da Yüksekova, Şemdinli, Çukurca ilçelerinin bazı bölgeleri "özel güvenlik bölgesi" ilan edildi, ardından saldırı araçları da bölgeye konuşlandırıldı.

20 Kasım gecesi de Yüksekova'da sokağa çıkma yasağı ilan edildi. Şehir, devlet tarafından abluka altına alınmaya çalışılırken, "yasak" anons dahi edilmeden devlet terörü hayata geçirildi.

Özellikle devlet terörünün yoğunlaştığı Cumhuriyet Mahallesi'nde, kolluk güçleri, zırhlı araçlarla şehri kuşattı. Zırhlı kepçelerle barikatları dağıtmaya kalkan polisler, silahlarıyla da insanları katletmekten geri durmadı.

Bu mahallede yaşayan Mehmet Reşit Arıcı (18) ve Naim Noyan (29) devlet tarafından katledildi. Birçok kişinin de yaralandığı belirtilirken, ölü ve yaralılar, polislin kuşatması nedeniyle ancak sabah saatlerinde Yüksekova Devlet Hastanesi'ne kaldırılabilirdi.

Cenaze için toplananlara saldırı

Devletin katlettiği Mehmet Reşit Arıcı ve Naim Noyan'ın cenazelerinin ilçeye geldiğini duyan emekçiler, 22 Kasım'da Şemdinliyolu Caddesi'nde toplanmaya başladı. Fakat cenazelere dahi tahammül edilemedi ve polis biber gazı, plastik mermi ve TOMA'larla saldırdı.

İlçedeki devlet terörünü protesto eden esnaf da aynı gün kepenk kapattı.

Yüksekova'daki sokağa çıkma yasağı 23 Kasım'da kaldırıldı.

Lice'de sokağa çıkma yasağı ilan edildi

Diyarbakır Valiliği, 19 Kasım'da yaptığı açıklamada, Lice ilçesinin 9 mahallesinde sokağa çıkma yasağı ilan edildiğini duyurdu. 'İkinci bir duyuruya kadar' mahallelere giriş çıkışların ve sokağa çıkmanın yasaklandığını belirten valilik, Örtülü, Arpacık, Sivritepe, Bilgin, Sağlık, Bayırlı, Seyrek, Silkito, Körha mahalleleri arasında kalan bölgede operasyon yapılacağını açıkladı.

Polis kurşunuyla yaralanan genç yaşamını yitirdi

Diyarbakır'ın Silvan ilçesinde ilan edilen sokağa çıkma yasağına karşı 9 Kasım'da Şırnak'ın Cizre ilçesinde yapılan eyleme polis saldırmış, 23 yaşındaki Rafet Aşut polis kurşunuyla yaralanmıştı.

Yaralanmasının ardından Adana Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde tedavi gören Aşut, burada

yaşanan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Aşut 23 Kasım'da yaşamını yitirdi.

Nusaybin'de 1 genç polis kurşunuyla katledildi

Mardin'in Nusaybin ilçesinde 12 Kasım'da ilan edilen sokağa çıkma yasağının 7. gününde Abdulkadirpaşa Mahallesi'nden Şirin Sokak'a geçmek isteyen Musur Aslan (19) adlı gence, sokağın başında zırhlı araç ile konumlanan polislerce ateş açıldı. Kafasına kurşun isabet eden Aslan, olduğu yere yığıldı. Çevredekiler tarafından çağrılan ambulansa bindirilen Aslan, Nusaybin Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı, ancak tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Öte yandan halkın direnişi karşısında mahallelere giremeyen polisler bu sefer de Yenişehir Mahallesi'ne dönük bomba atarlı saldırı gerçekleştirdi. Yavuz Selim Sokağı'na atılan bomba atarların şarapnel parçalarının isabet ettiği Rabia Bağtur (35) isimli kadının yaralandığı belirtildi. Çevredekiler tarafından battaniye sarılarak ambulansla Nusaybin Devlet Hastanesi'nde götürülen Bağtur, ilk müdahalenin ardından Mardin Devlet Hastanesi'ne sevk edildi.

Abluka ve saldırılara karşı direniş

Sokağa çıkma yasağının devam ettiği Mardin'in Nusaybin ilçesinde, tüm ağır saldırılara rağmen mahallelere giremeyen polis, abluka altında tuttuğu ilçenin Abdulkadirpaşa, Yenişehir, Dicle ve Fırat mahallelerine dönük saldırılarını yoğunlaştırdı.

24 Kasım akşamı Fırat Mahallesi'nde 64 yaşındaki Sultan Şavur, 60 yaşındaki Hasan Korkmaz ve Yenişehir Mahallesi'nde ekmek almak için evden çıkan Sedat Güngör'ü katleden polis, Abdulkadirpaşa Mahallesi'nde de birçok eve baskın düzenleyerek, en az 2 kişiyi gözaltına aldı.

Çağçağ Caddesi üzerinden Abdulkadirpaşa ve Fırat mahallelerini birbirinden ayıran Şirin Sokak'ta, Mohrız Mezarlığı, eski hastane yakınları ve tarihi İpekyolu üzerinde zırhlı araçlarla konumlanan polislerin saldırıları, halkın yoğun direnişine çarptı. Sık sık bomba atar diye tabir edilen silah ve zırhlı araçlarla bu mahallelere yoğun saldırılar gerçekleştirilirken, mahallelerden yer yer şiddetli patlama sesleri yükseldi.

Nusaybin sokağa döküldü

25 Kasım'da ise ilçenin abluka altında bulunan Abdulkadirpaşa, Dicle, Fırat ve Yenişehir mahallelerine destek vermek için ilçenin Zeynel Abidin, Barış ve Kışla mahalleleri başta olmak üzere birçok merkezinde binlerce kişi sokağa çıktı. Zeynel Abidin Mahallesi Önder Caddesi ve Kışla Mahallesi Vatan Sokak üzerinde toplanan binlerce kişi, mahalle içlerinden gerçekleştirdikleri yürüyüşlerle bir araya geldi. Çarşı merkezine doğru beyaz tülben taşıyarak, yürüyüşe geçen kitle, sık sık "Bijî berxwedana Nisêbinê!" sloganını attı.

Eylem haberinin duyulmasıyla abluka altındaki Abdulkadirpaşa, Yenişehir, Dicle ve Fırat mahallelerinde zılgıt sesleri yükseldi.

İHD Silvan raporunu açıkladı

3-14 Kasım arası ilan edilen sokağa çıkma yasağında; Polis Özel Harekat, Jandarma Özel Harekat ve Terörle Mücadele (TEM) ekipleri tarafından Kirpi ve Akrep zırhlı araçlar, zırhlı kepçe, TOMA kullanıldığı, yüksek yerlere keskin nişancılar konuşlandırıldığı, bir çok evin ateşe verilerek kullanılamaz hale getirildiği belirtildi.

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi, Silvan'da sokağa çıkma yasağına dair yerinde gözlemler sonucu oluşturulan raporunu İstanbul Şubesi'nde düzenlediği basın toplantısıyla açıkladı.

24 Kasım'da düzenlenen toplantıda İHD İstanbul Şubesi Yönetim Kurulu başkanı Zeynep Ceren Boztoprak tarafından okunan raporda Silvan'ın Konak, Mescit ve Tekel mahallelerinde 3-14 Kasım arası ilan edilen sokağa çıkma yasağında; Polis Özel Harekat, Jandarma Özel Harekat ve Terörle Mücadele (TEM) ekipleri tarafından Kirpi ve Akrep zırhlı araçlar, zırhlı kepçe, TOMA kullanıldığı, yüksek yerlere keskin nişancılar konuşlandırıldığı, bir çok evin ateşe verilerek kullanılamaz hale getirildiği belirtildi.

Sokağa çıkma yasağından bir gün önce, 2 Kasım günü Müslüm Tayyar'ın (22) Feridun Mahallesi'nde yolda yürürken zırhlı araçtan tarandığı, yaralı halde kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdiği belirtilen raporda, Mehmet Gündüz'ün de sokağa çıkma yasağının olmadığı Feridun Mahallesi'nde 9 Kasım günü özel harekat timlerinin kahvehaneyi taraması sonucu öldürüldüğü söylendi.

Raporda, sokağa çıkma yasağının uygulandığı günlerde Engin Gezici (24) ve İsmet Gezici'nin (65) keskin nişancı ateşiyle öldürüldüğü ifade edilirken; Yakup Sinbağ (20), Sertip Polat (20) ve Süleyman Güleç'in (26) ise özel harekat timlerinin açtığı ateşle öldürüldüğü söylendi.

Raporda onlarca kişinin yine kolluk güçleri tarafından vurularak yaralandığı, ayrıca ismi öğrenilemeyen 5-7-11 yaşındaki çocukların da yaralıları arasında olduğu belirtildi.

İHD heyetinin raporda yer alan gözlemlerinden bazıları şöyle:

- 12 gün süren yasağın süresince fırınlar ve marketlerin açılmasına izin verilmemiş,
 - Yasağın boyunca tüm GSM operatörleri şebekelerini kapatmış,
 - Yasağın başlamasıyla mahallelere su verilen borular patlatılmıştır.
 - Yasağın süresince trafolar kolluk kuvvetleri tarafından özellikle patlatılarak elektrik kullanımı önlenmiştir.
 - Panzerlerle girilen sokaklarda bulunan tüm evlerin içi ve dışı güvenlik güçleri tarafından ağır silahlarla taranmıştır.
 - Yasağın süresince mahallelerde bulunan Aile Sağlığı Merkezleri'nin kapalı olması nedeniyle sağlık hizmeti sunulamamıştır.
 - Ateşli silah ile yaralanan Üstün Güneş çöp konteyniri içinde taşınarak hastaneye ulaşması sağlanabilmiştir.
 - Sokaklara "Türksen övün, değilsen itaat et", "TC burada", "Devlet geldi", "Polis Özel Harekat (PÖH), Jandarma özel Harekat (JÖH), TEM", "Kurdun dişine kan değdi korkun", "Esedullah timi", "Silvan komando", "Türk'ün gücünü göreceksiniz" gibi yazılar yazılmış ve polis araçlarından yüksek sesle mehter marşları çalınarak, "Allahu ekber" sesleri ile ateş açılmış, hakaretler içeren anonslar yapılmış ve Arapça konuşmalarla İŞİD izlenimi verilmeye çalışılmıştır.
 - '90'lı yıllarda Kürdistan'da görev yapan ve sayısız suç işleyen özel harekatçıların yeniden Silvan'a gönderildiğine dair izlenim edinilmiştir."
- Raporda Silvan'dan göç eden insan sayısının duyumlara göre 10 bin civarında olduğu belirtildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Aziz Güler'i binler uğurladı

Roja'da İŞİD çetelerine karşı savaşırken yaşamını yitiren ve cenazesi 59 gün sonra ülkeye getirilebilen Birleşik Özgürlük Güçleri (BÖG) komutanı Aziz Güler, binlerce kişinin katıldığı cenaze töreniyle 22 Kasım günü Gazi Mahallesi'nde uğurlandı.

Şair Abay Lisesi önünde binlerce kişinin toplanmasının ardından en önde "Emperyalizme karşı Aziz olmalı / Birleşik Devrimci Parti" ve Aziz'in "Saatlerimizi devrime ayarlamalı, ayakkabılarımızın bağcıklarını sıkı bağlamalıyız" sözünün yer aldığı pankartların yanı sıra Demokratik Alevi Dernekleri'nin pankartı taşındı.

Aziz'i uğurlamak için aralarında BDSP'nin de yer aldığı çok sayıda devrimci ve ilerici kurum Gazi'deydi. Başta Ankara olmak üzere çeşitli kentlerden de cenaze için gelenler olurken, Viva Göztepe taraftar grubu da İzmir'den Aziz'i uğurlamaya gelenler arasındaydı.

Kortejin oluşturulmasının ardından marşlar ve sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçildi.

Aziz'in cenazesinin mezarlığa indirilmesinin ardından ilk olarak Kader Ortakaya, Paramaz Kızılbaz, Bedrettin Akdeniz ve Kobanê'de ölümsüzleşenlerin mezarlarından getirilen topraklar mezarına atıldı. Ardından defin işlemi tamamlanarak anma programına geçildi.

Saygı duruşu ve Enternasyonal marşının çalınmasıyla başlayan anma bir çocuğun Rojava Marşı'nı seslendirmesiyle devam etti. Kitlenin de eşlik ettiği marşın ardından Aziz Güler'in aynı zamanda liseden beri arkadaşı olan yoldaşı konuştu. Yoldaşı konuşmasını Aziz'in sözleriyle sonlandırdı.

Ardından sözü Aziz'in babası Mehmet Güler aldı. "Komutandan, BÖG'den size selam getirdim" diyen baba Güler, "Aziz ölmedi, Azizler ölmez, yoldaşlar ölmez" dedi. İŞİD çetelerine destek sunan AKP'yi teşhir etti. Kobanê'de şehit düşenleri anarak "Bu gençler Türkiye'de devrimi yapıp sosyalizmi getirecektir" dedi.

Devrimci Parti adına Ufuk Göllü ve HDK Eşbaşkanı Ertuğrul Kürkçü de birer konuşma yaptı.

Bedrettin Akdeniz'in annesi Sabiha Akdeniz de "Biz çocuklarımızın yolundan dimdik gideceğiz. Boyun eğmeyeceğiz, direneceğiz, sizlerle gurur duyuyoruz" diyerek, sınırdan geçişi engellenen diğer cenazelerin geçişine de izin verilmesini istedi.

Sanatçı Orhan Aydın, Orhan Alkaya ve Ferhat Tunç da Aziz için şiir okuyup ağıt söylediler.

Mahir Arpaçay'ın babası Nefes Arpaçay da söz alarak Özgür Türkiye-Kürdistan mücadelesinin süreceğini ifade etti.

Anma Mehmet Sait'in Türküsü'nün dinletilmesiyle sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Anlatılan senin hikayen değil Mösyö Burjuvazi!

Tayyip Erdoğan patronlarla yaptığı bir toplantıda “Paranızı işçilerle paylaşın. Gök kubbede hoş bir seda bırakın” dedi. Gök kubbede hoş bir seda bırakmaya yapılan çağrı aslında gök kubbede hiç de hoş olmayan seslerin varlığının dile gelmesiydi.

Seslenişin bir yanı da, işçileri hedef alan saldırılar konusunda hükümet cephesinden yapılacak manevraların öncesinde tüm topluma bir mesaj verme kaygısını barındırıyordu. Bu “erler meydanı”nda yürüyen işlerin garip bir dengesi var. At izinin it izine karışması sadece burjuva siyasetinin aktörleri açısından değil söz ve sözün amacı açısından da karşılığını buluyor. Ama tarihte her zaman sözden önce “eylem” vardı, bunu unutmadan bir sözlere bakalım.

“Gök kubbede hoş bir seda bırak”ma çağrısı üzerine son 9 ayda 51,3 milyar lira ciroya ulaşan Koç Holding’in Yönetim Kurulu Üyesi Ali Koç sözde kapitalizm eleştirisini içeren bir açıklama yaptı. Emperyalist haydutların G20 toplantısı öncesi, Paris’teki katliamın ardından, kapitalizmin ortadan kalkması gerektiğini söyledi. Kapitalizmi “kıyasıya eleştiren”, Haziran Direnişi’nde kapılarını eylemcilere açmakla övünen Ali Koç nedense bu duyarlılığı metal fırtınasında işçilere yönelik göstermedi. Çok net sınıfsal bir tavır olarak metal işçilerinin mücadelesinin karşısındaydı.

Ali Koç’un ardından bir açıklama da İstanbul Sanayi Odası Meclis Başkanı olan Kale Grubu Yönetim Kurulu Başkanı Zeynep Bodur Okyay’dan geldi. Bu zatların uzun uzun statülerini yazmanın elbette bir nedeni var. Okyay da sözde kapitalizmi eleştirdi. Ancak o, kapitalizmi kaldırmak değil “insancillaştırmak” gerektiğini öne sürdü. Kapitalistlerin kapitalizmi “eleştirmeleri” yeni başlayan bir akım değil. Bunu daha önce bir çok örnekte gördük. Yıllık geliri 61 milyar dolara ulaşan Microsoft’un kurucusu Bill Gates 2013’teki Kraliyet Mühendislik Akademisi Konferansı’nda ekonomik pazarın önceliklerinin bazı patronların isteklerine göre belirlendiğini, dünyada milyonlarca insan için hayati önem taşıyan sıtma aşısına, kelliğin çözümü için ayrılan finansmandan daha az para harcandığını ifade etmişti. Bu açıklamaların öncesinde 2010 yılında “bağış andı” isimli bir kampanya başlattılar. Bill Gates ve dünyanın en zengin üçüncü kişisi olan Warren Buffet. Warren Buffet ise ülkesindeki burjuvaziye seslenerek “Biz benekli baykuş veya neslimiz tükenmekte olan bir tür değiliz” diyerek bağış yapmaya teşvik için konuşmuştu. Yıllık geliri 44 milyar doları aşan bu kapitalist zat ne kadar da “hayırsever” olduğunu göstermek istemişti.

Kapitalistlerin kendi ağızlarına doladıkları gerçekler aslında onların sonlarını getirecek verilerdir. Bir yanıla da sistemin içerisinde bulunduğu krizin ne boyutta olduğunu göstermek açısından bu sözlerin bir karşılığı vardır. Ancak sözün ne amaçla söylendiği ve sözü söyleyenin pratiği önemli bir yerde duruyor. Dünyadaki zenginliğin bir avuç asalak tarafından elde tutulduğu ve aslında gasp edildiği, bu zenginliği üreten milyonlarca işçi ve emekçinin zenginlikten yoksun bırakıldığı bir gerçeklikte bulunuyoruz. Bu

Mösyö burjuvazi anlatılanın kendi hikayesi olduğuna inanmak istiyor. Oysa yaşanan sistemin gerçekliği, anlatılan ise milyonlarca emekçinin hikyesidir. Bu hikyede başrolde işçi sınıfı yer alıyor. "Kaybedecek hiçbir şeyi olamayan" işçi sınıfı, kaybedecek milyon dolarları olan burjuvalara ve kapitalizme karşı amansız bir savaş içerisinde.

gerçekliğin emekçilerde yaratacağı öfkeden korkan “mösyö burjuvazi” kendi gemisini kurtarma telaşında olduğundan gemilerine daha az tehlikeli limanlar aramaktadırlar. Onlar daha fazla sömürecek koşullar yaratmayı istemekteler aynı zamanda bu sömürü koşullarını gizleyebilecek örtüler aramaktadırlar. Anti kapitalist söylemlerin altını boşaltmak, “refah toplumu”, “demokrasi” yalanları ile ömürlerini bir süre daha uzatmak istemektedirler.

Kapitalistlerin bunu istemelerinde bir sıkıntı yoktur ancak ikiyüzlülükleri vardır. Keza bu söylem ve isteklerinin gerisinde kapitalizm gerçekliği bulunuyor ve ikiyüzlülük burjuvazinin ana karakterlerinden biridir. Kapitalizmin bir bütün olarak çelişkileri kaçınılmaz bir halde emekçileri kendiliğinden hareketlendiriyor ve kapitalizme karşı bir öfke yaratıyor.

Burjuva ideologlar '89 yılında kapitalizmin ebediliği üzerine ahkamlar kesmişlerdi ve “tarihin sonu”nu ilan etmişlerdi. Aslında bu bir dönemin sonunu ve yeni bir dönemin başlangıcını işaretliyordu. Şimdi aynı kapitalistler kapitalizmin çelişkileri üzerinden yorumlar yapıyorlar.

Mösyö burjuvazi anlatılanın kendi hikayesi olduğuna inanmak istiyor. Oysa yaşanan sistemin gerçekliği, anlatılan ise milyonlarca emekçinin hikyesidir. Bu hikyede başrolde işçi sınıfı yer alıyor. "Kaybedecek hiçbir şeyi olamayan" işçi sınıfı, kaybedecek milyon dolarları olan burjuvalara ve kapitalizme karşı amansız bir savaş içerisinde.

Patronların veyahut bu zatların ifadelerinin ötesinde işleyen bir sistem bulunmakta. Bu sistem kişilerin niyetleriyle ya da sözleriyle işlemiyor. İşleyiş yasaını sınıf savaşımından alıyor. Bilimsel karşılığını marksizmde buluyor. Marksizm birçok vesile ile tartışılıyor. Ona karşı savaşanlar yine de onu kendilerinin kalkış noktası olarak ele almak zorunda kalıyorlar.

Marksizm insanlık tarihine kandan ve ateşten harflerle yazılan işçi sınıfının hikyesini bizlere kazandırmıştır. Ve işçi sınıfına “anlatılan senin hikyendir” diye seslenmiştir.

“Dönüşüm sürecinin bütün avantajlarını sömüren ve tekellerine alan büyük sermaye sahiplerinin sayılarındaki sürekli azalmayla birlikte, sefalet, baskı, kölelik, soysuzlaşma, sömürü de alabildiğine artar; ama gene bununla birlikte, sayıları sürekli artan, kapitalist üretim sürecinin kendi mekanizması ile eğitilen, birleştirilen ve örgütlenen işçi sınıfının başkaldırmaları da genişler, yaygınlaşır. Sermaye tekeli, kendisiyle birlikte ve kendi egemenliği altında fıskırıp boy atan üretim tarzının ayakbağı olur. Üretim araçlarının merkezileşmesi ve emeğin toplumsallaşması, en sonunda, bunların kapitalist kabuklarıyla bağdaşamadıkları bir noktaya ulaşır. Böylece kabuk parçalanır. Kapitalist özel mülkiyetin ölüm çanı çalmıştır. Mülksüzleştirilenler mülksüzleştirilirler.” (Karl Marks, Kapital 1, s. 727)

Bayteks işçileri: Direnişimizde kararlıyız!

İstanbul Küçükçekmece'de kurulu Bayteks Nakış'ta ücretlere zam yapılması, sigortaların gerçek ücretler üzerinden gösterilmesi ve çalışma alanında düzenleme talebini dile getiren işçiler, işten atılmalarının ardından kapı önünde direnişe başladı.

Polis baskısına rağmen kaldırmadıkları direniş çadırında bekleyişlerini sürdüren işçilerle çalışma koşulları, talepleri ve direnişin seyri üzerine konuştuk.

- Çalışma koşullarınızı anlatır mısınız?

Savaş: 10 yıldır nakış sektöründe çalışıyorum. Bayteks Nakış'ta ise 8 ayımı geride bıraktım. Nakış sektöründe sigortasızlık ve düşük ücret çok sık karşılaştığımız bir durum. Ben ilk iş hayatıma başladığımda asgari ücretin bile altında, sigortasız çalışıyordum. Bir önceki işyerimde sigorta istediğimde, patron tarafından sunulan teklif sigorta + 1200 TL ya da sigortasız 1400 TL idi. Ailem ve öğrenci kardeşlerim olduğu için 1400 TL'yi kabul etmiştim. Yani güvencesiz çalışıyordum. Sigortayı yaptıklarında ise sosyal haklarımdan feragat edeceğime dair kağıt imzalatmaya çalıştılar. Kabul etmeyince kapıyı gösterdiler.

Tüm nakış atölyelerinde yaşanan sorunlar aynıydı. Bu düzeni değiştirmek için öncülerin çıkması gerekiyordu. Bu yüzden tüm atölyelerdeki arkadaşlarımızı bir araya getirdik. Atölye atölye örgütlendik. Ebru Nakış'ın önünde gece vakti başlayan direniş yayılıyordu. 1 Haziran 2013 günü 4-5 bin kişi eylem yaptık. Bazı taleplerimiz kabul edildi. Askerden geldikten sonra da patronların düzeni devam ettirdiğini gördüm. Sosyal haklarımızı kazanmamızın vakti gelmişti. Aile atölyesine girmiştim. Orada da sorunlar aynıydı. Yalnız akraba oldukları için geri duruyorlardı. Oradan ayrılıp Bayteks Nakış'a girdim. Burada birliğin kuvvetli olduğunu gördüm.

Cihan: 13 yıldır nakış sektöründe çalışıyorum. Bayteks Nakış'ta ise 2 yıldır çalışıyorum. Bayteks Nakış'ta 2 vardiya çalışıyoruz. Gece vardiyası 13 buçuk saat. Yani ailemize, arkadaşlarımıza zaman ayıramıyoruz. Ücretler düşük. Kiralar 1000 TL'ye varırken maaşlarımız 1500-1600 seviyesinde. Yemekler düzgün değil, lavabolar temiz değil, iş güvenliği konusunda eksiklikler var. İşçiler arasında sınıflandırmalar var.

Osman: Patron, "hayır" adı altında Ramazan ayındaki kumanyaları bile yemek ücretlerimizin karşılığı veriyor. Bizler bunu kabul etmedik. Yemeğin

çıkmasını kabul ettirdik. Oruç tutmayan arkadaşlarımız için iki defa yemek hakkı doğarken, bizlere de gece vardiyasına ekstradan yiyecekler kalıyor. Primlerimiz zamanında yatırılmıyordu. Maaşlarımız aldığımız ücret üzerinden yatırılmıyordu.

- Örgütlenme sürecinizi ve taleplerinizi anlatır mısınız?

Cihan: İlk talebimiz maaşlarımıza zam yapılması, 1800 TL'ye eşitlenmesi idi. İşçiler arasındaki sınıflandırmaya son verilmesini "Eşit işe, eşit ücret" verilmesini istedik. Yemek, lavabo gibi yerlerde düzenlemeye gidilmesini istedik. Mescit istedik. Kırmızı çizgimiz ise, bu süreçten dolayı hiçbir arkadaşımız işten atılmayacaktı. Bir haftalık iş yavaşlatmanın ardından patron tarafından istenen toplantıda taleplerimiz kabul edildi. Kısa bir süre sonra ücret artışı kabul edilirken, diğer taleplerimiz kabul edilmedi. "Üretimde daralmaya gideceğiz!" bahanesiyle 7 arkadaşımız işten çıkartıldı. Bizler de hep birlikte üretimi durdurma kararı aldık.

Savaş: 3 günlük üretimi durdurma girişimimizden sonra, 1 haftalık ücretsiz izne çıkarma teklifinde bulunduk. Kabul edilmedi. Biz de işten atma saldırısının grev kararından dolayı olduğunu ifade ettik. Atılan arkadaşlarımız için tazminatlarımızı istedik. Bu sırada patron tarafından arkadaşlarımıza hakaretler edilerek zorla dışarı çıkartıldık.

Direniş alanı adresi:

Beşyol Mah. Birlik Cd. Aliğa Çıkmazı Sokak. No: 4/1
Gülen İş Merkezi / Sefaköy Küçükçekmece / İstanbul

- Bugünden sonra yapacaklarınız hakkında ne söylemek istersiniz? İşçilere çağrınız nedir?

Cihan: Grevi, kapı önünde çadırda sürdürmeye devam ediyoruz. Başta nakış işçileri olmak üzere tüm işçilerin sesimizi duyması gerekiyor. Bizim için bir milat oldu. Herkesi bir arada olmaya çağırıyoruz.

Osman: Ya burada çalışacağız, ya da burası çalışmayacak. Kaç ay sürerse sürsün. Tüm yasal haklarımızı istiyoruz. 8 saat iş günü, primlerin gerçek ücretlerden yatırılmasını, insanca çalışma koşulları istiyoruz. Ben daha önceki işyerlerimde de hak mücadeleleri yürütmüştüm. Cuma günü nakış işçilerinden destek alacağız. Nasıl ki 1 Haziran'da gücümüzü gösterdik, hakkımızı aldıysak, şimdi de alacağız. Öncü olduğum için patronlar kirli tekliflerde bulunuyor, parayla susturmaya çalışıyor. Bugün bana, yarın sana olur. Patronlar işçiyi makine parçası gibi görüyorlar. Kullanıp kullanıp, parça gibi değiştiriyorlar. Patron istediği zaman pikniğe gidiyor, sinemaya gidiyor, biz ailemizle bile zor zaman geçiriyoruz.

İşçi kardeşlerime çağırım; birlik olduklarında kazanır, tek olduklarında kaybederler.

Savaş: Direnişimizin 14. günündeyiz. Grevden geri adım atmıyoruz. Adım atarlarsa anlaşmaya hazırız. Polis tarafından sürekli çadırımızı kaldırmamız yönünde baskılar geliyor. Direnişimizde kararlıyız. Bütün işçilerin örgütlenmesi gerekir, dayanışmaya ihtiyacı var. Satılık sendikalarda değil, kendi sendikalarında yer alsınlar, gerekirse kursunlar. Gelecek kuşaklara iyi bir hayat bırakmalıyız.

Kızıl Bayrak / Küçükçekmece

İşçilere polis baskısı

19 Kasım'dan bu yana fabrika önünde kurdukları çadırda direnişlerini sürdüren Bayteks işçileri polis baskısıyla karşılaştı. 20 Kasım gecesi direniş çadırı polis tarafından yıkıldı. İşçiler 21 Kasım sabahı çadırı yeniden kurarken, saat 14.00 sularında işçilerinin yanına gelen polisler, çadırın kaldırılması yönünde baskı yaptı, Ancak işçilerin kararlılığı karşısında tehdit ederek ayrıldı.

DEV TEKSTİL de polis baskısına karşı işçilerin yanındaydı.

DEV TEKSTİL'den ziyaret

Bayteks işçilerini, direnişlerinin 8. gününde (23 Kasım) Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası (DEV TEKSTİL) ziyaret etti Ziyarete işçilerin haklı direnişini desteklediklerini belirten DEV TEKSTİL üyeleri, direnişin kazanımla sonuçlanması için sendikanın imkanları doğrultusunda ellerinden geleni yapacaklarını belirttiler.

Mersin'de DEV TEKSTİL Temsilciliği açıldı

DEV TEKSTİL'in, Çukurova bölgesinde faaliyet yürütecek, Mersin, Adana, Antep gibi önemli tekstil havzalarına ulaşmasının önünü açacak Çukurova Temsilciliği, Mersin'de açıldı.

Temsilcilik tarafından yapılan açıklamayla açılış duyurulurken, "tekstil işçilerinin yakıcı ihtiyacı" olan "gerçek bir sınıf sendikacılığı"nın hayata geçirilmeye çalışılacağı vurgulandı. DEV TEKSTİL'in kuruluşunda önemli bir yeri olan Greif işgaline de değinilen açıklamada, bu yılın başında kapanan İlbeyli Beyteks işçilerinin mücadelesine de yer verildi.

Çukurova Temsilciliği'nin açılış vesilesiyle yaptığı açıklamanın tamamı şu şekilde:

"DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği Mersin'de açıldı!

60 günlük Greif işgalinin ardından kurulan DEV TEKSTİL (Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası) açtığı yeni temsilciliklerle mücadelesini büyütüyor. DEV TEKSTİL son olarak Mersin'de temsilcilik açtı. Çukurova Temsilciliği olarak Mersin'de de faaliyet gösterecek olan sendikamız, başta Mersin serbest bölge olmak üzere kuralsız sömürünün hakim olduğu tekstil iş kolunda çalışan tüm işçilerin mücadele ve hak arama mevzisi olacak.

Tekstil işçilerinin oldukça çok olduğu bir bölge olan Çukurova'da sadece Mersin'de değil, Adana'da, Antep'te gerçek bir sınıf sendikası tekstil işçileri için yakıcı bir ihtiyaç olarak durmaktadır. Sendikamız bu ihtiyaca yanıt vermek için elinden geleni yapacaktır.

DEV TEKSTİL Çukurova Temsilciliği bu yılın başlarında Ceyhan, Kadirli, Osmaniye'de kapanan İlbeyli Beyteks fabrikasında çalışan işçilerin hak

mücadelesini yürütmüştü. DEV TEKSTİL'e üye olan İlbeyli Beyteks işçilerinin haklarını alması için Ceyhan'da bulunan fabrika önünde eylemler yapılmış, açıklamalar ve dağıtılan bildirilerle işçilerin talepleri duyurulmuştu. Şimdilerde ise İlbeyli Beyteks işçileri, sendikamız tarafından sağlanan avukat aracılığıyla açtıkları dava ile tazminatlarını istemekteler.

Diğer taraftan Çukurova Temsilciliğimiz sadece tekstil işçilerinin değil, bölgede farklı iş kollarında çalışan işçi arkadaşlarımızın da haklarını savunacak, kendi işkollarında örgütlenmelerine yardımcı olacak, insanca yaşam ve çalışma koşulları için de mücadele edecektir. Temsilciliğimiz işçilerin sınıf

bilincini kazanacağı bir okul olacaktır. Temsilciliğimiz aynı zamanda çeşitli sanatsal etkinlikleri de işçi ve emekçilerle buluşturma gayretinde bulunacaktır.

İşçi arkadaşlarımızın çocuklarını, paraya endekslenen eğitim sisteminin acımasız çarklarına bırakmayacak, üniversite öğrencilerinin katkılarıyla derslerinde yardımcı olacaktır.

Adres: Çankaya mahallesi. 4721 sokak. Alim işhanı No: 15 Kat:2 Daire:2 (Bit pazarı karşısı- Milli Piyango sokağı, Osmaniye dolmuşlarının dönüş sokağı)

Akdeniz / Mersin

Tel: 0538 970 64 95"

'Fabrikadan madene işçi sınıfının sesi yükseliyor!'

60 gün süren Greif işgalini anlatan "İŞGAL / 60 Uzun Gün" adlı belgesel 21 Kasım'da Zonguldak'ta Yeraltından Sesler Platformu tarafından yapılan etkinlikte işçilerle buluşturuldu. Etkinliğe Greif işçileri ile Metal İşçileri Birliği (MİB) Sözcüsü de katıldı.

"Fabrikadan madene işçi sınıfının sesi yükseliyor!" şiarıyla düzenlenen etkinlik, Soma, Zonguldak ve Ermenek'te katledilen madenciler anısına yapılan saygı duruşuyla başladı.

Etkinlikte Yeraltından Sesler Platformu adına yapılan konuşmada Greif, metal ve maden işçileri selamlandı. Konuşmada Soma, Bartın ve Zonguldak başta olmak üzere maden işçilerinin sorunlarının ortak olduğu belirtilerek, mücadelenin de

ortaklaştırılmasının önemi vurgulandı.

Konuşmanın ardından Greif Direnişi belgeselinin gösterimi yapıldı. Sonrasında ise metal ve Greif direnişleri üzerine söyleşi gerçekleştirildi.

Greif işçileri adına yapılan konuşmada sendikal bürokrasiye ve patronun keyfi uygulamalarına karşı taban örgütlenmelerinin önemine vurgu yapıldı.

Metal İşçileri Birliği sözcüsü ise Greif Direnişi'nin bir kıvılcım olduğunu ve şanlı metal fırtına ile işçi sınıfı mücadelesinin yeni bir döneme girdiğini belirtti.

Etkinlik soru-cevap bölümünün ardından sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Zonguldak

Asgari ücrete zam gelmeden vergi geldi

Aralık ayı içinde toplanacak Asgari Ücret Tespit Komisyonu'nun, 2016 için asgari ücreti 1300 TL olarak belirlemesi beklenirken, 9 ay sonra asgari ücretin 1230 TL'ye düşeceği belirtildi.

2016 Eylülü sonunda asgari ücretlinin yüzde 15 yerine yüzde 20'lik vergi dilimine yakalanacak olmasından, asgari ücrette 70 TL düşüş yaşanacak. Asgari ücretten alınan aylık Gelir Vergisi 86,40 TL'den 156,36 TL'ye yükselecek, maaşta yaklaşık 70 TL erime olacak.

Yasa gereği vergi dilimleri her yıl yeniden değerlendirme oranı kadar artarken, TÜİK verilerine göre önümüzdeki yıl yeniden değerlendirme oranı yüzde 5,58 olacak. Dolayısıyla bu yıl 12 bin lira olan yüzde 15'lik vergi dilimi önümüzdeki yıl 12 bin 670 liraya çıkacak. Yıllık gelir bu tutarı aştığında yüzde 20'lik vergi kesintisine geçilecek. Önümüzdeki yıl asgari ücretin net bin 300 lira olması durumunda vergi matrahı bin 399 lira olacak. Dolayısıyla, asgari ücretli Eylül ayında yüzde 15'lik dilimi dolduracak ve Ekim ayından itibaren yüzde 20'lik vergi kesintisine yakalanmış olacak.

Birleşik Metal-İş'te “at izi, it izi!”

Kısa bir süre önce Birleşik Metal-İş Sendikası'nın Genel Sekreter Yardımcısı Mehmet Beşeli'nin yaptığı açıklamaları duymuşuzdur. Sendikaların tüm süreçlerini izlemeye çalışan bir metal işçisi olarak bu tablo bana hiç de şaşırtıcı gelmedi. Eminim ki birçok işçi arkadaşım da garipsememiştir. Türk Metal yöneticileri işçi sınıfı üzerinde nasıl kan emici ise nüans farkıyla Birleşik Metal-İş yöneticileri de bu yolda epey yol katetmiş gözüküyor. Nasıl mı?

- Her sözleşme döneminde Türk Metal'in imzaladığı sözleşmeye imza atarak.

- Bu imzayla biz işçileri üç yıllık kölelik koşullarına mahkum ederek.

- Temsilci seçimlerinde her türlü kirli oyunları oynayarak.

- Kendisine tehlike olarak gördüğü direnişleri yalnızlaştırarak.

- Direnişleri yalnızlaştırırken de “imkânlarımız yok” denilerek.

- İşçi iradesi ve taban inisiyatifinin karşısında Birleşik Metal-İş'in toplam çıkarlarını ve örgüt ruhu zedeleniyor denilerek.

- Olmadı, biz işçileri tehdit ederek.

- Hukuki süreçleri rant haline getirerek.

- Dinlenme tesisleri vs. yaparak.

Bunlar daha da çoğaltılabilir. Artık oyunun sonuna onlar da geliyorlar. Türk Metal oyunun sonunda, Birleşik Metal-İş ve diğer düzen sendikacıları da öyle. Kendi içlerindeki o irini zaman zaman böyle iç çatışmalarından dolayı akıtıyorlar. Hangi çıkar çatışması sonucu bu pisliklerin etrafa yayıldığını bilemiyoruz.

“Tam 13 yıldır bu sendikada görev yapmaktayım” diyor Beşeli. 13 yıldır şimdi eleştirdiği işleyişin bire bir ortağı durumunda. 13 yıldır Mehmet Beşeli iyi yol katetti. Ve diğerleri de (yönetimlerdeki) bu pisliğin ortağıdır. Birleşik Metal-İş açıklama yaparak paçayı kurtarmaya çalışıyor. Yine üst perdeden konuşuyor ve

diyor ki BİRLEŞİK METAL-İŞ Genel Yönetim Kurulu;

- Bu sendikada üyelerimizden kesilen aidatların 1 kuruşuna dahi gözümüz ve namusumuz gibi sahip çıkma ilke ve geleneğimiz vardır.

- Sendikamız bu onurlu yolda her türlü ihanete karşı sonuna kadar yürümeye kararlıdır.

Bu mevcut sendikacıların namus kavramının ne olduğunu biz işçiler çok iyi biliyoruz. Onların namus kavramıyla bizim namus kavramımız arasında dağlar kadar fark var. Tabii ihtiyatı elden bırakmıyor, üst perdeden konuşmaya devam ediyor “ihanete karşı sonuna kadar yürümeye kararlıyız” demeyi de unutmuyor. Grevdeki metal işçisini satarken bir bir fabrikalarda, hem de hiçbir şey söylemeden ne kadar kararlı olduklarını göstermişlerdi. Bunların kararlılıklarının sınırını bizler çok iyi biliyoruz. Onların kararlılığı olsa olsa işçi sınıfının davasına karşı sermayenin yanında olma kararlılığı olur. İşçi sınıfının onurlu ve kararlı mücadelesini, hiçbir çıkar gözetmeyen, sınıfın haklı davasına inanmış öncü metal işçileri yürütebilir.

Bizler fabrikada, makinanın dişlileri arasında gün yüzü görmeden, her türlü baskıya, iş cinayetine, sefalet ücretine tabii olurken, güzide, sözde solcu sendikacılarımızın yaptığını bakın? Naylon faturalar, küfürler, yolsuzluklar, kapalı kapılar ardından anlaşmalar... Tabii bunlar yeni değil, sadece daha net gün yüzüne çıkıyor o kadar. İnanın sizin yazmış olduğunuz kirli tarihi asla unutmayacağız!

Eskimiş, köhnemiş sendikacılara bir diyeceğim var elbet. Bu devran böyle gitmez, yolun sonuna geldiniz, bunu böyle bilirsiniz. Şimdi genel merkez kurulunda yine orada olacağız, çıkar çatışmaları için değil sınıfın haklı ve onurlu davası için orada olacağız.

Biz işçiler, öncüler, MİB hep olacağız ama siz satılmışlar asla!

Renault'ta Türk Metal'in hamlesine eylemli yanıt

Renault'ta Türk Metal'in hamleleri boşa düşürülüyor.

Renault'ta yetkili sendika olmasına rağmen Türk Metal temsilcileri, yemekhaneye giremiyorlardu. 25 Kasım günü öğle yemeğinde Türk Metal temsilcilerinin yemekhaneye girmesi, Renault işçilerinin eylemiyle karşılaştı. Renault işçileri yemekhanede sloganlarla Türk Metal'i protesto etti.

Yeni hamlelerle fabrika içerisinde yer etmeye çalışan Türk Metal en son yeni temsilciler “seçmiş” ve Türk Metal Renault Şube'si açmıştı. Renault işçilerinin Türk Metal'in bu oyunlarını boşa düşürmesi, Türk Metal'in yeni hamlelere sarılmasını da beraberinde getiriyor, ancak her hamle işçiler tarafından boşa düşürülüyor.

08.00-16.00 vardiyası olan C vardiyasında işçiler toplu çıkarak Türk Metal'in yemekhaneye girme hamlesine karşı tepkisini gösterdi.

“Türk Metal gidecek dertler bitecek!”, “Türk-Metal Renault'tan defolsun gitsin!”, “Baskılar bizi yıldırılmaz!”, “Her yer Renault, her yer direniş!” sloganları atan işçiler, yuhalamalar ve ıslıklarla protesto eylemi yaptı.

SİDEMİR işçilerinden alacakları için eylem

Sivas Demir Çelik İşletmeleri'nde (SİDEMİR) çalışan işçiler, ücretlerinin 4 aydır ödenmemesi karşısında eylemlerine devam ediyor. Daha önce kent merkezinde yaptıkları eylemle seslerini duyurmaya çalışan SİDEMİR işçileri, 20 Kasım'da da fabrikada yetkili Çelik-İş Sendikası'nın bulunduğu binanın çatısına çıkarak eylem yaptılar.

Üretimin durduğu SİDEMİR'de alacakları kalan ve geçen hafta kayyum atanması nedeniyle eylemlerine ara veren işçiler, fabrika genel müdürü tarafından işten çıkarılacaklarının söylenmesi üzerine kent meydanında toplandı.

Bir süre kent meydanında bekleyen işçilerin bir kısmı, fabrikada yetkili Çelik-İş Sendikası'nın da bulunduğu Kavukçu İşhanı'nın çatısına çıkarak eyleme başladı. Diğer işçiler de alkış ve sloganlarla çatıdaki arkadaşlarına destek verdiler.

Provokasyon girişimine rağmen kararlılıklarını koruyan işçiler, “Bugün bu iş çözülecek” diyerek eylemlerini sürdürerek “Ölme var dönmek yok!” sloganını haykırdılar.

İtfaiye ve sağlık ekipleri ile birlikte olay yerine gelen polislerin söylediklerine aldanmayan işçiler, Vali Alim Barut'un gelmesini istediklerini, aksi takdirde eylemlerini sürdüreceklerini belirttiler.

Eylemlerinde kararlı olduklarını, alacakları için T. Erdoğan'la görüşmek istediklerini, söyleyen işçiler ayrıca açlık grevine başladıklarını da duyurdular.

Sivas CHP milletvekili Ali Akyıldız'ın işçilerle görüştüğü, “Başbakan ve ilgili bakanla işçilerin haklarının verilmesi konusunda görüşmek” üzerinde anlaşmaları bildirildi. İşçiler bunun üzerine eylemlerini sonlandırırken, önümüzdeki günlerde mecliste görüşme gerçekleştirecekleri belirtildi.

Önlemler hiçe sayılıyor, işçiler katlediliyor!

Kapitalistlerin daha fazla kar hırsı için işçi sağlığı ve güvenliği önlemlerini hiçe sayması hafta boyunca yine işçilerin ölümüne ve yaralanmasına neden oldu.

Yalova Altınova Tersaneler Bölgesi'nde bulunan Beşiktaş Tersanesi'nde 18 Kasım günü yakıt tankı mahallinde kaynak yaptığı sırada çıkan kaynak dumanını fanların emme gücünün yeterli olmaması sebebiyle gaz sıkışması sonucu patlama meydana geldi. Patlamada bir işçi yaralanırken Adem Aslan adlı işçi ise hayatını kaybetti.

Hatay'ın Dört Yol ilçesinde 19 Kasım'da narenciye toplamaya giden tarım işçilerini taşıyan bir otobüs ile yine işçi taşıyan bir araç çarpıştı.

Servislerin çarpışması nedeniyle 12 işçi yaralanırken, yaralı işçiler Dört Yol ve İskenderun devlet hastanelerine kaldırıldı.

Yozgat'ın Sorgun ilçesindeki Yozgat Şeker Fabrikası'nda 20 Kasım sabahı patlama meydana geldi.

Baca gazının dışarı atılmasını sağlayan pervanelerin bulunduğu bölümde yaşanan patlama nedeniyle 3 işçi ağır şekilde yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Zonguldak'ın Kilimli ilçesinin Gelik beldesinde bulunan Pervane Sokak'ta kaçak olarak işletilen madende, 20 Kasım'da "patoz" kullanılarak yapılan duvar delme işlemi sırasında patlama meydana geldi. Yerden 80 metre derinlikte yaşanan olayda, Bekir Ç., Şaban Ç. ve Murat K. isimli işçiler yaralanırken, Naci Ç. ise yeraltında mahsur kaldı.

Yaralı işçilerin Atatürk Devlet Hastanesi'ne kaldırıldığı belirtilirken, Naci Ç. adındaki işçinin cesedine ise akşam saatlerinde ulaşıldı.

Kaçak olarak işletilen madenin son yasal düzenlemelerin ardından sözde "kapatıldığı" belirtilirken, madenin sahibi olduğu iddia edilen Caner Ç. gözaltına alındı.

Hakkari'nin Şemdinli ilçesi Derecik beldesinde inşaat halindeki bir binanın 3. katında çalışan Cengiz Özkan isimli işçi, 20 Kasım'da dengesini kaybederek düştü. İş güvenliği önlemleri alınmaması nedeniyle düşen 51 yaşındaki işçi Özkan olay yerinde hayatını kaybetti. Özkan'ın cenazesi Şemdinli Devlet Hastanesi morguna kaldırılırken, otopsi işlemlerinin ardından ise defnedildi.

Çorum'da İl Özel İdaresi ve Sağlık Bakanlığı tarafından yürütülen ve inşaatı devam eden Eğitim ve Araştırma Hastanesi'nde 21 Kasım günü, inşaat

alanındaki kule vinçlerinden birinin çarptığı iskele çöktü. Bu sırada iskelede bulunan ve inşaatta kalıpcı olarak çalışan İsa Köse, 4. kattan düşerek ağır yaralandı.

Sağlık ekiplerinin müdahalesiyle kurtarılmaya çalışılan Köse'nin yolda yaşamını yitirdiği kaydedildi.

Samsun'un Havza ilçesinde, özel bir elektrik dağıtım şirketinde, gerekli iş güvenliği önlemleri alınmadan çalıştırılan Salih Pehlivaner (38), 21 Kasım'da elektrik direğinin bakımını yaptığı sırada 8 metre yükseklikten yere düştü. Düşme sonucu ağır yaralanan Pehlivaner, sağlık ekipleri tarafından Havza Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı.

Pehlivaner'in daha sonra Samsun Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne sevk edildiği, durumunun ağır olduğu bildirildi.

Ankara'da İncek-Loft şantiyesinde İSTO Asansör adlı firmada taşeron işçisi olarak çalışan Aslan Dülger, 19 Kasım'da kafasına briket düşmesi nedeniyle yoğun bakıma kaldırıldı. Dülger, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı ve 22 Kasım'da yaşamını yitirdi.

Aynı şantiyede 2 ay önce yaşanan iş cinayetinde 2 işçi yaşamını yitirmiş, 1 işçi de yaralanmıştı.

İstanbul Bayrampaşa'daki Rami Kışla Caddesi üzerinde bulunan Başaran Sanayi Sitesi'nde 22 Kasım'da saat 04.00 sıralarında yangın çıktı.

Yangın nedeniyle mahsur kalan işçiler, olay yerine gelen itfaiye ekipleri tarafından merdivenlerle

dışarı çıkarıldı. Sağlık ekiplerinin müdahale ettiği işçilerin vücutlarının çeşitli yerlerinden hafif şekilde yaralandığı görüldü.

Boğaziçi Elektrik Dağıtım AŞ (BEDAŞ) bünyesinde İstanbul Çağlayan'da çalışan elektrik arıza-bakım işçisi Deniz İçli, geçen hafta Göktürk'te çalışırken yüksek gerilim akımına kapılarak ağır yaralanmıştı.

Taşeron işçisi olarak çalışan DİSK Enerji Sen üyesi İçli, 23 Kasım'da yaşamını yitirdi.

Türk Hava Yolları Teknik AŞ'de çalışan Ramazan Z. isimli teknisyen, 24 Kasım'da THY Teknik hangarlarının çatısında çalıştığı sırada düşerek ağır yaralandı.

Düşme anında oluşan gürültüyü fark eden özel güvenlik görevlilerinin yerde yatarken bulunduğu Ramazan Z., Bakırköy Dr. Sadi Konuk Eğitim ve Araştırma Hastanesi'ne kaldırıldı.

Bursa'nın Büyükşehir ilçesinde 25 Kasım'daki kanalizasyon çalışması sırasında göçük yaşandı.

Yenice Mahallesi'nde belediye tarafından yürütülen kanalizasyon çalışmasında meydana gelen göçükte 3 işçi toprak altında kaldı.

Diğer işçiler tarafından göçük altından çıkarılan Mesut Korkmaz, Metin Aktay ve Ali Atış adlı işçiler Büyükşehir Devlet Hastanesi'ne kaldırıldı. Yaralı işçiler daha sonra Bursa'daki devlet hastanelerine sevk edildi.

Göçük nedeniyle ağır yaralanan Mesut Korkmaz (30) ve Ali Atış (34) kaldırıldıkları hastanede tüm müdahalelere rağmen kurtarılmayarak yaşamını yitirdi.

İş cinayetine ramak kala...

Çevre ve Şehircilik Bakanlığı'nın kentsel dönüşüm çalışmaları kapsamında yaptığı riskli binaların tespiti sırasında, uzmanların yaptığı inceleme sonrasında, Gevher Nesibe Mahallesi'ndeki İŞKUR binasının depreme dayanıksız olduğu ortaya çıktı.

Depreme dayanıksız olan İŞKUR binasında yıkım çalışmaları devam ediyor. Binanın yıkımı sırasında bir işçi çatı kısmına çıkarıldı. Çürük olan binanın tepesine çıkarılan işçinin her an ölümle yüzyüze kalması taşeron firmayı hiç mi hiç ilgilendirmeydi. İşçi, yaklaşık 16 metre yükseklikte çatı kısmındaki demirleri kesti.

Yerel gazetelerde, işçinin ölümü burun buruna olmasına dair resim ve yorumlar yayınlandı. Ancak olay "işçinin ölümüne meydan okuması" olarak yansıtıldı. Gazetelerin büyük bir kısmı taşeron

firmanın işçi sağlığı ve güvenliğini hiçe sayan tutumunu haber bile yapmadı.

Konuya ilişkin yazılı bir açıklama yapan Devrimci Yapı İşçileri Sendikası Kayseri Temsilcisi Haydar Baran, Kayseri'de yaşanan son olayın iş cinayetlerine davetiye çıkaran uygulamaların pervasızca sürdüğünün kanıtı olduğunu söyledi ve ekledi:

"Devlete ait bir işte bile işçi sağlığı ve güvenliği hiçe sayılıyor. Türkiye'nin dünyada üçüncü, Avrupa'da birinci konumda olması, Kayseri'nin iş cinayetlerinin en fazla yaşandığı iller sıralamasında beşinci olması patronları hiç mi hiç ürkütmüyor. Zira yaşanan kitlesel işçi katliamlarına rağmen patronların kârlarını azaltacak işçi sağlığı ve güvenliği konusunda devletliler hiçbir şey yapmıyorlar."

Ford Otosan'da temsilcilik seçimleri üzerine...

Tek vücut olmalı ve 2017'ye hazırlanmalıyız!

16 Kasım günü Ford Otosan'da Türk Metal temsilcilik seçimleri gerçekleştirildi. Seçim sonuçlarına göre, Türk Metal listelerde eski yerini her iki fabrika açısından da korudu. Ford Otosan'da Türk Metal'in adaylarının seçilmesi "Ford'da her şey bitti mi?" yoksa en az 5800 işçinin oy hakkının olduğu fabrikadan çıkan sonuçlar ne anlam ifade ediyor?

Ford Otosan'da gerçekleşen 16 günlük direniş sonrası, direnişten istenen kazanımlar elde edilemeden geri dönülmesi ve Ford Otosan yönetiminin fabrikada öncü işçileri işten atması içerideki işçiler arasında direniş sonrası dağınıklığı ve birbirinden kopukluğu doğurmuştu. Ford Otosan yönetimi bu durumu kendi lehine kullanarak içeride sürgünler, işten atma tehditleri, işten çıkartmalarla beslemiş ve Türk Metal'in önünü açmıştı. Zaman içerisinde de işçiler içerideki bu tablodan veya yasal olarak Türk Metal'in fabrikada kalmasından ve bir çıkış bulamadıklarından dolayı Türk Metal'e geri dönme süreci yaşamıştı.

Ford Otosan'da yaşanan bu sürecin ardından Türk Metal'in temsilcilik seçimleri gündemi ortaya çıktı. İşçiler seçimlere dağınık ve birbirinden kopartılmış olmalarının dezavantajı ile girdi. Bu duruma rağmen Ford işçileri başarabildikleri bölümlerde seçimlere kendi bölümlerinden çıkarttıkları adaylar ile girmeye çalıştı. Bu adaylar birleşebildikleri kadarıyla, farklı bölümlerden birkaç aday ile ortaklaşabilme yoluna gidebilmiş ancak sonuç itibarıyla Ford işçilerinin tümünü kucaklayan ortak bir aday listesi çıkamamıştı. Kimi bölümler için vardiya vardiya da bölünen bu tablo sonucunda da toplam 63 temsilci adayının ortaya çıktığı bir tablo oluşmuştu.

İşçiler açısından tek dezavantaj bu da değildi. Her ne olursa olsun işçiler mevcut Türk Metal temsilcilerinden daha eşitsiz bir ortamda seçimlere girdiler. İşçilerin fabrikada kalma sınırının olması ve diğer bölümlere geçip çalışma yapmalarının yönetimin iznine bağlanması bile bu durumu özetlemektedir.

Bu yüzden işçiler açısından böylesi bin bir sorun varken temsilcilik seçimlerini Türk Metal'in kazanmış görünmesi yanıltıcı olmamalıdır. Ford Otosan işçileri Türk Metal'e temsilcilik seçimlerinde gereken cevabı vermesini kendi yöntemleri ile bilmiştir. İşçiler bir olup ortak aday çıkartmasalar da kendi bölümlerinde

seçtikleri adaya tam destek vermişlerdir. Hemen her bölümde desteklenen adaylar oyların çoğunluğunu almayı başarabilmiş ve Türk Metal'in kemikleşmiş adaylarına azar oylar çıkmıştır.

Tüm bunların yanında en az 5800 işçinin oy kullanma hakkı olmasına rağmen 4440 işçinin seçimlere katılıp oy kullanılmış olması da içerideki öfkenin düzeyini ve dönmeyen kitleyi göstermektedir. Seçim sonuçlarını biraz daha ayrıntılandırarak olursak; Gölcük fabrikasında mevcut Türk Metal'in kemikleşmiş adaylarından en yüksek oy sayısının 1350 olması, mevcut oy sayısına göre düşük bir temsiliyete sahip olduğunu göstermektedir. Bu tablo sayı farkı ile Yeniköy'de de yaşanmıştır. Ayrıca 7 tane adaya oy vermeyi zorunlu kılan bir seçim yaşandığı da unutulmamalıdır. Bu yüzden Türk Metal'ci gibi görünen bir dizi adaya çıkan oylar burada yanıltıcı olmamalıdır. Ek olarak, seçimi organize edenin Türk Metal olmasından dolayı şaibeler de akıldın çıkarılmamalıdır.

Sonuç olarak Türk Metal, görünürde Ford'daki seçimleri resmi olarak kazanmış ama içerideki öfkenin hala dinmemiş olmasından ve değişim iradesinin bir

kez daha açığa çıkmasından dolayı yenilmiştir. İşçiler temsiliyetini Türk Metal'e vermemiştir. Türk Metal'in kemikleşmiş adayları, sadece direnişe çıkmayanlardan ve yeni işe alınan kişilerden oy alabilmiştir.

Seçimler sonrası durum böyleyken, Ford işçilerini bir dizi görev beklemektedir. Ford işçileri bir an önce birliğini oluşturmalı, bölümler arasında birbirinden kopuk olan tabloyu gidermek için adımlarını hızlandırmalıdır. Çünkü bölümler arası kopukluğun içeride yarattığı dağınıklıktan bugün sadece Türk Metal faydalanmaktadır. Türk Metal seçimlerden istediği oy oranlarını alamamış olsa da içeride bu süreci kendi lehine çevirmeye çalışacaktır. Bunun için her öncü ve sorumlu işçi taşın altına elini koymalı tek vücut olarak hareket etme bilinciyle 2017'ye hazırlanmalıdır.

Seçimler Ford Otosan'da bir kez daha başarılabilirliğini göstermiş ve hiçbir şeyin eskisi gibi gitmeyeceğini açığa çıkartmıştır. Ford işçileri bunun için geçmişin derslerini çıkartmalıdır. 2017, Ford Otosan işçileri için Türk Metal'e gerekli cevabı verecek tarih olabilmelidir.

Ford Metal İşçileri Birliği

Arçelik-LG işçilerinden Gebze Adliyesi önünde eylem

Türk Metal'i sırtlarından atmak için üretimi durdurarak fabrikalarını işgal eden bunun sonucunda da 173'ü işten atılan Arçelik-LG işçilerinin işe iade davası sürüyor. 7-8 Ekim'de görülen mahkemelerden biri 20 Kasım tarihine ertelenmişti. 20 Kasım'da görülen duruşma öncesinde Arçelik-LG işçileri Gebze Adliyesi önünde eylem gerçekleştirdiler.

Sabah 09.00 itibarıyla adliye önünde pankartları ve sloganları ile eyleme geçen Arçelik-LG işçileri, kararlılıkla mücadelelerini sürdüreceklerini ifade ettiler.

Sloganlarla adliye önünde bekleyiş sürerken polis adliyenin önündeki demirlere asılı pankartın indirilmesini dayattı. "Haklarımızın takipçisiyiz! Boyun eğmeyeceğiz" yazılı pankart indirilmediği takdirde saldırılarına dair tehditkar söylemlerde bulundu.

Öğle saatlerinde duruşmaya ara verilmesiyle işçilerin yanına gelen avukatlar duruşmada, işçi tanıklarının dinlendiği belirtti.

Saat 18.00'e kadar süren duruşmanın sonucunda ise davanın 2 Şubat'a ertelendiği duyuruldu.

Kızıl Bayrak / Gebze

MİB metal işçilerini sempozyuma çağırıyor

Metal İşçileri Birliği (MİB), 6 Aralık'ta "Metal fırtına yol gösteriyor!" şiarıyla düzenleyeceği sempozyumun çağırısını yaygınlaştırıyor. Farklı kentlerde yürüttüğü çalışmalarla metal işçilerini İstanbul'da düzenlenecek olan sempozyuma çağırın MİB, metal direnişinin dersleri ışığında mücadeleyi yükseltme çağırısı yapıyor.

İstanbul

Sempozyum davetiyeleri İstanbul'da tersane işçilerine ulaştırıldı. Tersan Tersanesi'nin vapurunda davetiye dağıtımını yapan MİB'liler, tersane işçileriyle sınıf hareketi ve Bursa'dan başlayarak yayılan metal direnişi ile ilgili sohbet etti. Sohbetlerde direnişin nasıl yayıldığı, taban örgütlenmelerinin önemi, fabrikalar arası kurul ve sendikalar üzerine konuşuldu.

23 Kasım'da **Kartal**'daki **ABB** fabrikasının 08.00-16.00 ve 16.00-24.00 vardiyasının giriş ve çıkışlarında, 6 Aralık'ta gerçekleştirilecek sempozyum çağırısının da olduğu Metal İşçileri Bülteni'nin dağıtımı yapıldı.

Bülten dağıtımını sırasında işçilere ajitasyon eşliğinde, sempozyum başlıkları olan "Sınıf hareketi ve metal fırtınası", "Sendikalar ve metal işçi hareketi" ve "Metal İşçileri Birliği mücadele programı ve hedefleri" üzerine sohbet edildi.

Bülten dağıtımının yanı sıra sempozyum davetiyeleri, MİB MYK Kasım ayı toplantısı sonuç bildirgesi ve Ford işçilerinin işe iade davalarının olduğu **Kızıl Bayrak** gazetesinin son sayısı da ABB işçilerine ulaştırıldı.

Aynı zamanda kadın işçilerle 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü üzerine sohbet edildi.

Bursa

Metal İşçileri Bülteni'nin Kasım sayısı Bursa'da işçi servis güzergahlarına ve fabrikalara dağıtıldı.

Mesken, Yeşilyayla, Merinos, Kanalboyu, Emek ve

Teleferik'te işçi servis noktalarının yanı sıra, SCM ve Teknik Malzeme'de vardiya çıkışlarında bülten dağıtımı yapıldı.

Bülten dağıtımıyla beraber sempozyum çağırısı da sürüyor. Sempozyum afişleri kent merkezine, sanayi içine ve Emek Mahallesi'ne yapıldı.

Gebze

Metal İşçileri Bülteni'nin son sayısı Gebze ve Çayırova'da fabrikalara ulaştırıldı.

24 Kasım'da MİB'liler Sarkuysan, Kroman Çelik ve Alstom fabrikalarında gündüz vardiyası giriş ve çıkışlarında işçilere "Erken demeyelim bugünden 2017'ye hazırlanalım" çağırısıyla bültenleri ulaştırdılar.

İzmir

Metal İşçileri Bülteni'nin "Mücadeleye devam, hedef 2017!" şiarıyla çıkan Kasım sayısı İzmir'de metal işçilerine ulaştırıldı.

Menemen ve Aliğa Servis duraklarının yanı sıra, Habaş, İDÇ ve Kardemir başta olmak üzere çeşitli fabrikalarda bültenin dağıtımı yapıldı.

Dağıtımlar sırasında fabrikalarındaki temsilcilik seçimlerini değerlendiren Habaş işçileri, yeni seçilen temsilcilerle eski düzenin devam etmemesini umduklarını belirttiler.

Grevci işçilere ziyaret

Öte yandan Metal İşçileri Birliği (MİB) ve Tüm Otomotiv ve Metal İşçileri Sendikası (TOMİS) üyeleri, İzmir'de grevlerini sürdüren Kent Ekmek işçilerini ziyaret ettiler. Sıcak bir atmosferde gerçekleşen dayanışma ziyaretinde metal direnişi ile Kocaeli ve Gürmak direnişleri üzerine sohbet edildi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Bursa-Gebze-İzmir

Bursa'da MİB Meclisi toplandı

Bursa Metal İşçileri Birliği Meclisi toplandı. Çeşitli başlıkların yer aldığı toplantıda gündemler farklı yönleriyle tartışıldı. Gündem başlıkları şöyleydi:

- 1- Fabrikalarda durum değerlendirmesi
- 2- Asgari ücret zammı ve fabrikalardaki yansımaları

3- 2017 toplu sözleşme süreci ve MİB'in hedefleri ve yapılması gerekenler

Birçok fabrikadan metal işçisinin katıldığı toplantıda, ilk olarak meclisin her ay düzenli toplantısını yapması kararlaştırıldı. Bursa'da öne çıkan ana fabrikalar üzerine değerlendirmeler yapıldı. İç süreçler ve sendikalar üzerine yapılan tartışmalarda, çeşitli fabrikalardan ve sendikalardan katılan işçiler kendi fabrikalarında yaşanan süreçler hakkında bilgi verdi. Fabrikalardan gelen bilgiler doğrultusunda ana tartışma konusunun asgari ücret zammı tartışması olduğu belirtildi.

Asgari ücretin fabrikalarda beklenti yaratması, önümüzdeki süreçte birçok fabrikada hareketlilik yaratacağı konusunda bir değerlendirmede bulunuldu. Bu hareketliliği karşılamak için ise bunulan yerlerde hazırlıklar yapılması gerekliliği ortaya konuldu. Asgari ücret yoğun bir tartışmaya konu oldu.

2017'de metal işçisinin MESS ile yapacağı toplu sözleşme sürecinin çetin bir mücadele dönemi olacağı metal fabrikalarında tartışılan süreçlerden bir tanesi. Bir satış sözleşmesinin yaşanmaması için yetki sürecinden önce taslakların açıklanması, metal işçisinin de ona göre yolunu yürütmesi gerektiği tartışıldı.

2017 kapsamında fabrikalarda komitelerle sürece hazırlanmak gerektiği ve bu yönlü çalışmaların devam etmesi fabrikalarda daha sistematik bir çalışma yapılması gerektiği belirtildi.

Metal fırtınasının yankılandığı fabrikalardan **Delphi**'de patronun zorunlu mesai dayatması direnişle karşılandı.

21 Kasım'da gece vardiyasında çalışan işçiler zorunlu olarak mesaiye bırakılmak istendi. İşçilerin bu durumu kabul etmemesine rağmen servisler gönderilmedi.

Dayatmalara tepki gösteren Delphi işçileri, üretimi durdurdu. İşçiler kapı önünde ve yemekhanede toplandı. İşçiler "Kimse bizi zorla çalıştıramaz" dediler.

Mesai dayatmaları başladığında sessiz kalan Türk Metal temsilcileri ise işçilerin tutumunun ardından eylemi sahiplenmeye çalıştı. Ancak işçiler Türk Metal'in ikiyüzlü tutumuna prim vermediler.

Fazla mesaiye kalmayan işçiler işten atılmakla tehdit edildi, "Pazartesi işe gelmeyin" denildi. İşçiler ise "Harranlı" ruhuyla tahditleri boşa çıkaracaklarını vurguladılar.

Mesaiye kalmayan işçilerin daha sonra servislere binerek fabrikadan ayrılmasıyla eylem sonlandırıldı.

Dünya, bölge, Türkiye...

Genel durum ve g

Dünya: Çok yönlü bunalım ve genel istikrarsızlık

Kapitalist dünyada bugünkü durumu karakterize eden en belirgin özellik, gündend güne ağırlaşan çok yönlü bir bunalım ve genel bir istikrarsızlıktır. Gündemde olan ve genel bir çöküşe dönüşmesi korkusuyla beklenen ekonomik krizdir ama gerçekte sistemin krizi tüm öteki alanlarda da yeterince belirgindir.

Örneğin daha 3-5 yıl öncesine kadar üzerine büyük gürültüler koparılan neo-liberal ideoloji ve küreselleşme söylemi hızla değerden düşmektedir. Ekonomiye devlet müdahaleleri ve korumacı önlemlerin ilk örnekleri, ironik bir biçimde bizzat neo-liberalizmin kabesi ABD’de gündeme gelmektedir. Bir öteki dikkate değer örnek, yıllardır emperyalist yayılmanın, dolayısıyla yeni emperyalist saldırı ve savaşların örtüsü olarak kullanılan “teröre karşı mücadele” söyleminin her türlü inandırıcılığını artık yitirmiş olmasıdır. Son Gürcistan krizinin de tanıklık ettiği gibi, 11 Eylül sonrasında bu eksende örülen emperyalist mutabakat da giderek çözülmektedir. Bu söylemin gerçekte emperyalist yayılmanın bir aracı olarak kullanıldığını artık öteki bazı emperyalistler bile söylemekte, hiç değilse ima etmektedirler. Vladimir Putin’in 2007 Şubat’ındaki Münih konuşması bunun açık bir örneği olmuştur.

Bunalım siyasal cephede de yeterince açıktır. ‘80’li yıllardan beridir kesintisiz olarak uygulanan neo-liberal saldırı politikaları daha baştan “sosyal devlet”in sonu demekti, bu ise zaman içinde kaçınılmaz olarak sosyal barışın sonu anlamına geliyordu. Nitekim bunun etki ve sonuçları gündend güne daha açık bir biçimde ortaya çıkmakta, tüm kapitalist toplumlarda sosyal-siyasal bir krizi mayalamaktadır. Program ve politikada aynileşen burjuva partilerinin inandırıcılıklarını yitirmesi, burjuva parlamentarizminin gözden düşmesi, kitlelerin bilincinde sistemin meşruiyeti inancının zaafa uğraması, ve nihayet kitlelerin gündend güne büyüyen hoşnutsuzluğu ve buna eşlik eden hareketliliği, tümü birarada bunun yansımalarıdır. Bugünden ilk belirtileri görülen yarının büyük sosyal kaynaşmalarına çok yönlü hazırlığın, bu çerçevede polis devletine geçişin emperyalist metropollerde genel bir eğilim halini alması ise bu aynı gelişmenin öteki yüzünü oluşturmaktadır. Aynı şekilde, batılı emperyalist metropollerde resmi çevrelerce sinsi ama sistemli bir biçimde körüklenen ırkçılık ve yabancı düşmanlığının güç kazanması da...

Öte yandan bugün sistemde giderek belirginleşen bir emperyalist hegemonya krizi var. ABD’nin hegemonyası çözülmekte, çok kutupluluk eğilimi ve buna yönelik çıkışlar güç kazanmaktadır. Önüne

Kapitalist dünyada bugünkü durumu karakterize eden en belirgin özellik, gündend güne ağırlaşan çok yönlü bir bunalım ve genel bir istikrarsızlıktır. Gündemde olan ve genel bir çöküşe dönüşmesi korkusuyla beklenen ekonomik krizdir ama gerçekte sistemin krizi tüm öteki alanlarda da yeterince belirgindir.

geçilemez bir süreç olarak başlamış bulunan bu gelişme, dünya çapında istikrarsızlığı arttırmakta, mevcut dengeler gitgide bozulmakta, uluslararası ilişkiler son derece kırılğan bir hal almaktadır. Aynı nedenle militarizm dizginlerinden boşalmakta, silahlanma yarışı kızışmakta, bölgesel sorunlar ağırlaşmakta ve bunlar yer yer yerel savaşlar biçimini almaktadır. Uzun onyıllar boyunca emperyalist çıkarların uyumlulaştırılmasına ve çelişkilerin denetim altında tutulmasına da hizmet eden emperyalist kuruluşlar bunu artık eski kolaylıkta yerine getirememektedirler. NATO’nun gizlenemeyen iç bunalımı bunun en dikkate değer güncel örneğidir. Benzer sorunlar AB, G8, DTÖ ve BM bünyesinde de yaşanmaktadır.

Sosyal krizin aldığı boyutlar ise yakın zamanda patlak veren “açlık isyanları” üzerinden kendini en veciz bir biçimde ortaya koymuştur. İnsanlık halen kapitalizm tarihinin en büyük servet-sefalet

kutuplaşmasını yaşamaktadır. Bu kutuplaşma sınıflar, ülkeler ve bölgeler arasında, yani her alanda ve her düzeyde, kesintisiz bir biçimde sürmektedir. Bir yandan iktisadi-mali açıdan orta büyüklükteki devletlerden bile daha güçlü ulusötesi tekellerin sayısı çoğalırken, öte yandan milyarlarca insan açlık, yoksuluk ve yoksunluk içinde kıvrınmaktadır. Kutuplaşma refahın kalesi sayılan emperyalist metropollerde de büyük boyutlara ulaşmıştır. Bu ülkelerde yoksulluk sınırının altında yaşayan kitlelerin sayısı hızla artarken, sosyal hakların sistemli biçimde budanması ve sosyal güvenlik kurumlarının adım adım tasfiyesi de aynı hızla sürmektedir.

Bütün bunlara gezegenimizi tehdit eden ve dolaysız olarak kapitalizmin ürünü ve sonucu olan ekolojik krizi de ekleyebiliriz. Kapitalizm insan soyu ile birlikte tüm canlı yaşamı, gezegenin tüm ekolojik dengesini tehdit etmektedir ve bu yıkıcı tehdit gündend güne büyümektedir. Buna ilişkin veriler bizzat burjuva

güncel gelişmeler

dünyasının kendi içinden döne döne ve büyüyen kaygılar eşliğinde dile getirilmektedir. Fakat bunun emperyalist karar mercileri üzerinde (gözboyama amaçlı bazı göstermelik girişimlerin ötesinde) herhangi bir etkisi olmamaktadır. Kapitalist sitemin mantığı ve işleyişi, doğa ve insan soyu için bu büyük tehlikeyi bizzat üretmekle kalmamakta, büyüyen tüm belirtilere rağmen onu görmezlikten gelmeyi de gerektirmektedir. Aşırı kâr hırsı, piyasa anarşisi ve bunlara eşlik eden kıran kırana rekabet koşullarında, büyük kapitalist şirketlerin “ekolojik denge” yakınmalarına dönüp bakma olanağı (buna “lüksü” de diyebiliriz) yoktur. Tüm tarihi boyunca kapitalizmin mantığı “benden sonra tufan” olmuştur.

Örnekleme amacı sınırlarındaki değişimlerin ardından krizin özellikle güncel bakımdan öne çıkan bazı yönleri üzerinde biraz daha yakından duralım.

Kapitalist dünyada “Büyük Çöküş” korkusu

Kapitalist dünya ekonomisini saran yeni kriz halen günün en önemli sorunlarından biridir. Halihazırdaki seyri kapitalist dünyanın bütününde kaygıyla izlenmektedir. Söz konusu olan, 30 yıldır sürmekte olan durgunluk içinde bunalımdan bir genel çöküşe doğru

gidiş eğilimidir, bir “Büyük Çöküş” tehlikesidir.

Finansal cephede kendini gösteren ve ABD’de bazı büyük mali kuruluşların iflasına (buna sürekli yenileri eklenmektedir) yolaçan kriz, kısa zamanda batının tüm büyük kapitalist ekonomilerini durgunluğa ve daralmaya sürükledi. Kapitalist dünyadaki güncel korku ve endişeler, bunun bir çöküşe dönüşme ihtimali üzerinedir. Çöküşün, krizin bu yeni evresinde gerçekleşip gerçekleşmeyeceği şimdilik belli değildir. Fakat bu korku ve beklentinin kendisi bile kapitalist dünya ekonomisinin onulmaz iç çelişmelerinin yeni bir göstergesi ve itirafından başka bir şey değildir. Kapitalizm işte böyle bir sistemdir. İleri düzeyde gelişmiş üretici güçler ve birikmiş muazzam zenginlikler bir yanda, herşeyin bir büyük çöküş içinde bir anda mahvolması tehlikesi öte yanda. Bu, kapitalizmdir. Bu, üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki yapısal çelişkinin kendini en yıkıcı bir biçimde dışa vurmasıdır. Bu, sınırsız kar hırsına ve piyasa anarşisine dayalı bir sistemin, kendi mantığının ve işleyişinin sonucu olarak soluksuz kalması, boğulmasıdır. Bu, emperyalist kapitalizmin temel bir niteliği olan fakat gelinen yerde akıl almaz boyutlara ulaşmış bulunan asalaklığın ve çürümenin gözler önüne serilmesidir.

Öte yandan ekonomik krizin kendisi, neo-liberal

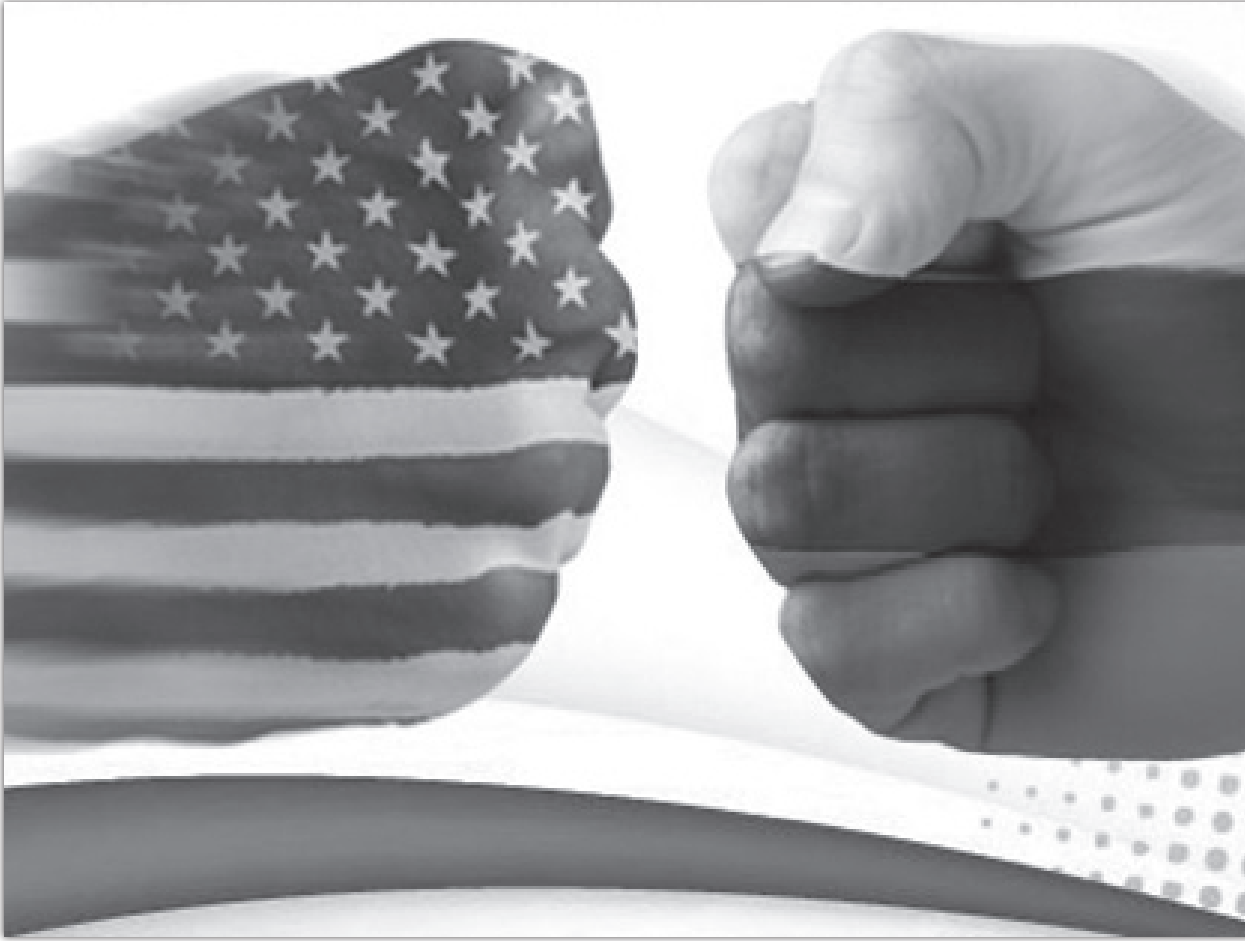
politikaların ve onları da içerecek biçimde emperyalist küreselleşmenin iflasını da belgelemektedir.

‘70’lerin ortasında başgösteren ve kendini uzayıp giden bir genel durgunluk durumu olarak ortaya koyan ekonomik krizden çıkış için ‘80’li yıllardan beri uygulanan politika ve stratejiler ile artık işler götürülememektedir. Krizin ana üssü ve kapitalist dünya ekonomisinin sürükleyici gücü ABD’de artan devlet müdahaleleri bunu göstermektedir. “Piyasanın sihirli eli” işleri zıvanadan çıkardı ve bu gibi durumlarda hep olduğu gibi, şimdi bir kez daha devletin müdahaleci eli devrede. Fakat duruma bir çare bulması bu kez pek kolay görünmüyor. Kriz ağırlaşırca tüm dünyada panik artacak, herkes kendi başının çaresine bakma telaşı içinde davranacak (bunun şimdiden bazı ilk belirtileri var), bu ise bugüne kadar en büyük emperyalist devletlerce bu türden krizleri bloke etmekte, etki ve sonuçlarını sınırlamakta az-çok başarıyla uygulanan ortak müdahale iradesini hepten felce uğratacaktır. Oysa bu türden bir uluslararası ortak müdahale bir büyük çöküş tehlikesine karşı olmazsa olmaz önkoşuldur.

Emperyalist metropollerde başgöstermiş bulunan krizin halihazırdaki sosyal etkileri kendini büyüyen işsizlik, artan enflasyon ve yeni bir düzeyde yoksullaşma olarak göstermekte, bunların tümü birarada çalışan kitlelerin yaşamını büsbütün ağırlaştırmaktadır. Krizin beraberinde bir çöküş getirmesi ise dünyanın işçileri, emekçileri ve ezilen halkları için bugüne dek örneği görülmemiş çok yönlü bir büyük iktisadi-sosyal ve kültürel yıkım anlamına gelecektir.

Muhtemel bir çöküşün iktisadi ve sosyal etkileri konusunda hemen herkes referans kaynağı olarak 1929 Büyük Çöküşü’ne işaret etmektedir. Oysa arada 80 yıllık bir zaman dilimi ile birlikte kapitalist dünya ekonomisinin o günden bugüne ulaştığı muazzam gelişme düzeyi vardır. Günümüz kapitalist ekonomisi 1929 ile karşılaştırılmayacak denli büyümüş, karmaşık bir hal almış ve her bakımdan içiçe geçmiştir. Karşılıklı etkileme/etkilenme çapı ve hızı muazzam boyutlarda artmıştır. Borsa sarsıntılarının dakikalarla ölçülen bir zaman dilimi içinde tüm dünyada yankılanması bunun ifadesidir. Dolayısıyla bir kez daha ABD’de baş gösterecek bir çöküntü bu kez tüm dünya ekonomisinde gerçek bir deprem etkisi yaratacaktır. Kapitalist dünya ekonomisinin bu yeni gerçekliği, muhtemel bir çöküş durumunda, görülmemiş boyutlardaki yıkıcı etkilerini doğal olarak sosyal alanda da gösterecektir. Çöküşün emekçiler ve halklar için yaratacağı sonuçları bu gerçekliğin ışığında düşünmek gerekir.

Bu türden bir çöküşün ekonomik-sosyal sonuçlarından öteye toplumların yaşamını ve

uluslararası ilişkileri derinden etkileyecek önemli siyasal sonuçları da olacaktır. Bir yanda sosyal huzursuzluklar, kaynaşmalar ve mücadeleler, öte yanda faşizm, militarizm ve yeni emperyalist savaşlar, bu çerçevede ilk elden akla gelenler olmaktadır.

Kapitalizmde krizler paradoksal sonuçlar üretir. Kriz koşulları devrimi olduğu kadar karşı-devrimi de besler. Devrimci sonuçlar kadar, ağır bir sosyal yıkımın (ki bu kitlesel işsizlik ve işçi sınıfı saflarının zaafa uğraması, emekçilerin fiziki ve kültürel yıkımı demektir) ardından yıkıcılığı ölçüsünde gerici siyasal sonuçlar da üretebilir. Dünyada 1929 büyük çöküşü bir yandan devrimci süreçleri beslerken, öte yandan geniş kitlerin de alet edilebildiği görülmemiş boyutlarda bir siyasal gericiliğe, önce faşizm dalgasına ve ardından da yeni bir emperyalist paylaşım savaşına yolaçmıştır. Üstelik bu, uluslararası işçi sınıfının ve ezilen halkların devrimci partiler önderliğinde bugünle kıyaslanmaz ölçüde güçlü ve hazırlıklı oldukları, dolayısıyla da krizin sonuçlarından devrimci amaçlarla yararlanmak konusunda nispeten hazırlıklı oldukları bir tarihi evrede böyle olabilmıştır.

Krizin devrimci sonuçlar üretmesi sınıf mücadelesinin o güne kadarki seyriyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Eğer işçi sınıfının örgütlü ve mücadelecisi bir hazırlığı yoksa, devrimci bir önderlik altında birleşmemişse, küçük-burjuva ve yoksul katmanları ardından sürüklemeye belli bir sürecin içinden geçmemişse, kriz gelip çatığında altında ezilmesi riski de aynı ölçüde büyük demektir. Ama eğer iyi kötü bir hazırlık varsa, devrimci parti varsa, bu parti sınıfla birleşmede belli mesafeler almışsa, bir kriz durumunu yeni düzeyde güçlenmenin ve krizi devrimci bir krize doğru ilerletebilmenin önemli olanaklarına da sahip demektir.

Krize devrimci hazırlığın gerekleri çerçevesinde, tüm bunları gözönünde bulundurmak ayrı bir önem taşımaktadır. Devrimci bir parti her halükarda krizden en iyi biçimde yararlanmakla yükümlüdür. Tarihi devrimci misyonu bunu gerektirir.

Hegemonya krizi, militarizm ve kızışan emperyalist nüfuz mücadeleleri

Dünyada ekonomik cephedeki krizi halen siyasal cephede çok yönlü bir istikrarsızlık tamamlamaktadır. Uluslararası ilişkilerdeki bu istikrarsızlık ekonomideki son krizi öncelemektedir ve temelinde, yaşanmakta olan hegemonya krizine bağlı olarak kızışan emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri vardır. Bu mücadelelerin odağında ise emperyalist dünyanın düne kadarki hegemon gücü ABD emperyalizmi durmaktadır. Nüfuz mücadelelerinin, militarizmin, silahlanmanın, tehdit ve kışkırtmaların, bölgesel savaşlara varan müdahalelerin başını o çekmektedir demek istiyoruz.

Amerikan emperyalizmi dünya hegemonyasını süreklileştirmek ve gelecekteki muhtemel emperyalist rakiplerini mevcut üstünlüklerini kullanarak daha baştan etkisizleştirmek ve denetim altında tutmak için, '89 çöküşünden beri, yani 20 yıla yaklaşan bir süre boyunca, hummalı bir çaba içinde oldu. ABD, 11 Eylül saldırılarını bu doğrultuda yeni bir manivela olarak kullandı; 21. yüzyılı bir "uzun savaşlar yüzyılı" ilan ederek buna Afganistan'dan başladı; çok geçmeden bunu Irak'a yönelik emperyalist savaş ve işgal izledi. Aynı dönemde NATO'nun genişlemesi üzerinden Doğu Avrupa'yı denetimi altına aldı, böylece Rusya'yı adım adım kuşattı. Bu aynı yolla Avrupa üzerindeki denetimini de korumaya ve pekiştirmeye, AB'nin bir rakip olarak sıyrılmasını engellemeye çalıştı.

Fakat 20 yılı bulan tüm bu çabaların bugünkü bilançosu Amerikan emperyalizmi payına tam bir hüsrana sonuçlanmaya doğru gidiyor. ABD tüm bu ileri atılma çabalarına rağmen genel bir gerileme dönemine girmekten kurtulamamıştır. Halkların sergilediği direnme kapasitesinin dolaysız baskısı altında halen sürekli bir güç ve itibar kaybı içerisinde. Kendi içinde ciddi mali, ekonomik ve sosyal sorunlarla yüzyüzedir. Aynı zamanda bugünkü ekonomik krizin de merkez üssü durumundadır. Düne kadar tartışılmayan

hegemonyası ise bugün artık her açıdan tartışılır hale gelmiştir. Son kriz bu doğrultuda yeni bir darbe olacak, özellikle Avrupalı emperyalist müttefiklerinin daha özerk davranma eğilimlerine güç kazandıracaktır.

Gerilemekte olan ama buna rağmen tek süper güç konumunu korumak da isteyen ABD, bu çerçevede saldırgan bir politika izlemekte, militarizmi azdırmakta, genel bir silahlanmayı kışkırtmakta, bölgesel sorunları azdırıp kullanarak ve "uluslararası terörle mücadele" yalanına dayanarak bölgesel müdahalelere, savaşlara ve işgallere başvurmaktadır. Hegemonyasının çözülüyor olması, ama öte yandan da bunu ondan devralmak üzere karşısına dikilebilecek güç ve hazırlıkta bir emperyalist rakibin halen dünya sahnesinde bulunmaması, ABD'nin saldırganlığını azdırmakta, onu daha pervasız çıkışlara yöneltmektedir.

Öte yandan, öteki emperyalist güçler de ABD kuşatmasından ve buna eşlik eden dayatmalardan gitgide daha çok rahatsızlık duymakta ve yer yer buna yönelik itirazlar ortaya koymaktadırlar. İçlerinden bazıları bu doğrultuda gündün güne daha çok güç ve özgüven kazanmakta, dünya egemenliği üzerinde hak iddia etmekte, "çok kutupluluk" istemleriyle tam da bunu dile getirmektedirler. Halen bu tutumun başını Rusya çekmekte, özünde aynı tutumu paylaşan Çin ise şimdilik daha temkinli bir biçimde hareket etmektedir. Rusya gelinen yerde artık tüm açıklığı ile ilan ettiği tutumunda başarı gösterdiği ölçüde, bunun zamanla öteki emperyalistler üzerinde de cesaretlendirici etkide bulunacağı ise hemen hemen kesindir.

Rusya'nın son çıkışlarının (Gürcistan savaşı) ardından gitgide daha açık biçimler kazanmakta olan bu mücadele, dünyanın bugünkü istikrarsızlığının en temel nedenidir. Emperyalist dünyada başgösteren hegemonya krizine de bağlı olarak dünya yeni bir nüfuz ve paylaşım mücadeleleri dönemine girmiş bulunmaktadır. Halen olup bitenler bu kapsamdadır ve yeni bir emperyalist dünya savaşı tehlikesini de içinde barındıran büyük mücadelenin ilk çarpışmalarıdır.

Türkiye'yi çevreleyen bölge: Emperyalist nüfuz mücadelelerinin ön hatları

Öte yandan, tüm bu mücadelelerin odaklandığı başlıca alanlar, başta Ortadoğu olmak üzere Türkiye'yi çevreleyen bölgelerdir. '90'lı yıllarda Balkanlar'da yaşanan ağır bunalım, batılı emperyalistlerin bölge üzerinde kurdukları denetimle bugün önemli ölçüde yatışmış ve kontrol altına alınmıştır. Buna karşılık Ortadoğu, Kafkasya ve Orta Asya üzerine halen sert bir emperyalist rekabet ve mücadele vardır. Öteki stratejik nedenlerin yanısıra dünyanın enerji kaynaklarının büyük bölümünün bu bölgelerde yoğunlaşması, onları emperyalist nüfuz mücadelelerinin esas alanı ve ön safları haline getirmiştir. Enerji kaynakları üzerinde denetim kurmak mücadelesine bir süredir bunların iletim hatları ("enerji koridorları") üzerindeki denetim mücadelesi de eklenmiştir. Afganistan, Irak ve son olarak da Gürcistan savaşları bu mücadelenin ürünüdürler. İran'a yönelik muhtemel bir emperyalist müdahalenin temelindeki nedeni de budur. Pakistan'da sürmekte olan ağır siyasal bunalımın gerisinde de yine bu vardır.

Emperyalistler arası nüfuz mücadeleleri halen bu bölgeler üzerinden savaş biçimine bürünmüş durumdadır. Bugün için doğrudan karşı karşıya gelecek durumda olmayan emperyalist odaklar, bunu halen bu bölgesel müdahalelerle dolaylı biçimde yapmaktadırlar. Daha Doğu Bloku'nun yıkılışını izleyen

birinci Körfez Savaşı'ndan beri bu böyledir. ABD bu savaşla petrol kaynakları üzerindeki daha geniş ve etkin bir denetim kurmak, böylece aynı zamanda batılı emperyalistler üzerindeki denetimini de güçlendirmek istemişti. Irak'a el koymaya yönelik ikinci emperyalist savaş da aynı politikanın bir ürünü oldu. NATO'nun '99 baharında Yugoslavya'ya karşı gündeme getirdiği savaşın aynı zamanda Rusya'ya bu bölgede hiçbir etki alanı bırakmamak amacına yönelik olduğunu da biliyoruz.

ABD'nin öteki batılı emperyalist ülkelerin de desteğini alarak Afganistan savaşı üzerinden Orta Asya'ya yaptığı çıkış ise gerçekte Rusya ve Çin'e karşı yeni bir büyük hamle idi. Bu onu petrol ve doğal gaz deposu Orta Asya'nın tam kalbine taşımış, ona Rusya ve Çin'in arasına bir kama gibi yerleşme olanağı da sağlamıştır. Böylece emperyalist akıl hocalarınca dünya egemenliğinin olmazsa olmaz koşulu kabul edilen Avrasya egemenliğine yönelik önemli bir adım atılmıştır. Halen tam bir batağa dönüşmüş bulunan ve çok yönlü faturası günden güne büyüyen Afganistan işgalinin buna rağmen yeni takviyelerle sürdürülmek istenmesinin gerisinde de bu büyük stratejik hesap vardır. ABD ve batılı emperyalistler, bu müdahaleyle Rusya ve Çin'e karşı elde ettikleri üstünlükleri ne edip edip korumaya çalışmaktadırlar. Afganistan bu açıdan ABD için Irak'tan çok daha önemlidir. Irak'tan asker çekmek yanısı "ılımlı" başkan adayı Obama'nın Afganistan'a daha çok asker göndermekten sözetmesi bundan dolayıdır. Afganistan batağından çıkış çareleri arayan NATO'dan gerekirse Taliban'la da uzlaşılabilirliğine ilişkin seslerin yükselmesi ve bu doğrultuda örtülü bazı ilk girişimlerin yaşanması da bu çerçevede anlam kazanmaktadır. Amaç sonuçta Afganistan mevzisini korumaktır, ne pahasına olursa olsun. Bu mevzinin yitirilmesi, özellikle ABD için, dünya egemenliği hayallerinin tümünden çökmesi anlamına gelecektir.

Rusya'nın Gürcistan'a yönelik savaşı ise, tersinden, ABD kuşatmasına karşı bir önemli çıkış oldu ve çok kutuplu dünya sisteminin bölgesel bir savaşla uygulamaya konulması anlamına geldi. Bu farklı özelliği ile o, uluslararası ilişkilerde yeni bir dönemi de başlattı. Bugüne kadar savaşa dayalı bu tür çıkışlar hegemon güç ABD'den gelir, tüm öteki emperyalist güçler ise buna bir biçimde katlanmak, ya da Avrupalı emperyalistler örneğinde olduğu gibi, onun yedeğinde bizzat katılmak zorunda kalırlardı. Gürcistan savaşı ise Rusya'nın ABD'nin etki sahasına dolaysız bir müdahalesi oldu ve o bunu hemen ardından ABD hegemonyasını bundan böyle tanımayacağı meydan okuması ile birleştirdi. ABD bunun rövanşını alamaz da Rusya'yı yeniden hizaya sokamazsa eğer, ki bu da kolay görünmüyor artık, bu olay tek kutuplu dünya döneminin sonunu işaretleyen bir dönüm noktası anlamına gelecektir.

Amerikan işbirlikçileri için sıkıntılı dönem

Türkiye emperyalist dünyada kızırgan bu büyük mücadelede Amerikan emperyalizminin, daha genel planda ise batılı emperyalistlerin safındadır. ABD'ye göbekten bağımlılığı, Avrupalı emperyalistlerle ilişkileri, NATO üyeliği ve İsrail'le özel ilişkileri, Türk burjuvazisini ve devletini dört ayrı koldan bu aynı emperyalist safa bağlamaktadır. Türkiye halen Amerikan emperyalizminin Ortadoğu'daki en önemli savaş ve saldırı üssüdür. ABD ve İsrail'le kurulmuş üçlü bir saldırgan askeri mihverin bir parçasıdır. NATO'nun Ortadoğu'daki ve Kafkasya'daki ileri karakoludur. Batılı

emperyalist ittifakın hedefi durumundaki Rusya ve İran gibi ülkelerle olan ekonomik ilişkilerine, ayrıca İran'la Kürt halkına karşı kurduğu ittifaka rağmen, mücadelenin daha genel sahnesinde bu ülkelere karşı batılı emperyalistlerin hizmetindedir.

Son olarak 2005 yılında güncellenen ve devletin stratejik tercihlerini ve politikalarını içeren Milli Güvenlik Siyaset Belgesi'nde, "ABD ile ilişkilerin tarihsel değerinde ve çok yönlü" olduğu özenle vurgulanarak, "Türkiye'nin ABD ile ilişkileri Orta Asya, Balkanlar, Güney Kafkasya, Ortadoğu politikaları bakımından stratejiktir. Bu konularda işbirliği, dayanışma Türkiye'nin çıkarıdır" denilmektedir. Bu stratejik belirleme, dünya egemenliği üzerine sürmekte olan büyük mücadelede Türk burjuvazisinin yerini ve safını tüm açıklığı ile ortaya koymaktadır.

Nitekim onun dış politika pratiği de buna uygundur. Türkiye halen Balkanlar'da ve Afganistan'da ABD ve NATO safında işgalci güç olarak yer almaktadır. Irak'taki işgalin en en önemli destek üssüdür, Kafkaslar'da ABD taşeronluğu yapmaktadır, Lübnan'da asker bulundurmaktadır, İsrail ile çok yönlü yakın ilişkileri içerisindedir ve ABD-İsrail ikilisi ile yıllık düzenli askeri tatbikatlar yapmaktadır. Özetle Türk burjuvazisinin safı bellidir. O bölge halklarına karşı Amerikan emperyalizminin safındadır ve bu lanetli tarihsel çizgisini yakın yılların bölgeyi saran sıcak gelişmeleriyle ayrıca kanıtlamıştır.

Fakat dış politikada, özellikle de bölgesel dış politikada, onun için asıl sıkıntılı dönem şimdi başlamaktadır. Zira son dönemin yeni gelişmeleri halklara karşı nispeten rahat bir biçimde uygulanan bu işbirlikçi politikaya temel önemde yeni bir boyut eklemiştir. Türk burjuvazisi ve devleti şimdiden itibaren Amerikan emperyalizminin safında Rusya'ya ve İran'a karşı da durmak zorundadır. Bu ise genel tercihler yönünden değil fakat uygulama yönünden görüldüğü kadar kolay değildir. Gürcistan krizi bu alandaki güçlüğü tüm çıplaklığı ile ortaya çıkardı.

Bugüne kadar safı batı emperyalizminden yana olan ve kendi jeostratejik konumunu bölge üzerinden

onlara adeta pazarlayan Türk burjuvazisi, öte yandan batının doğrudan ya da dolaylı biçimde hedefi durumundaki bölge ülkeleriyle buna rağmen kârlı iş ilişkileri kurabiliyordu. Rusya ve İran'la ilişkiler bunun kapsamlı ekonomik-ticari ilişkileri var. Dahası petrol ve doğal gaz yönünden her ikisine belirgin biçimde bağımlı.

Uluslararası ilişkilerdeki son kriz bu ikili konumu zorlayan sonuçlarını şimdiden göstermiştir. NATO savaş gemilerinin boğazlardan Karadeniz'e çıkışına verilen izin Rusya ile ilişkilerde anında etkisini göstermiş, Rusya açıkça ilan etmese de ticari ilişkileri şimdiden sınırlama yoluna gitmiştir. Bu daha işin başıdır. İlişkilerdeki daha büyük krizler ve dış politikadaki açmaz kendini asıl bundan sonra gösterecektir. Artık bir tarafın ileri karakolu iken öteki tarafı da kârlı ilişkilerle idare etmek dönemi geride kalmıştır. Rusya-ABD ilişkilerinde gerginlik tırmanırsa eğer, ki öyle de görünüyor, bunun böyle olacağı hemen hemen kesindir. Aynı şey İran'a yönelik muhtemel bir emperyalist-siyonist saldırı durumu için de geçerlidir.

Güncel uluslararası gelişmelerin Türk burjuvazisi için yarattığı tek sıkıntı bu değildir. Dünya ekonomisinde büyümekte olan krizin Türkiye ekonomisine yansımalarının sonuçları belki bundan da ağır olacaktır. Nitekim bunun da ilk işaretleri daha şimdiden görülmektedir. ABD'den gelen her iflas haberinin İstanbul borsası üzerinden anında yankılanması bunu göstermektedir. Kendi sorunları zaten sürekli büyümekte olan ve 2001 çöküşünün ardından girdiği nispeten rahat dönemin sonuna yaklaşmış bulunan Türkiye ekonomisi, ABD ekonomisindeki başaşağı gidişin sonuçlarını dolaysız olarak ve en ağır biçimde yaşayacak ekonomilerden biridir.

Türkiye rejim krizinden çok boyutlu bir düzen krizine doğru yol almaktadır.

Taştekin: Son bariyer yıkıldı

Radikal yazarı Fehim Taştekin köşesinde Türk sermaye devletinin 24 Kasım'da Rusya savaş uçağını düşürmesi ile ilgili gelişmeleri ve olası sonuçlarını yazdı. Taştekin "Rusya'ya verilen kritik koz" başlıklı yazısında "Rus uçağını düşürerek Kremlin'e mesaj verdiklerini ve Rusya'nın önüne bir sınır çektiklerini sananlar yanılıyor. Rusya'yı Suriye'de tutan son bariyer Türk-Rus ilişkileriydi. O bariyer yıkıldı" dedi.

Ortadoğu üzerine çalışmalarıyla bilinen yazar "Türkiye'nin Soğuk Savaş Dönemi'nde bile herkesin sakındığı bir şeyi yaptığını" belirterek "Bu meselenin uluslararası platformlarda bir argüman savaşını tetikleme de kaçınılmaz" yorumunda bulundu.

Fehim Taştekin'in 25 Kasım'da Radikal'de yayınlanan yazısı şöyle:

Ankara, Suriye'de 2011'den beri itelediği 'devrim' treninin Ruslara teslimasının ardından bu kez Türkmen hassasiyetine yaslanarak 'kurtarılmış bölgeleri' tutma çabasına girişti. Ne var ki bu oyun dün TSK tarafından Rus uçağının düşürülmesiyle iki ülkeyi fena halde karşı karşıya getirdi.

'Nevzukur İttihatçılar' bunu Suud-Katar-Türk üçlünün beslediği 'silahlı gruplar' namına bir savunma hattı oluşturmaya yönelik bir ilk atış olarak alkışlayabilir.

Bunu "Gücümüzü kimse sınınamaya kalkışmasın" naralarına rağmen kırmızı çizgileri defalarca çiğnenmiş bir iktidarın itibarını kurtarma çabası olarak algılayanlar çıkabilir. Veyahut birileri bunu Putin'in diliyle konuşmak ya da Türk'ün gücünü göstermek olarak yorumlayabilir. Tabii Ankara'nın NATO'yu işin içine sokmak için derhal acil toplantı çağrısı yapması bu kibirli yorumun fiyakasını bozmuyor değil!

"Rusya misilleme yapar mı", "Rusya askeri yanıt verirse NATO ne yapar", "Savaş çıkar mı" diye herkes nefesini tuttu. Şu aşamada NATO hemen üzerine alınmayabilir, "Birimiz hepimiz hepimiz birimiz için" parolasını unutmış gibi yapabilir. Daha önce Suriye, hava sahasına giren Türk uçağını vurduğunda Türkiye'nin NATO'yu işin içine çekme çabaları karşılık bulmamıştı. Patriotlar da gönülsüz olarak gönderilmişti. Elbette Rusya yanıt verirse durum değişir ama mevcut koşullarda ittifakin Kuzey Atlantik Antlaşması'nın 5. maddesini çalıştırmanın zemini yok. Çünkü Türkiye mağdur değil. Uçağı düşürülmedi, uçak düşürdü.

NATO kuşkusuz müttefikin yanında durduğu görüntüsünü vermek zorunda ama ilk tepki Türkiye ile Rusya arasında ivedilikle gerilimi düşürecek diyalogun kurulması yönünde. Stratejik ortak ABD de bu meseleye bulaşmak istemiyor. Nitekim Pentagon Sözcüsü Albay Steve Warren, "Bu Rus ve Türk hükümetleri arasındaki bir olay. ABD'nin dahil olduğu bir mesele değil" dedi. Başkan Barack Obama da "Türkiye'nin hava sahasını koruma hakkı var" diyerek Ankara'ya arka çıkırsa da Rusya ile kriz istemediğini gösterdi: "Türkiye ve Rusya

birbirleriyle konuşmalı ve bunun tekrarlanmaması için doğrudan iletişimde olmalı. Bu sorun, Rusya'nın operasyonlarıyla ilgili. Sadece Türkiye değil bir dizi ülkenin desteklediği muhalifleri hedef alıyor. Rusya bizim geniş koalisyonumuzun bir parçası, 'Rusya'yı istemiyoruz' deme hakkımız yok. Türkiye ve Rusya tansiyonu düşürmeli. Rusya Esad'ı desteklemekten çok İŞİD'le mücadeleye odaklanmalı." Obama, 'Rusya mesajı alsın, bu iş kapansın' demeye getiriyor. Tabii bu noktada "ABD perde arkasında Ankara'ya cesaret verdi mi" sorusu devreye giriyor. Birileri "Nasıl olsa Rusya Suriye'deki oyun planının rayından çıkmasını istemez ve NATO'yla savaşı göze alamaz" diye akıl yürütmüş olmalı. Ama iş ciddiye bindiğinde genelde perde arkasındaki suflörler çoktan sıvışmış oluyor.

Peki, Rusya verilmek istenen mesajı alır mı? Tam tersi. Uçağın vurulması Rusya'yı durdurmak bir yana Putin'in daha sert oynamasına yol açabilir. Bu açıdan aslında Türkiye, ciddi bir hata yaparak Rusya'nın eline büyük bir koz vermiş oldu. Bu tür bir kozun sahaya nasıl yansiyebileceğine dair son iki-üç haftaya dair küçük bir gözlem yapalım: Bir Rus yolcu uçağının Mısır'ın Şarm el Şeyh bölgesinde düşürülmesinin ardından Rusya, Suriye'de savaşın şiddetini arttırdı. Kremlin'in sesi Pravda gazetesi düşürülen uçakla ilgili olarak muhalifleri destekleyen ülkeleri parmakla gösterip şu uyarıyı yaptı: "Katar ve Suudi Arabistan teröristlerin finansörü ve organizatörü ülkeler. Bu ülkeler artık Rusya'dan çok korkmalı." Rusya'nın Hazar'daki savaş gemilerinden ikinci kez İŞİD'in mevzilerine balistik füze atması da silahlı grupları besleyen ülkelere bir mesajdı.

Şimdi Mısır'dakinden farklı olarak 'faili belli' bir

olay ve açıkça restleşme var. Bu mesele Türk-Rus ilişkilerini nasıl bir yola sokar bilinmez ama bölgeyi çok boyutlu bir sertleşme bekliyor. Rusya'nın yanıtı doğrudan Türkiye'ye değil ama Türkiye'nin Suriye planlarına yönelik olabilir. Bu bağlamda Türkiye'nin çok titizlendiği Bayır-Bucak bölgesi dahil silahlı grupların tutunduğu bölgelere kendini tutmadan yüklenebilir. Rusya operasyonu Türkiye sınırlarına kaydırma konusunda biraz temkinliydi. Bunda hem Türkiye ile ticari ortaklığın hatırı vardı hem de Viyana'da başlatılan siyasi çözüm çabalarının torpillenmesini istemiyordu.

Rusya bir başka konuda da kendini tutuyordu: Türkiye'nin Suriye'de silahlı gruplarla işgaline ilişkin elinde ziyadesiyle belge olduğu halde bunları açık karta dönüştürmüyordu. Devlet medyası da Türkiye sözkonusu olunca daha titiz davranıyordu. Mısır'da sivil uçağın düşürülmesinin ardından Rusya hem Viyana'daki Suriye toplantısında hem de Antalya'da G-20 zirvesinde isim vermeden petrol alış-verişiyle İŞİD'i besleyen ülkelerle ilgili uyarılarda bulundu. Artık zemberek hepten boşalıyor. Bundan sonra Ruslar ellerindeki bilgileri silaha dönüştürmekten kaçınmayacaktır. Nitekim Putin dün "Teröristlerin elindeki bölgelerden büyük miktarda petrolün Türkiye'ye gittiğini uzun zamandır biliyoruz" diyerek dosya savaşını başlattı.

Bu olayın etkileyebileceği üçüncü alan siyasi çözüm müzakereleri: Rusya askeri operasyonlar ile siyasi süreci paralel götürmekten yanaydı. Hatta müzakere masasını toplayabilmek için 'geçiş süreci Esad'ın sonunu getirmeli' argümanına karşı en azından görüntüde daha esnek bir tutum sergiledi. Bundan böyle siyasi çözüm çabası ile askeri operasyonlar

arasındaki denge bozulabilir. Süreci ilerleten diyalogdaki mizaç da eskisi gibi olmayabilir.

Bu meselenin uluslararası platformlarda bir argüman savaşını tetiklemesi de kaçınılmaz.

Uçağın vurulması "Türkmenler bombalanıyor" diye hamaset dozu yüksek bir propagandayla kamuoyunun olası gerilimlere hazır tutulduğu sırada geldi. Ankara, Rusya'nın Türkmen bölgelerini bombaladığını belirterek eylemini mazur göstermeye çalışıyor. Ama "Türkmen köyleri bombalanıyor, siviller katlediliyor" tarzındaki repliğin uluslararası toplumda yankı bulması o kadar kolay değil. Dünya gelişmeleri Anadolu Ajansı ya da MİT'e angaje Türkmen temsilcilerin demeçleriyle izlemiyor. Bu olay uluslararası toplumun nezdinde sanıldığı gibi Türkiye'yi 'Türkmenlerin hamisi' pozisyonuna değil 'terör örgütlerinin koruyucusu' durumuna sokabilir.

Çünkü Rus uçağının operasyon düzenlediği bölgede yaşananlar Türkiye'nin hikâyesini o kadar da haklı çıkartmıyor. Şöyle ki, Lazkiye'nin doğusunda Bayır-Bucak bölgesinde kendi köylerini korumak için silahlanmış insanlar var, bu doğru. Ama çatışmalar daha çok erişimi zor dağlık kesimlerde yaşanıyor. Ve operasyonların hedefinde Fetih Ordusu çatısı altında buluşan örgütler var. Bir kere bölgede öne çıkan örgütler Kaide'ye bağlı Nusra Cephesi ve Ahrar el Şam. Nusra, Bayır-Bucak'ta çektiği görüntüleri yayarak sürekli şov yapıyor. Bu bölgenin bir diğer özelliği IŞİD'e katılmayan yabancı cihatçıların da üstlendiği yer olması. Çeçenler olmak üzere Kafkasyalı cihatçılar bölgede çok aktif. Faslı cihatçıların oluşturduğu

Hareket Şam el İslam da bu bölgede. Yine son aylarda sahaya sürülen Uygurlar da yeni cihatçı güç olarak orada. Bu gruplar ideolojik olarak Kaide çizgisindedir. Yani IŞİD'den bir ton açıklar, o kadar. Çok dillendirilen Türkmen birliklere gelince: Bir kere bunların gücü çok abartılıyor. İkincisi Türkmenler de Nusra ile birlikte hareket ediyor. Mesela en çok öne çıkan Sultan Abdulhamid Han Tugayı, Nusra'nın müttefiki. Bu örgüt Osmanlı topraklarını savunduklarını ve gayri Müslimlerle savaştıklarını deklare etmişti. Düşman listeleri de Türkiye'nin resmi söylemiyle özdeş: Esad ve Rojava Kürtler.

Adı en çok duyulanlardan Sultan Selim Tugayı da 2012'de bir Alevi köyünü basarak adını duyurmuştu. Batı-Körfez ittifakının titredığı bu örgütlerin sicili temiz değil. 2013'te Lazkiye'deki Alevi köylerini basıp 200 sivil öldüren bu örgütlerdi. Operasyona 'Ümmetin Annesi Aşşe' adını vermişlerdi. 2014'te Keseb'i ele geçirip Ermenileri sürenler de bunlardı.

Hal bu iken Türkiye, BM Güvenlik Konseyi'ne mektup gönderip şu iddiada bulundu: "Sivillere yönelik bu elim saldırılar 'terörizmle savaşıyoruz' bahanesiyle meşru gösterilemez çünkü bölgede DAEŞ (yani IŞİD), El Nusra ve El Kaide bağlantılı gruplar bulunmuyor."

Türkiye "Sivillere yönelik elim saldırılar" diyor ama Sultan Abdulhamid Han Tugayı sözcüsü Mustafa Abdullah, AA'ya demecinde çetin bir çatışmadan bahsediyor. "Rejim askerleri, Şii milisler ve Mihraç Ural teröristlerinden yüzlerce ölü Kızıldağ'da kaldı" diyor. Muhalif kaynaklar Nusra'nın diğer bölgelerden 500 kişilik takviye güç gönderdiğini belirtiyor. Benim

konuştuğum kaynaklar da rejim güçlerinin bölgede bazı yerleri ele geçirmiş olmalarına rağmen hayli zorlandıklarını söylüyor. Yani ortada şiddetli bir savaş var.

Bölgenin bu durumunu da uluslararası aktörler bilmiyor mu sanıyorsunuz? Mesele sunulduğu gibi basitçe Türkmenlerle ilgili bir hassasiyet değil. Türkmen hassasiyetinde samimi olunsaydı IŞİD Haziran 2014'te Musul ve Tel Afer'deki Türkmenleri katlettiğinde ya da katliamdan kaçan Türkmenler Musul-Erbil arasında sıkışıp kaldığında sessiz kalınmazdı. Beşir kasabası aylarca IŞİD'in kuşatması altında kaldı, kimse ses vermedi. Taze Hurmatu ve Tuz Hurmatu'da Türkmenler direnirken Türkiye yanlarında olmadı. (Geçen hafta Irak'ta Türkmenlere kulak verdim, neler yaşadıklarını ve neler yaptıklarını ayrıntılı bir şekilde yazacağım.)

Mesele Türkmenler değil IŞİD'in elindeki Azez-Cerablus hattı boşalırsa burayı kimin kontrol edeceğine dair hesaplarla ilgili. Mesele Halep'in kuzeyinde ve idlip kırsalında Türkiye destekli grupların elindeki bölgelerin tutulmasıyla ilgili. Maalesef bazı Türkmenler de bu oyunda kullanıldı.

Ve sonuçta herkesin korktuğu oldu: Türkiye Soğuk Savaş Dönemi'nde bile herkesin sakındığı bir şeyi yaptı, Rus uçağını düşüren ilk NATO üyesi oldu. NATO açısından da 'öngörülebilir' ülke olmaktan çıktı. En önemli komşusu ve ticari ortağı Rusya ile düşman haline geldi. Bizse stratejik derinliğin dip noktasını göremez hale geldik!

Rusya, uçağının düşürülmesine sert tepki gösterdi

24 Kasım'da Suriye sınırında Rusya'ya ait savaş uçağı düşürüldü. Türk sermaye devleti uçağı "sınır ihlali" gerekçesiyle ve angajman kuralları gereğince jetler tarafından vurduğunu duyururken, Rusya uçağın karadan vurulmuş olabileceğini açıkladı. Rusya'nın saldırısı altındaki Türkmen bölgesinde bulunan ve El Kaide'ye yakınlığı ile bilinen gruplar ise uçağı kendilerinin vurduğunu öne sürdü.

Rusya'ya ait savaş uçağının düşürülmesi uluslararası krize döndü. ABD'den yapılan açıklamada kendilerinin olaya dahil olmadığı söylenirken, Türk sermaye devleti NATO'yu olağanüstü toplantıya çağırıldı.

Putin'den sert açıklama

Savaş uçağının düşürülmesi ile ilgili olarak açıklama yapan Rusya Devlet Başkanı Vladimir Putin, Türk sermaye devletine yönelik sert ifadeler kullandı. Putin "Terör işbirlikçileri tarafından sırtımızdan bıçaklandık. Bugünkü trajik olayın, Rusya-Türkiye ilişkileri üzerinde ciddi sonuçları olacak" dedi.

Türk sermaye devletinin "sınır ihlal edildi" söyleminin gerçek olmadığını, savaş uçağının Türkiye sınırına 1 kilometre uzakta vurulduğunu ve 4 kilometre uzağa düştüğünü savunan Putin, Türk devletinin NATO'yu toplantıya çağırmasına da tepki göstererek "Türkiye, Rus uçağının düşürülmesinden sonra acilen Rusya'yla iletişim kurmak yerine, sanki uçağı Rusya düşürmüş gibi NATO'ya başvurdu" dedi.

Savaş uçağının IŞİD'le mücadele kapsamında görev yaptığını belirten Rusya Devlet Başkanı, "Görünüyör ki IŞİD sadece petrol kaçakçılığı ödülünü almakla

kalmıyor, aynı zamanda bir ülkenin ordusu tarafından korunuyor. Bu da bu terörist grubun dünya genelinde nasıl bir cüretle terör eylemlerini açıklıyor olsa gerek" diye konuştu.

Rusya'nın savaş uçağının düşürülmesi ile ilgili tartışmalar sürerken Suriye operasyonları ile ilgili açıklama yapan Kremlin sözcüsü Dmitriy Peskov, Türk sermaye devletinin Suriye'deki dinci-gerici çeteleri koruduğunu belirterek "teröristler Türkiye sınırına sığınıyor" dedi.

Rusya'nın çetelere yönelik hava saldırılarını sürdürceğini belirten Peskov, "Türkiye sınırından uzakta" diye bir yasal terim olmadığını, saldırılarını

"Suriye hava sahası" içerisinde yapacaklarını söyledi.

Peskov ayrıca, Rusya ve Türkiye'nin uçağın düşürülmesinden beri resmi iletişim kurmadığını aktardı.

Suriye'den tepki: Yeni suç

Suriye hükümeti, Türkiye'nin Rusya'ya ait savaş uçağının düşürmesi ile ilgili açıklama yaptı.

Enformasyon Bakanı Ümran Zubi tarafından yapılan açıklamada, olayı "Teröristlerin ve onlara destek veren ülkelerin hanesine yazılacak yeni bir suç" olarak tanımlandı.

Madalyonun iki yüzü...

Emperyalistlerle IŞİD!

IŞİD'in vahşi katliamlarını Paris'e taşıması bütün emperyalist güçleri, eylemde olmasa da söylemde "IŞİD karşıtı" yaptı. Oysa IŞİD canavarı yıllardır katliamlar gerçekleştiriyor; Irak'ta, Suriye'de, Libya'da, Yemen'de, Mısır'da, Tunus'ta, Lübnan'da... Paris'ten önce Türkiye'de pek çok vahşete imza attı. Tüm bunlara rağmen IŞİD'i yok etmekten söz etmeyen emperyalistler, Paris'te bombalar patlayınca ağız değiştirdiler. Bekleneceği üzere en sert açıklama Fransız emperyalizminin şefi François Hollande tarafından yapıldı. Hollande, "İslam Devleti" diye adlandırılan IŞİD'le savaşta olduklarını ilan etti.

Geçerken belirtelim ki, riyakar açıklamalardan biri de dinci gericiğin kaçak saraydaki şefi tarafından yapıldı. Ankara'nın merkezinde, yani burnunun dibinde gerçekleştirilen Cumhuriyet tarihinin en vahşi kıyımlarından birine ses çıkarmayan bu zorba şef, Paris'te bombalar patlayınca kameralar karşısına geçip, "teröre karşı tutum alınması" için islam dünyasına çağrılar yaptı. Böylece alnında "IŞİD'in baş destekçisi" yaftası asılı bulunan AKP şefi, bu vesileyle emperyalistlere yaranmaya çalıştı...

Canavarı yaratanlar

Halklara saldıran emperyalistler bölgedeki Türkiye, Suudi Arabistan, Katar gibi azılı suç ortaklarının da katkılarıyla Ortadoğu'yu ölüm ve yıkım diyarına çevirdiler. Yıllarca devam eden savaşlarla Irak, Libya, Suriye, Yemen gibi ülkeleri tahrip eden bu güçler hem IŞİD için uygun bir iklim yarattılar hem bu canavarı finanse ettiler, eğittiler, donattılar, silahlandırdılar... Kendi savaş aygıtlarının vahşeti yetmiyormuş gibi, IŞİD gibi bir canavarlar sürüsünü de yaratıp halkların üzerine saldırdılar.

Belirtmek gerekiyor ki, IŞİD canavarının yaratılması suçunun önde gelen faillerinden biri de Fransız emperyalizmidir. Çıkarları gereği Mali'de dinci teröre karşı savaş ilan edip bu yoksul Afrika ülkesine binlerce asker gönderen Fransa, aynı anda Libya ve Suriye'deki kökten dinci terörün pervasız destekçilerindendi. Emperyalist savaş aygıtı NATO ile birlikte Libya'yı aylarca bombalayan Fransa, Suriye'ye savaş ilan edilmesi konusunda da en az Türkiye-Suudi Arabistan-Katar "üçlü şer eksenini" kadar hevesliydi.

Canavar Paris'e ulaştınca

Ankara ve Beyrut katliamlarından sonra da Suriye yönetimini devirmekten söz etmeye devam eden Hollande, bu iş için kullanılan dinci teröristlerin desteklenmesine itiraz etmiyordu. Ancak Paris saldırılarının ardından önceliğin 'IŞİD'e karşı savaş' olduğunu ilan etti. Yani IŞİD farklı din ve mezheplere mensup Arapları öldürürken, Ezidileri, Kürtleri katlederken, kadınları pazarda satarken, küçük çocukları intihar bombacısı olarak yetiştirirken, öncelik Beşar Esad liderliğindeki Suriye yönetiminin yıkılmasıydı. Bu politika sadece Fransa tarafından değil, batılı emperyalistlerle bölgedeki suç ortakları

tarafından da savunuluyordu.

Paris saldırılarından sonra IŞİD karşıtı söylem öne çıksa da, pratikte henüz somut bir değişiklik görülmedi. Örneğin ne Fransa'nın, ne ABD'nin ne Türkiye-Suudi Arabistan-Katar üçlüsünün Suriye halklarına karşı düşmanlıklarında bir değişiklik var. Ankara'daki dinci-Amerikancı iktidarın cihatçı çetelere saldıran Rusya uçağını düşürüp NATO'yu toplantıya çağırması, bu kökten dinci canavarı, dolayısıyla kirliliğini korumak için savaş riskini bile göze alabildiğini gösterdi. Bu durum emperyalistlerin derdinin IŞİD ve benzerlerini yok etmek değil, Ortadoğu'da icraata devam eden vahşi canavarın emperyalist ülkelerde olası saldırılarını engellemektir. Vurgulamalıyız ki, dinci terörün desteklenmesi, Ortadoğu'da icra edilen saldırganlık ve savaş politikasının kaçınılmaz sonuçlarından biridir. Nitekim dinci terör, 1978 yılından beri emperyalistlerle suç ortakları tarafından kullanılıyor. Diğer bir ifadeyle, yaklaşık 40 yıldan beri, arada bir kılık değiştiren bu canavarı kullanıyorlar.

Kanlı tarih bugüne ışık tutuyor

2011'de NATO'dan önce Libya'yı bombalayarak keskin dişlerini yeniden sergileyen Fransız emperyalizmi, suç dosyaları kabarık sömürgeci güçlerden biridir. İlk sömürgeleri 19. yüzyılda ele geçiren Fransa, 20. yüzyılın başında önde gelen sömürgeci güçlerden biriydi. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın faillerinden de biri olan Fransa, İngiltere ile birlikte Ortadoğu'nun yapay sınırlarla parçalanmasında etkin rol oynadı.

Ekim Devrimi'nden sonra Bolşevikler tarafından dünyaya açıklanan 'Seykes-Picot anlaşması', Ortadoğu'yu sömürgeleştiren İngiliz-Fransız emperyalistlerinin, yüz yıldır devam eden çatışmaların fitilini nasıl ateşlediğini belgeler. Siyonist İsrail devletinin Ortadoğu'nun kalbine saplanması, 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan sonra ABD emperyalizminin sahneye çıkması ile devam eden bu uğursuz süreç, halen bölgeyi kasıp kavuran kanlı savaş ve yıkımların sorumlularını gözler önüne seriyor.

Afrika, Asya ve Latin Amerika'ya uzanan Fransız sömürgeciliği özellikle Vietnam, Cezayir, Ruanda gibi

ülkelerde büyük yıkım ve katliamlar gerçekleştirdi. Vietnam ve Cezayir halklarının destansı direnişleriyle yenilgiye uğratılan Fransız emperyalizmi, milyonlarca insanın katledilmesinden sorumludur. Vietnam'da on binleri öldüren bu emperyalist zorba, Cezayir'de 1 milyonu aşkın insanı katletti. Yakın geçmişte, 1990'lı yıllarda Ruanda'da yaşanan akıl almaz vahşeti seyreden Fransa, bir haftada 1 milyonu aşkın insanın boğazlanmasını kayıtsız bir şekilde izlemiştir. Yedi ay boyunca Libya'ya bomba yağdıran devletlerden biri olan Fransa, üç bin askerle Mali'ye saldırmış, dünyanın dört bir yanından Suriye'ye taşınan tetikçilerle güçlendirilen cihatçı terörü ise yıllarca desteklemiştir.

Sömürgeci Fransız emperyalizminin yukarıda sözünü ettiğimiz suçları, kanlı tarihin sadece bir parçasıdır. Ancak bu kadarı, bu emperyalist devletin Libya ve Suriye halklarına karşı bugün işlediği suçların tarihsel kaynağını ortaya koymaya yeter de artar bile. Paris saldırılarına zemin hazırlayan güçlerden biri olan bu emperyalist devlet, son olarak Fransız vatandaşlarının katledilmesinden de en az IŞİD kadar sorumludur.

Emperyalizme ve yarattığı canavara karşı mücadele

IŞİD ve türevlerini pervasızca destekleyen, Paris saldırılarını Fransız işçi ve emekçilerinin hak ve özgürlerini gasp etmenin fırsatı sayan Hollande yönetimi, belli ki, sömürgeci keskin dişlerini göstermeye devam edecek. Bu emperyalist güç, izlediği politikalarla hem hedef aldığı ülkelerin halkları hem Fransız işçi sınıfıyla emekçilerinin geleceğini tehdit ediyor.

Vurgulamalıyız ki, emperyalist saldırganlar da IŞİD canavarı da halkları hedef alan birer suç örgütü misyonuyla hareket ediyor. Bugün faturanın çoğunu Ortadoğu halkları ödese de, Paris saldırılarının gösterdiği gibi, Avrupalı işçi ve emekçiler de bedel ödemeye başlamıştır. Saldırgan emperyalizmin de dinci zorbalığın da hedefinde olan işçiler, emekçiler ve ezilen halklar, birbirinden güç alan bu iki canavara karşı birleşik bir mücadele örmeden, yazık ki, bu ölümcül vebalardan kurtulmaları mümkün olmayacaktır.

BM Fransa'nın tasarısını onayladı

Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi (BMGK), Fransa'nın sunduğu ve "İŞİD ile mücadelede gösterilen çabaların iki katına çıkarılması ve operasyonlara katılan ülkelerin izdüşümlü hareket etmesini" içeren karar tasarısını oy birliğiyle kabul etti.

"İŞİD'in, Tunus, Ankara, Beyrut ile Paris'teki katliamları ve Rus uçağının düşürülmesinin" kınandığı 2249 sayılı kararda, Türkiye, Rusya, Fransa, Tunus ve Lübnan başta olmak üzere saldırılardan zarar gören tüm ülkeler ve halklara başsağlığı dilendi.

Saldırıların dozunun artırılması istenen kararda "BM üyesi ülkelerin olanak ve yetenekleri ölçüsünde Suriye ile Irak'ta, İŞİD ile savaştaki çabalarını iki katına çıkarmaları, izdüşümlü davranmaları, yabancı militanların bölgeye giriş çıkışlarının, mali kaynak sağlanmasının engellenmesi" ifadeleri yer aldı.

Fransa'nın BM Daimi Temsilcisi François Delattre,

oylamanın ardından BMGK'da yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Bu kararlar BM Güvenlik Konseyi, İŞİD'le mücadele için başlattığımız eylemleri uluslararası hukuk ve BM Koşulları altına aldı. Önümüzdeki günlerde, Charles de Gaulle uçak gemimizin ulaşmasıyla İŞİD'e karşı saldırı kapasitemizi üç katına çıkaracağız."

CGT'den katliam açıklaması

Fransız Sendikalar Konfederasyonu CGT Paris Katliamı'na ilişkin açıklama yaptı. Katliama zemin hazırlayan neden olarak Ortadoğu'ya yönelik saldırganlığa dikkat çekilen açıklamada, Fransa Cumhurbaşkanı François Hollande'ın "ulusal cephe" söylemine de tepki gösterildi. CGT'nin katliamın ardından yaptığı açıklamada şu ifadeler yer verildi:

"...Bu vahşetin ardından daha önce de duyduğumuz sözler yeniden gündeme gelmeye başladı. Savaş hiçbir şeyin çözümü değildir. Aksine çatışma ve gerginlik kayıplar, yıkım, üzüntü ve nefretle sonuçlanmaktadır. Irak, Libya, Suriye ve diğer ülkelerdeki askeri müdahaleler bölgede demokrasiyi sağlamadığı gibi binlerce insanın yoksullaşmasına ve ekonomik ve toplumsal bir çıkmazın içine girmesine yol açmaktadır. Terörizmin gelişmesi bundan kaynaklanmakta, halkları sürgün yollarına itmektedir.

CGT, sosyal gelişme yolundaki mücadelesinde birlikte yaşamak için gerekli olan kardeşlik ve barışa, demokrasi, özgürlük ve laikliğe olan bağlılığının tekrar altını çizmektedir. Cumhurbaşkanının herkesi davet ettiği ulusal cepheye karşı olduğunu ifade etmektedir. Yabancılar karşı yapılan her türlü ayrımcılığı ve terörizm ile göç arasında kurulan her türlü bağlantıyı reddeder..."

Açıklamanın sonunda "CGT, 2 Aralık 2015 günü Fransa'da 'Toplumsal Şiddete HAYIR, Ekonomik, Sosyal ve Ekolojik Gelişmeye EVET' temalı ulusal eylem günü çağırısı yapmaktadır" denildi.

Belçika da "iç güvenlik" hazırlığında

Avrupa'nın 11 Eylül'ü olarak tanımlanan Paris saldırısının ardından Avrupalı emperyalistler, baskı ve devlet terörünü hayata geçirmeye başladı. Fransa, İngiltere gibi başlıca ülkeler "iç güvenlik" adı altında baskı yasalarını karara bağlarken, son olarak Belçika da "yeni güvenlik önlemleri taslağı" nı açıkladı.

18 maddelik taslağı mecliste yaptığı konuşmayla açıklayan Başbakan Charles Michel, "İslamcılar" kast ederek "bizim ülkemize gelmelerini de engellemeliyiz" dedi.

Avrupalı emperyalistler her ne kadar "İŞİD", "terörist" gibi tanımlamalarla hedef belirtseler de, bu yalnızca emekçileri aldatma işlevi görüyor. Nitekim bu lafları, bir yandan emekçilere, ezilen halklara yönelik artan devlet terörü, diğer yandan da "resmi olmayan kanallardan" ırkçı-faşist çetelere göz yumulması takip ediyor.

Belçika'da mecliste tartışılan taslak tam da buna uygun; 2016 "güvenlik" bütçesinin 400 milyon avro artırılması, sınırlardaki polis kontrollerinin sıklaştırılması, "iç güvenlik"ten sorumlu askerlerin görevlendirilmesi, gözaltı süresinin 24 saatten 72 saate çıkarılması, 00.00-06.00 dışında yapılabilen

operasyonların 24 saate çıkması adımları yer alıyor.

Bu saldırı paketinin muhalefet de dahil parlamentonun çoğunluğu tarafından kabul görmesi öngörüldükçe, taslakta "din" üzerine de belli vurgular yer alıyor. Net olmayan ifadeler sermaye iktidarına bir yandan farklı din ve inançtan emekçileri birbirine karşı kışkırtma, diğer yandan da her türlü baskıyı hayata geçirme fırsatını vermiş oluyor.

Belçika sermaye devleti bu adımları atarken paralel olarak da polis operasyonlarını hayata geçirdi. Birçok eve baskın yapıldığı, en az bir kişinin gözaltına alındığı belirtildi. Önceki günlerde de gözaltına alınan 7 kişiden 5'inin serbest bırakıldığı bildirilmişti.

İskandinav ülkeleri de baskıları arttırma peşinde

Bir kişinin "terör" şüphesiyle yakalandığı İsveç'te, operasyon sonrası Başbakan Löfvén açıklama yaparak "ne yazık ki" baskıları arttıracaklarını ifade etti. Ülkedeki göçmen sayısının artışı, Suriye'den "eğitim alarak gelen göçmenlerin varlığı" vb. iddialarla göçmenleri hedef gösteren sermayenin 'sosyal demokrat' temsilcisi, "terör" aldatmacasıyla baskıları meşrulaştırmaya çalıştı.

Yeni baskı uygulamalarıyla "güvenlik önlemleri"nin artacağı, kamuya açık alanlara daha fazla kamera kurularak "denetim" yapılacağı ve internetin daha sıkı kontrol edileceği bildirildi.

Bununla birlikte, "mülteci krizi" bahanesiyle "geçici" olarak uygulamaya konan sınır kontrollerinin de 11 Aralık'a kadar sürdürüleceği duyuruldu.

İsveç, "hümanizmin kalesi" olarak adlandırılrsa da, göçmenlere yönelik baskı ve ağır sömürünün yoğun olduğu ülkelerden biri. Nitekim 2013 yılında İsveç, özellikle yoksul, emekçi genç sınıfların ve göçmenlerin başını çektiği halk hareketiyle sarsılmıştı.

Öte yandan, İsveç'teki adımlara benzer şekilde, Danimarka'nın da baskıları arttırdığı, "güvenlik önlemlerini" "üst düzeye" çıkardığı belirtildi.

EKK'dan 25 Kasım eylemleri: Yaşamak için sosyalizm!

Emekçi kadın Komisyonları (EKK), Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü kapsamında İstanbul, Ankara ve İzmir'de gerçekleştirdiği eylemlerde şiddetin kaynağının emperyalist-kapitalist sistem olduğunu vurgulayarak "Yaşamak için sosyalizm!" şiarını yükseltti.

İstanbul

İstanbul EKK, 22 Kasım Pazar günü Galatasaray Lisesi önünde eylem yaptı.

Eylemde 8 Mart ve 25 Kasım'ın tarihi anlatıldı. Kadın katillerine mahkemelerde uygulanan 'saygın tutum', 'iyi hal' indirimleri teşhir edilerek yargının katilleri koruduğu anlatıldı. Kadın gerilla Ekin Wan'ın cesedinin soyularak teşhir edilmesi, Kürt illerindeki kadınlara uygulanan terör anlatıldı. Ortadoğulu kadınların IŞİD gibi çeteler tarafından tecavüze uğradığı, alınıp satıldığı, kadınların Soma, Ermenek gibi iş cinayetlerinde eşlerini, çocuklarını yitirdiği söylendi. Cumartesi Anneleri'nin 556 haftadır gözaltında kaybedilenler için oturma eylemi yaptığı belirtildi.

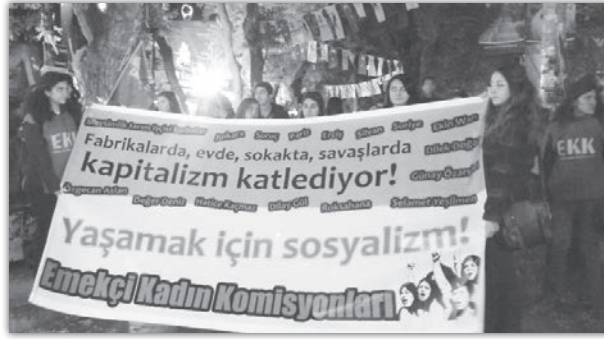
Konuşmalarda, kadın sorununun sınıflı toplumlarla beraber ortaya çıktığı, kapitalizmde de kadınların ikinci sınıf insan olarak görüldüğü, erkeklerle aynı işleri yapmalarına rağmen aynı ücreti alamadıkları söylendi. Kadın sorununun kadın-erkek birlikte mücadeleyle devrim ve sosyalizmle çözülebileceği vurgulandı.

Gerçekleştirilen şiir dinletisinde Mirabel Kardeşler'in hayatı ve mücadelesi konu alındı. Şiir dinletisinden sonra da EKK'nın basın açıklaması

okundu. Çevredeki kadın ve erkeklerden slogan atarak ve kitleye katılarak eyleme destek olanlar oldu.

Ankara

Ankara EKK, 25 Kasım'da Konur Sokak'ta bildiri dağıtımını gerçekleştirdikten sonra Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde eylem gerçekleştirdi.

Sloganlarla bir süre beklendikten sonra EKK adına bir konuşma yapıldı. Ardından yapılan basın açıklamasında ilk olarak emperyalistlerin ve eli kanlı maşalarının Ortadoğu başta olmak üzere dünya ölçeğinde vahşetin ve barbarlığın örneklerini sergilediği, kriz içinde debelenen kapitalizmin işçi ve emekçiler üzerindeki baskı ve sömürüyü daha da arttırdığı ifade edildi. Bu tablonun bir parçası olarak Türkiye'de Diyarbakır ve Suruç'un ardından Ankara'da yaşanan katliam ve Kürt halkının özlemlerinin faşist baskı ve terörle bastırılma çabası teşhir edilerek tüm bu karanlık tablo içinde savaş ve şiddet politikalarından emekçi kadınların fazlasıyla nasibini aldığı belirtildi.

Kadınların şiddete, tacize, tecavüze uğradığı, katledildiği, yoksulluk girdabında boğulduğu, fabrikalarda ve iş yerlerinde ucuz emek sömürüsünün ilk hedefi olduğu vurgulanarak AKP'nin izlediği politikaların kadına yönelik baskı, eşitsizlik ve sömürüyü katmerleştirdiği ifade edildi. İsparta Yalvaç'ta ucuz işgücü sömürüsü sonucu katledilen mevsimlik işçi kadınlar, İstanbul'da polis kurşunu ile katledilen Dilek Doğan, Dicle ve Necla başta olmak üzere Ankara Katliamı kayıpları ve Mersin'de kadın

cinayetine kurban giden Özgecan Aslan'ın kadına yönelik şiddetin sembolleri olduğu söylendi. Kadınlara yönelik gerek devlet eliyle örgütlenen şiddetin gerekse de erkeğin kadına yönelik şiddetinin bugünkü kaynağında kapitalist sistemin bulunduğu vurgulandı.

Ardından emekçi kadınların yaşadığı her türlü cinsel baskının, şiddetin, eşitsizliğin ve sömürünün ancak tüm bunların kaynağı olan sömürü düzeninin ortadan kaldırılmasıyla son bulacağı ifade edildi. Açıklama kapitalizme karşı sosyalizm mücadelesi saflarını sıklaştırma çağrısı ile son buldu.

İzmir

İzmir'de EKK'nın çağrısıyla Karşıyaka İzban önünde toplanan kitle ilk önce 25 Kasım ile ilgili bildiri dağıtarak, Karşıyakalı emekçiler eyleme çağrıldı.

Ardından Fazla Mesai Tiyatro Topluluğu "Kadına yönelik şiddet" ile ilgili oyun oynadı.

Oyunun ardından İş Bankası önüne yürüyüş başladı. Eylemde, öldürülen kadınların isimlerinin yazdığı "Fabrikalarda, evde, sokakta, savaşlarda... Kapitalizm katlediyor, yaşamak için sosyalizm" pankartı açıldı. İş Bankası önüne gelindiğinde Mirabel Kardeşler şahsında devrim ve sosyalizm mücadelesinde şehit düşenler için saygı duruşunda bulunuldu. EKK adına yapılan basın açıklamasında emperyalist-kapitalist sistemin kaynaklık ettiği şiddetin tırmanması, kriz içinde debelenen kapitalizmin baskı ve sömürüsünü arttırması, katliamlara başvurması teşhir edildi.

Savaş, saldırganlık ve şiddet politikalarından emekçi kadınların fazlasıyla etkilendiği belirtilen açıklama şu ifadelerle sona erdi: "Emekçi kadınların yaşadığı her türlü cinsel baskı, şiddet, eşitsizlik ve sömürü, ancak tüm bunların kaynağı olan sömürü düzeninin ortadan kalkmasıyla son bulur. Bunun adı sosyalizmdir. Emekçi kadınlar, egemenler eliyle örgütlenen şiddete karşı mücadeleyi büyütme devam ediyorlar. Greif'te, metal fırtınasında, Kobanê'de, Silvan'da vb. Emekçi Kadın Komisyonları olarak, tüm işçi ve emekçi kadınları, kadınlar üzerindeki baskı, şiddet, eşitsizliğin bizzat sorumlusu olan emperyalist-kapitalist sisteme karşı mücadeleyi büyütme çağırıyoruz."

Devrimci Tekstil İşçileri Sendikası da (DEVTEKSTİL) 25 Kasım'la ilgili bir açıklama yaptı. Eylem, DEVTEKSTİL üyesi bir işçinin, Bertolt Brecht'in "Kurtuluş yok tek başına" şiirini okumasının ardından sona erdi.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Ankara-İzmir

Yargıtay 'cinsel istismar'a uğrayan kadını suçlu buldu

Geçmişte eşinin cinsel istismara uğradığını öğrenen koca, boşanma davası açtı. Yerel mahkeme C.Ç. adlı kocayı tazminat ödemeye mahkum etti. Fakat Ö.B. adlı kadın, uğradığı 'cinsel istismarı' "gizlediği için" Yargıtay tarafından suçlu bulunarak karar bozuldu.

Hatay'ın İskenderun ilçesine bağlı bir köyünde, 15 yaşındayken cinsel istismara uğrayan Ö.B.'nin davası 4 yıldır sonuçlanmadı. Bu sırada Ö.B.'nin evlendirildiği 18 yaş büyük kocası C.Ç., eşinin cinsel istismara uğradığını öğrenince eşini evden kovarak boşanma davası açtı. Boşanma kararı veren yerel mahkeme, boşanma sürecinde Ö.B.'yi mağdur ettiği

gereğesiyle C.Ç.'yi suçlu bularak tazminat ödemeye mahkum etti. C.Ç., bunun üzerine karara itiraz ederek Yargıtay'a başvurdu. Yargıtay 2. Hukuk Dairesi, Ö.B.'nin kocası hakkındaki tazminat talebinin yerel mahkeme tarafından kabul edilmesini yanlış bularak kararı bozdu. Gerekeç olarak da "yasa hükümlerinin yorumunda yanılığa düşüldüğü"nü öne sürdü.

Ö.B.'nin avukatları, 'kararı düzeltme' talebinde bulunacaklarını belirtirken, Ö.B. de Yargıtay'ın kararıyla ilgili, "Çocuk yaşta istismara uğradım. 4 yıldır istismar devam sürüyor. Bu dava sonuçlanmadan boşanma olayıyla ilgili Yargıtay'ın verdiği kararlar bir daha mağdur oldum" dedi.

25 Kasım etkinlikleri

Gebze EKK'dan film gösterimi

Gebze Emekçi Kadın Komisyonu, 21 Kasım günü film gösterimi gerçekleştirdi.

Film gösteriminin öncesinde EKK adına bir konuşma yapıldı. Konuşma Mirabel Kardeşler'in

hikayesi anlatıldıktan sonra yaşamak için sosyalizm mücadelesini büyütme ve EKK'nın yürüttüğü çalışmalara omuz verme çağrısı ile sona erdi.

Konuşmanın ardından İran'da recm edilerek katledilen bir kadının hikayesini anlatan "Soraya'yı taşlamak" adlı filmin gösterimi gerçekleştirildi.

Ankara EKK'dan söyleşi

Ankara Emekçi Kadın Komisyonu (EKK), 22 Kasım günü bir söyleşi gerçekleştirdi.

Balgat bölgesinde bulunan tekstil fabrikalarında, Mamak'taki tekstil atölyelerinde işçi kadınlara bildiri dağıtımıyla ve ev ziyaretleriyle ön çalışması yapılan etkinlik saat 14.00'te başladı.

Saygı duruşuyla başlayan etkinlik, 25 Kasım'ın tarihsel önemine ve bugünkü anlamına değinen bir açılış konuşması ve EKK adına bir konuşmayla devam etti. Konuşmalarda 25 Kasım'ın bugün ne anlam ifade ettiğine ve sömürü sisteminin kadınlara yaşattıklarına değinilerek "yaşamak için sosyalizm" mücadelesini büyütme ve örgütlenme çağrısı yapıldı.

Ardından başlayan söyleşide, kadın sorununun çeşitli boyutları canlı tartışmalara konu oldu. İşçi kadınlar işyerlerinde yaşadıkları sorunları ve deneyimlerini anlattı. Kürt kadınlarının, Türk sermaye devletinin şiddetine nasıl maruz kaldığı anlatıldı. Bir kadın hapisane deneyimlerini anlattı, çıplak arama işkencesini, giriş çıkışlarda yaşanan tacizi, adli kadın tutsakların hapisanenin farklı bölümlerinde köle gibi çalıştırıldığını, çoğu adli kadın tutuklunun kendisine taciz, tecavüz eden birini öldürdüğü için ağırlaştırılmış müebbetle yargılandığını paylaştı.

Uzun süren söyleşi bölümünün ardından Mamak İşçi Kültür Evi Müzik Topluluğu'nun sunduğu müzik dinletisiyle etkinlik sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak / Gebze-İzmir-Ankara

11 ayda 255 kadın öldürüldü

1 Ocak 2015- 23 Kasım 2015 arasında , 255 kadın ve yanlarındaki 16 erkek, 5 bebek ve 12 çocuğu öldürüldü.

Bu cinayetlerin yanısıra, 22 kadın cinayetinde fail belirlenemedi, 9 kadın şüpheli bir şekilde ölü bulundu, çoğu sistematik şiddete maruz kalmış 19 kadının ise intihar ettiği öne sürüldü.

Bianet'ten Çiçek Tahaoğlu'nun haberine göre, kadınların yüzde 18,5'i, yani neredeyse her 5 kadından 1'i, boşanmak/ayrılmak istedikleri, barışma teklifini reddettiği, birliktelik teklifini reddettiği ya da evden ayrılmaya karar verdiği için öldürüldü (47 kadın).

Kadınların yüzde 9'u kendilerini öldüren erkekte daha önce şikayetçi olmuş, koruma tedbir kararı çıkartmış ya da sığınmaevinde kalmıştı (23 kadın).

Kadınların şikayetlerinin bazıları kayda geçirilmemiş, bazıları ciddiye alınmamış, kadınlardan bazılarıysa baskı ve tehditler nedeniyle şikayetini geri çekmişti. Bazı kadınlar ise koruma tedbir kararı almayı ya da bir sığınmaevine yerleşmeyi başarmıştı, ancak cinayetler önlenmedi.

Kadınların yüzde 53'ünü dini veya resmi nikahlı kocaları, nişanlıları veya sevgilileri öldürdü (135 kadın).

Kadınların yüzde 11'ini eski partnerleri (eski koca, eski nişanlı, eski sevgili) veya birliktelik teklifini reddettikleri erkekler öldürdü (28 kadın).

Kadınların yüzde 15'ini ise baba, erkek kardeş, ağabey, damat, eski damat, oğul, kayınpeder, kayınbirader gibi aile fertleri öldürdü (39 kadın).

Cinayetlerin yüzde 57'si ateşli silahlarla, yüzde 27'si bıçak ve diğer kesici aletlerle işlendi. Bunun yanısıra kadınlar arabayla ezilerek, boğularak, boğazları kesilerek, darp edilerek ve yakılarak öldürüldü.

Erkekler 90 kadını tabancayla, 56 kadını tüfekle, 69 kadını bıçak ve diğer kesici aletlerle, 17 kadını boğarak, dokuzunu boğazını keserek, altısını darp ederek, beşini cisimle darp ederek, birini yakarak, birini arabayla ezerek öldürdü. Bir kadının öldürülme şekli haberlerde yer almadı.

112 kadın çalışırken yaşamını yitirdi

Sermaye iktidarında kadınlar evde, işyerinde, her alanda şiddete maruz kalıyor. Kadına yönelik şiddetin bir başka biçimi de iş cinayetleri oluyor.

İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi, 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü vesilesiyle yaptığı bildirimde, 2015 yılı içinde 112 kadının çalışırken yaşamını yitirdiğini vurguladı.

Dev Tekstil'den İzmir'de 25 Kasım etkinliği

DEV TEKSTİL, 21 Kasım günü İzmir'de bir etkinlik gerçekleştirdi. Etkinlik EKK'nın hazırlamış olduğu "Kapitalizm, kadın sorunu ve kadınların güncel talepleri"

konulu belgesel gösterimiyle başladı. Ardından, DEV TEKSTİL adına yapılan konuşmada 25 Kasım'ın tarihi

anlatıldı, kadının kapitalizmde yaşadığı sorunların kaynağına değinildi ve örgütlenmenin önemine vurgu yapıldı. Kadın işçilerin gerçekleştirilen söyleşiye canlı ve coşkulu katılımı dikkat çekti.

Son olarak, DEV TEKSTİL müzik grubu sahne aldı. Coşkuyla eşlik edilen müzik grubu, etkinliğe katılanlar tarafından beğeniyle dinlendi. Katılımcılar üst üste parçaların tekrar söylenmesini istediler. Etkinlik hep bir ağızdan söylenen türkülerle coşkuyla sonlandırıldı.

SümeYYe Erdoğan:

Kadınlarımızın iş hayatında olması çok önemli!

Kadına yönelik gericiliğin odaklarından olan Kadın ve Demokrasi Derneği (KADEM) üyesi SümeYYe Erdoğan, kadınları eve kapatan yaklaşımlarını hiçe sayarak "Kadınlarımızın iş hayatında olması çok önemli" dedi.

KADEM'in Ankara Temsilciliği tarafından düzenlenen "Bacıyan'ı Rum'dan Günümüze" panelinde konuşan SümeYYe Erdoğan, "Kadınlarımızın iş

hayatında olmasının özel hayatta performansını

etkileyecek bir şey olarak bakılmaması gerektiğini, doğal hayatın parçası olduğunu göstermek açısından çok önemli olduğunu düşünüyorum" dedi.

Kadınların yaşadığı soruna çözümü girişimcilik olarak tanımlayan Erdoğan, gerici anlayışın yansıması olarak girişimciliğin kadının "özel hayatını etkilemeyeceğini" söyleyerek erkek egemen düzenin kadına biçtiği rolü de meşru göstermiş oldu.

Ayrıca kadın girişimcileri destekleyenler için "Bu konuda hassasiyet gösteren beylere de teşekkür ediyorum sayılarının artması gerektiğini düşünüyorum" diyerek yine erkeklerin kadınlara girişimciliği "bahşettiğini" ifade etmiş oldu.

Beyan ediyoruz:

Özgürlüğümüzden ve geleceğimizden vazgeçmiyoruz!

Kafanı çevir ve biraz etrafına bak! Nereye baksan görürsün bunalımlar; savaşlar, krizler ve devrimler dönemindeyiz. Emperyalist-kapitalist sistem ürettiği krizlerin faturasını bizlere ödeterek devamını sağlayabiliyor. Servet ile sefalet arasındaki uçurum her geçen gün daha derinleşiyor. Halkların üzerlerine bombalar yağdırılıyor. Gençlik zapturapt altına alınmaya çalışılıyor.

Ortadoğu'nun tepesinde gezen ve her fırsatta Ortadoğu'yu kan gölüne çeviren emperyalistler, yarattıkları savaş ortamıyla milyonları aç, yoksul, evsiz ve yurtsuz bırakıyor. Milyonlar savaşsız bir gelecek hayalini katıp çıkınlarına tutuyorlar Avrupa yollarını. Hergün şehirlere yağın bombaları aralarında bırakanların cansız bedenleri vuruyor sahil boyuna. Lüks havuzları başında güneşlenenlere görünmüyor kıyıya vuran bedenler.

Biraz daha yakın çevrene dönüp baktığında dünyada yaşanan bu gelişmelerin, üzerinde yaşadığın topraklara dolaysız etkilerini göreceksin. Ekonomik çıkmazların siyasal çıkmazlarla tamamlandığı bu topraklarda tüm bu sorunların ağır faturası da bizlere kesiliyor. Bir yandan işsizlik, yoksulluk, geleceksizlik ve ölümü fitrat belletmeye çalışıyor. Bir yandan da katliamlarla korku toplumu yaratılmaya çalışılıyor. Bunun en yakın ve yakıcı örnekleri Ankara'da ve Paris'te eli kanlı İŞİD çeteleri tarafından gerçekleştirilen katliamlardır.

Bizler, beyinleri teslim alınarak kapitalizme hizmet

eden bireyler haline getirilmeye çalışılıyor. Her geçen gün kalınlaşan kölelik ve geleceksizlik zincirleri bağlanıyor boynumuza. Dayatılan koyu geleceksizlik bugün, paralı eğitim uygulamaları, üniversitelerde kanlı postallarıyla gezen çevik kuvvet polisleri, sorgulamayı ve düşünmemeyi dayatan hocalar olarak çıkıyor karşımıza. Yarın ya ucuz iş gücü ya da işsiz olarak bağlanacak. Görünümleri ne olursa olsun tüm bunların adı kölelik ve geleceksizliktir.

Peki, boynumuza bağlanan bu kölelik ve geleceksizlik zincirleri bize neyi işaret etmeli? Bize bunları dayatanlar gibi "Fitratımızda var" mı demeli? Yoksa bu zincirleri kırmanın yollarını mı aramalı? Bizler seçimimizi yaptık. Bir elin parmaklarının tek tek güçsüz olduğunu bildiğimiz gibi o parmaklar sıkılı bir yumruk olduğunda nasıl yıkıcı bir güç olduğunu da biliyoruz. Bize dayatılan bu kölelik ve geleceksizlik zincirlerini

kabul etmiyoruz. Sıkılı bir yumruk oluyoruz. Bunu geleceğimizi kazanmanın en önemli adımı olarak görüyoruz. Çünkü biliyoruz ki gücümüz birliğimizden geliyor.

Bizler, sıkılı bir yumruk olarak, bu çürümüş düzenin geleceksizlik ve kölelik dayatmalarına karşı "Devrim" diyoruz. Bizler, sıkılı bir yumruk olarak, insanlığa yıkım, savaş, açlık ve yoksulluk dayatan bu kapitalist düzene karşı "Geleceğimiz ve özgürlüğümüz ellerimizde!" diyoruz. Bizler, sıkılı bir yumruk olarak, kapitalizmin tüm bireyselleştirme çabalarına karşı "Örgütlü mücadeleyle, birliğimizle güçlüyüz!" diyoruz. Bizler, sıkılı bir yumruk olarak, bu düzenin tüm kirlenmişliklerine karşı geleceğimiz ve özgürlüğümüzden vazgeçmiyoruz ve "Birliğimizin gücüyle geleceğe yürüyoruz!" diyoruz!

Devrimci Gençlik Birliği - Kasım 2015

DGB MYK Kasım ayı toplantısı gerçekleştirildi:

Geleceğe yürüyoruz!

Gerçekleştirdiğimiz Kasım ayı toplantımızda içerisinden geçmekte olduğumuz dönemi ve çalışmamızı değerlendirip, önümüzdeki süreci planladık.

Yaptığımız dönem değerlendirmesinde; emperyalist savaş ve saldırganlık, Kürt halkına yönelik yürütülen kirli savaş, faşist baskı ve devlet terörü, gericilik ve eğitim alanındaki saldırılar ile dayatılan koyu geleceksizlik, gençliğin en temel gündemleri olarak öne çıktı.

-Bu çerçevede gelecek ve özgürlük mücadelemizden vazgeçmeyeceğimizi, gelecek yürüyüşümüzün düzene karşı devrim cüretiyle devam edeceğini bir kez daha ilan ediyoruz.

-Toplantıda üniversitelerde yaşanan saldırılara karşı gençliği kazanmanın, siyasal faaliyete sahip çıkmanın ve gençliği taraflaştırmanın önemi üzerine durduk.

-YÖK'ün gerçekleştirdiği açıklamayla Fen-Edebiyat öğrencilerinin Formasyon eğitimi almalarının zorlaştırılması gündemi üzerinden gerçekleştirilen eylemleri değerlendirdik. Bu gündem üzerinden Mersin'de ortaya konulan politik-pratik inisiyatifin

deneyimlerini paylaştık.

-Gençliği kazanmada, devrimci siyasal çalışmada kültür-sanat alanının etkin kullanılması önemlidir. İzmir örneğinde olduğu gibi kurduğumuz atölyeleri, gerçekleştirdiğimiz etkinlikleri yaymak ve süreklileştirmek hedefiyle hareket etme kararı aldık.

-Çalışma tarzı ve işleyişimiz üzerine yürüttüğümüz tartışmalar sonucunda gençliğe ulaşmak için yaratıcı yol ve yöntemleri kullanmanın, gençliği özneleştirecek bir işleyişi oturtmanın önemini ortaya koymuş olduk. Bu yönüyle politik reflekslerimizi güçlendirmenin önemi üzerine tartışmalar gerçekleştirdik.

-Toplantımızın en temel gündemini 5 Mart'ta gerçekleştireceğimiz Genel Kurul oluşturmuştur. Genel Kurul sürecini gençliğin gündemlerine devrimci bir müdahaleyi gerçekleştireceğimiz, bu müdahalenin sonuçlarını bir araya getirip gelecek yürüyüşümüzü büyüteceğimiz bir süreç olarak ele aldık. Genel Kurul gündemlerini çıkardık ve ön hazırlık çalışmasını planladık. (Bu konuda ayrıntılı ayrı bir metin kaleme

alıp kamuoyuyla paylaçağız)

-Genel Kurul'a yönelik hazırlık dönemini ilkelerimizi gençliğe taşıyacağımız, işleyişimizi oturtacağımız ve kuruluşumuzdan bugüne geçen süreci değerlendiren ileriye taşıyacağımız bir süreç olarak örgütleyeceğiz. Her bir yoldaşımız genel kurul sürecini bu bilinçle ve sorumlulukla ele almalıdır.

-Elbette ki Genel Kurul bizler için bir günden ibaret olmamalıdır. Bugünden başlayarak genel kurul sürecini adım adım örmek, gerçekleştireceğimiz yürütme toplantılarında ve meclislerde bütün bu başlıkları tartışmak ve somut kararlar almak, planlamalar yapmak, önergeller oluşturmak çok önemlidir.

-Yayın başlığında da sosyal medya faaliyeti ve önümüzdeki aylarda hayata geçireceğimiz internet sitemiz üzerine tartışmalar yürüttük. Yerelerde gerçekleştirilen fanzin çalışmalarını değerlendirdik ve gençliğe ulaşmada yayınların önemini ortaya koyduk.

Devrimci Gençlik Birliği Merkezi Yürütme Kurulu

Devrimci Liseliler Birliği haykırıyor...

“Bu davet bizim!”

“Fırtınalara yelken açıyoruz” demiştik dönemin başında. Şimdi fırtına tüm hızıyla devam ediyor. Savaş tamamları tüm dünyanın üzerinde yükselerek çalmaya devam ediyor. Sistem kendi krizinin faturasını tüm topluma dolaysız olarak liselilere de ödetmeye çalışıyor. Baskı ve terör politikalarını yasal kılıflarıyla birlikte dünyanın her yerinde uyguluyor. Suroç Katliamı'nın ardından sermaye devleti baskı ve terörünü arttırdı. Kürdistan'da OHAL ilan eden, devrimci ve ilerici güçlere operasyonlar yapan, üniversitelerde söz söyleme özgürlüğünü gençliğin elinden almaya çalışan sermaye devleti liselerde kutuplaşmayı arttırarak bizleri birbirimize düşürmeye çalışıyor.

Büyük fırtınalara dayanabilmek için birliğimizi güçlendiriyoruz. Staj cinayetinde öldürülen gençlerin sesini kitlelere taşıdık. Asıl katilin devlet olduğunu haykırdık. Katliamlara karşı liselerde tepki örgütleyebilmek için çalışmalar yaptık. Bu çabamız, katliamın sermaye devleti için bir gelenek olduğunu liselilere anlatabilmek içindi. Kimi yerlerde katliama karşı liselilerin öfkelerini örgütledik, kimi yerlerde tüm baskılara karşı dimdik durduk. Stand açma yasalarına karşı hergün sokaklardaydık. Bazı yerelerde yoldaşlarımız okul değiştirmek zorunluluğu ile karşı karşıya bırakıldı, bazı yerelerde ise devlet tarafından kışkırtılan faşistler üzerine salındı. LYS'yi protesto ettiği için yoldaşlarımıza davalar açıldı, aileler aranarak polis tacizine maruz bırakıldı.

Tüm bu saldırılar karşısında bizleri güçlü kılacak tek şeyin örgütlülük olduğunu haykırdık her baskı karşısında. Birliğimizi güçlendirme çabamız ile birlikte meclislerimizi topladık.

Meslek liselerinin sesini sesimize katalım!

Liseler açısından yeni bir dönemi aralıyoruz. Her geçen gün artık kaybedecek vakit olmadığını gösteriyor. Geleceğin işçilerine ulaşmanın yolu meslek liselerinden geçiyor. Bu yılı meslek liseleri yılı olarak ilan ettik. Söylediğimiz sözü hayatta var edecek olan bizleriz, bunun bilinciyle meslek liselerini kuşatmaya çağırıyoruz. Anketlerimizle, bültenlerimizle, yazılamalarımızla, okul komitelerimizle dört bir yandan çaba harcadığımızda biliyoruz ki bir karşılık alacağız.

Meslek liselileri taleplerimizle kuşatalım.

- Staj sömürüsüne son!
- Eşit işe eşit ücret!
- Patronların not verme yetkisine son!
- Grev kırıclığına son!
- Stajyerlere sendikalaşma ve toplu sözleşme hakkı!
- Nitelikli staj eğitimi!
- Her düzeyde parasız ve nitelikli eğitim!

-Okul meclisleri sesleniyor: DLB'li ol!

Liselilerin sesinin güvencesi okul meclislerimizdir. Meslek liselerinde ve diğer liselerimizde birliğimizi inşa etmek ancak ve ancak okul meclislerimizle olanaklıdır. Kişiler değil meclisler, tek başına fikirler değil pratik, salt yerel değil bir bütün olarak DLB devrim mücadelemizde kalıcı olacaktır.

Bir ağaç tek başına nasıl güçlü fırtınalara göğüs gerebilir? Ama bir ormanın içerisinde bir ağaç her türlü zorluğa karşı durabilir. Fırtınalara yelken açmak devrimi okul okul örnek demektir.

Emperyalizme geçit yok!

Sistem emperyalist savaş için harcadığı paraları işçilerden, emekçilerden ve öğrencilerden çıkarıyor. Son dönemde eğitimin neredeyse tamamen paralı hale gelmesiyle birlikte savaş bütçesini bizlerin cebinden çıkarıyorlar. Temel liselerden, dershanelerden, kolejlerden alınan paralarla, devlet okullarından okul aile birliği parası adı altında toplanan paralarla savaşlar başlatılıyor. Ayrıca staj sömürüsüyle emekleri sömürülen meslek liselilerden edilen kârlar da savaş bütçesine dönüştürülüyor. Kalem, kitap, defter alamayan öğrenciler varken, parası olmadığı için okullarına yürümek zorunda kalan öğrenciler varken devlet hâlâ eğitime değil savaşa bütçe ayırıyor. Emperyalizme geçit yok! Liselerimizde emperyalizme karşı Deniz'i görecekler!

Tüm bu karanlık çağda işiği yalnızca işçi sınıfı taşıyor. O, sınırları, sınıfları, sömürüyü yok edecek ve tüm topluma insanlığı verecektir. Bu gerçekleşene kadar her günü aynı sorumluluk ve coşku ile örgütüyoruz. Ses oluyoruz, ışık oluyoruz, tüm liselileri DLB'li olmaya çağırıyoruz! “Bu davet bizim!”

Devrimci Liseliler Birliği - Kasım 2015

DLB İstanbul Meclisi toplandı

21 Kasım günü toplanan DLB İstanbul Meclisi'nde liseli gençlik çalışmasının gündemleri ve sorunları tartışıldı.

Aralarında meslek liselerinin de olduğu birçok liseden bir araya gelen liseliler geleceklerini tartıştılar. Açılış konuşmasının ardından, Bertolt Brecht'in şiiri okundu.

Saygı duruşu yapılarak meclis toplantısı açıldı. Açılışın ardından Kartal DLB'nin hazırladığı “Devlet tarafından katledilen çocuklar” sinevizyonu izlendi.

Sinevizyon gösteriminin ardından meclis gündemlerine geçildi. “Emperyalist savaş ve saldırganlık”, “Liseli gençliğin sorun alanları”, “Meslek lisesi gündemleri”, “Liseli gençlik mücadelesi ve çalışma tarzı” başlıklarından oluşan gündemler aktarıldı.

İlk başlık ile ilgili olarak gerçekleştirilen sunumda, içinden geçilen süreç ve emperyalistler arası rekabetin yarattığı yıkım özetlendi. Türk sermaye devletinin içeride ve dışarıda giriştiği saldırganlık sürecinin altı çizildi. İşçi ve emekçilere baskıyı, zorbalığı reva görenlerin, Kürt halkına savaş ilan edenlerin, emperyalistler hesabına bölgeyi kan gölüne

çevirenlerin aynı zamanda, yoksulluğu ve sefaleti de derinleştirdiği belirtildi. İşçi ve emekçileri, kardeş halkları birbirine düşman hale getirerek, gericiliğin dayanağı haline getirme hedefleri vurgulandı ve yaşanan sürecin liseli gençliğe yansımaları üzerinde duruldu. Çözümün işçi sınıfının devrimci iktidarında, devrim ve sosyalizm mücadelesini güçlendirmekte olduğu belirtilerek konuşma noktalandı. Komünist işçi Alaattin Karadağ'ın da anıldığı konuşmanın ardından ikinci başlığa geçildi.

İkinci başlıkta ise niteliksiz-gerici eğitim gündemi ile ilgili olarak liseli gençliğin sorun alanları üzerine sunum gerçekleştirildi ve öne çıkan başlıklar vurgulandı.

Üçüncü gündem olarak meslek liseleri ve sistemin meslek liselerine verdiği önemin irdelendiği konuşmada, staj sömürüsünden diğer sorunlara kadar meslek liselilerin daha okul sıralarında karşılaştığı sorunlar aktarıldı. Meslek lisesini “memleket meselesi” ilan eden burjuvaziye karşı “Meslek liseleri devrim meselesi” denildi ve meslek liselileri mücadeleye kazanmanın önemi üzerinde duruldu.

Son başlık olarak ise liseli gençlik mücadelesi ve örgütlenmenin sorunları, çalışma tarzı, liseli gençliğin

geniş kesimlerine ulaşabilmek gibi sorunlar üzerine sunum gerçekleştirildi.

Yemek arasının ardından liselerde yaşanan sorunlar ve bunun karşısında yapılabilecekler üzerine verimli tartışmalar gerçekleştirildi. Birçok liseli söz alarak deneyimlerini paylaştı, mücadeleyi güçlendirmenin sorunlarını tartıştı. Okullarda yaşanan somut sorunlara karşı somut adımların atılabilmesinin öneminin belirtildiği konuşmalarda, inisiyatifli davranabilme ve cüretli olabilme vurgusu yapıldı. İçinden geçtiğimiz sürecin ve Kürt halkına dönük kirli savaşın da tartışıldığı bu bölümde yaşamı mücadelenin önceliğinde, belirleyiciliğinde konumlandırabilmenin önemi vurgulandı. Her alanda devrim mücadelesini güçlendirmenin yakıcılığı ve liseli gençliği birliğe kazanabilmenin aciliyeti öne çıkan gündemleri oluşturdu.

Mecliste şu kararlar alındı:

- * DLB okul meclislerini oluşturmak
- * Meslek liselerinde komiteler kurabilmek ve politika üretebilmek
- * Çalışma tarzı açısından hedefli ve yaşamın içerisinde ısrarlı bir yöntem oluşturmak
- * Meslek liseleri bültenini yaygınlaştırmak
- * 13 Aralık'ta Erdal Eren'i anmak.

Liselilerin Sesi / İstanbul

Kuru bir yaprağa verilmiş söz...

*Sararıp dökülmeden önce kızaran yapraklar ki onlar
Şan verdiler ortalığa bütün bir sonbahar*

*Mevsim dönüp de
yeniden yeşermeğe başlayınca rüzgar
Çıplaklığında o atın yine onlar koşacaklar
O çocuklar
O yapraklar
O şarabi eşkiyalar*

Onlar da olmasa benim gayrı kimim var?

Can Yücel

Oturuyoruz bir yoldaşla, bir çay bahçesinde. Önemi yok nerede olduğumuzun ve ne konuştuğumuzun. Kavgamızın şehrindeyiz ve kavganın içindeyiz. Kuru bir yaprak düşüyor kafama. Alıp başka bir yoldaşın hediye ettiği kitabın arasına koymak istiyorum, ancak yaprak sığmıyor kitap yapraklarının arasına.

Çantaya bakıyorum. Bir gazete, gazetemiz: *Kızıl Bayrak*. Yaprığı koyuyorum arasına gazetemizin ve konuşmaya devam ediyoruz. Nereden geldik bilmiyorum ama yaş meselesine geliyor konuşmamız. Geçmişten bahsediyoruz, deneyimlerden veya yaşanmışlıklardan. Sonra aklımıza bir şairin sözleri geliyor: “Kaç yaşıma gelirse geleyim ben bir genç komünist olarak öleceğim” diyor.

Zira gençlik gelecek, gelecek sosyalizm. Ve geleceği elleriyle inşa edenler olarak bütün devrimciler genç komünist olmayı hak ediyor. Geleceğe yürüyenlerin yaşlı olma şansı da yok zaten.

Başka bir yoldaşla buluşmak için kalkıyoruz. Kavganın içindeyiz. Kahkahalar atıyoruz. Neşemiz yerinde. Ne de olsa “neşe kavganın musikisidir” demiyor mu Nazım Usta...

*“Neşe kavganın musikisidir.
Kavgada kuvvetini kaybetmiş gibidir biraz
neşenin çelik ahengini duymayan adam;
neşe ... iyi şeydir vesselam,
baş döndürmezse eğer
ve işte bizimkiler
güldüler mi,
ağız dolusu gülüyorlar.
Kabahat onların kuvvetinde:
yoksa ne sende
ne de bende!”*

Ertesi gün oluyor. Gazetemizi açıyorum. Okumaya başlıyorum. Kuru yaprağı görüyorum. Ne kadar da büyük diyorum. Kitabın arasına sığmadığı aklıma geliyor. Ve nedensiz düşünmeye başlıyorum. Neden kuru bir yaprağa daha çok özen gösteriyoruz diye. Dalında duran yeşil, taze bir yaprak o kadar ilimizi çekmezken kuru bir yaprak ilgimiz çekiyor? Hele ki kırılmamışsa, tüm geçmişine rağmen dimdik duruyorsa.

Neden bir sevgiliye kuru bir yaprak hediye edilir? Veya dalından kopartılan bir yaprak kurutulur?

Daha önce düşünmediğimi fark ediyorum. Düşünmeye başlıyorum. O yaprak kaç güneşin doğumunu görmüştür, batışına tanıklık etmiştir acaba?

Tekrar yaprağa bakıyorum. Doğaya, yaşama ve tarihe saygıyla, onu diyalektik olarak kavrama çabasıyla bakıyorum. Ve bir kez daha kendime söz veriyorum. O yaprağın düştüğü ağaçtaki meyve bir meta olmasın diye mücadele edeceğime.

Nice yağmurlara, fırtınalara göğüs germiştir. Dalından kopmadığı her an daha da güçlenmiştir. Koparamayan yağmur, fırtına arındırmış, güçlendirmiştir. Yeni doğan güne merhaba demiştir.

Kim bilir kaç sohbetimize tanıklık etmiştir o çay bahçesinde. Kavgayı örgütleyişimizi görmüş, güneşin bizi rahatsız etmesine engel olmuştur.

Veya o meydandaki ağacın yaprakları. Kaç eyleme tanıklık etmiştir. Milyonların ayağa kalkışını, Haziran Direnişi’ni görmüştür, Gezi Parkı’ndaki, Güvenpark’taki ağaçlardaki yapraklar. Ve onlar için de ölüm artık sadece doğanın kanunlarından gelmiyor artık. TOMA’nın sıkı tazyikli su, plastik mermi de düşürüyor nice yaprakları tıpkı insanlar gibi, Kürdistan’da katledilen çocuklar gibi. Gerçi sevmiyorum çocuk denmesini, kavganın içindeki insanlara yaşı ne olursa olsun. Erdal Eren çocuk muydu yoksa bilinçli bir genç komünist mi? Ya da Berkin, ya da adını sayamadığımız niceleri?

Ve tekrar bakıyorum yaprağa. Kuru, kocaman bir yaprak. Nice yaşanmışlığı var. Eğilmemiş, direnmiş. Ağacındaki meyvelere siper olmuş. Korumuş onları, büyütmüş. Ve karşılıksız yapmış bütün bunları. O da doğanın bir parçası, biz de.

Ama bizler, daha doğrusu bu her yanı çıkar ilişkileri ile dolu doğa düşmanı kapitalist sistemin yetiştirdiği insanlar. Yoktur onlar için karşılıksız yapılan bir şey. Tek başına onun suçu değil elbet. Her şeyi alınır-satılır birer metaya çeviren düzenin sonucu. Ancak düzene başkaldırmamak, boyun eğmek. İşte insanın, insanlığın bütün suçu. Gerçi başkaldırmak suç sayılır bu düzende.

Ve şimdi bir anlığına geleceği düşün. 1 Mayıs 1919’da Lenin’in yaptığı konuşma ışığında düşün. “Torunlarımız kapitalist çağın kalıntılarıyla belgelerini büyük bir merakla izleyeceklerdir. Nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir yiyecek-ıçecek maddelerin alım satımı; fabrikalar ve işletmeler

nasıl olur da özel kişilerin ellerinde bulunabilir... Bir insan başka bir insanı nasıl sömürebilir; çalışmadan nasıl yaşayabiliyordu bir takım insanlar? İşte tüm bunları kafalarında canlandırmakta zorluk çekecek torunlarımız.” Ve ben olsam eklerdim Lenin yoldaşa, “Ve canlandırmakta zorlanacaklar, başkaldırmamak nasıl normal karşılanır, insanlar bu düzen içinde nasıl küçük bencil dünyalarını kurmaya kalkabilirler?” diye.

Ve tekrar yaprağa bakıyorum. Doğaya, yaşama ve tarihe saygıyla, onu diyalektik olarak kavrama çabasıyla bakıyorum. Ve bir kez daha kendime söz veriyorum. O yaprağın düştüğü ağaçtaki meyve bir meta olmasın diye mücadele edeceğime. Bu sözü sadece kendime değil, doğaya, yaşama ve tarihe veriyorum. Zira ilk hesabı onlar soracak benden.

Ve bütün bir mücadelemizi o yaprakta tekrar gözlerimin önünden geçiriyorum. Daldaki meyve geliyor aklıma. Onun pazarda satıldığı. Ancak milyonların açlıktan kırılışı. Asgari ücret 1.300 lira olacakmış. Ancak o meyve pazarda satılacak yine de. İsterse 2.000 lira olsun asgari ücret, reformistlerin vaatlerindeki gibi. O meyve pazarda satılacak yine, alınır-satılabilir bir meta olarak... Ve milyonlar açlıktan kırılmaya devam edecek.

Çünkü onlar elimdeki yaprağa baktığında devrimci romantizmden ötesini göremeyecek. Bizse o yaprakta kendini gösteren ve bir parçası olduğu doğayı görüyoruz. Ve bu da affedilmez korkunç suçumuz...

Ve ilk başa dönüyorum. Çay bahçesine girişim. Yoldaşla göz göze geliyoruz. Gülümseyişimiz. Gözlerimizdeki çelik parıltısı. İnce Memed’in gözlerindeki gibi. Yoldaşın ayağa kalkışı. Bilgisayarda yazdığı yazıya ara veriş...

Ve başlıyorum yazmaya: “Oturuyoruz bir yoldaşla, bir çay bahçesinde...”

R. U. Kursun

Alaattin Yoldaş'a...

Merhaba Alaattin Yoldaş;

Bu yazıyı sana, sermaye devletinin her zaman olduğu gibi işçi ve emekçiler üzerinde baskısını daha da arttırdığı bir dönemden yazıyorum. Hergün bir yerden bir ölüm haberi geliyor. Ya bir işçi, fabrikada ya da bir inşaattan düşüp ölüyor. Suruç'ta Ankara'da Fransa'da bombalar patlıyor. Mazlum insanlar emperyalistlerin besleyip büyüttüğü gerici çeteler tarafından katlediliyor. Kürdistan'da insanların evlerinin üzerlerine bombalar yağdırılıyor. Filistin halkı katledilmeye devam ediliyor. Halklar emperyalistler tarafından kendi çıkarları için birbirine kırdırılıyor. Kısacası yoldaş, Ortadoğu emperyalistler tarafından kan gölüne çevriliyor; işçiler, emekçiler, mazlum halklar, çocuklar sermaye tarafından dünyanın her yerinde katlediliyor.

Fakat bu böylemi gidecek? Hayır yoldaş! Bak yıllardır işgal altında olan Filistin halkı hala direniyor bu barbarlara karşı. Kürdistan'da Kürt halkı katliamlara karşı direniyor. Senin ve Habib, Ümit, Hatice, Hüseyin yoldaşların ektiği tohumlar bugün Greif işgali, metal fırtınası oluyor. Militan ruhunuz sokakta Haziran Direnişi oluyor. Sen de eşitlik ve özgürlük için çıkmamış mıydın yola? Ve son nefesine kadar bunun için savaşmamış mıydın? Bunun için, fabrikada dört parmağını prese kaptırmana karşı, büyük bir inançla şafaktan önceki son kanlı kavgaya için mücadele etmeye devam etmemiş miydin? Yani sen, halklar birilerinin çıkarları için birbirlerine kırdırılmasın diye, işçiler emekçiler sömürülmesin diye, çocuklar öldürülmesin diye, "gündüzlerinde sömürülmeyen gecelerinde aç yatılmayan" bir dünya için yola çıkmamış mıydın yoldaş.

Evet yoldaş tam da bunlar için yola çıkmıştın, kararlı ve inançlıydın. Ama sürekli sermayenin gözüne batıyordun bu yüzden. Onlara korku salıyordun, bırakmıyorlardı bir tülü peşini korktukları için. Onlar da biliyorlar ki, işçiler emekçiler gerçek düşmanın

kim olduğunu görürlerse saltanatları çökecek. İşte bu yüzden seni katlettiler! Gerçekten seni öldürebildiler mi acaba?

"Günler ağır.

Günler ölüm haberleriyle geliyor.

En güzel dünyaları

yaktık ellerimizle

ve gözümüzde kaybettik ağlamayı :

bizi bir parça hazin ve dimdik bırakıp

gözyaşlarımız gittiler

ve bundan dolayı

biz unuttuk bağışlamayı...

Varılacak yere

kan içinde varılacaktır.

Ve zafer

artık hiçbir şeyi affetmeyecek kadar

tırnakla sökülüp

koparılacaktır..."*

***Nazım Hikmet (Zafere Dair)**

Evet yoldaş Nazım'ın da dediği gibi günler ağır, günler ölüm haberleriyle geliyor. Bu yüzden seni gerçekten öldüremediler. Sen hala yaşıyorsun yoldaş. Onlar seni katlettiklerini düşünseler de... Artık o prese kaptırdığın parmakların bugün her fabrikada sermayenin kafasına incek bir sıkılı yumruk olacak yoldaş.

Hani sen demiştin ya, işçileri, emekçileri nasıl sömüreceklerini planlamak için İstanbul'da toplanacak olan G7 Zirvesi'ni halkın korkusundan dolayı yerin altında yapmak zorunda kalanlara "yerin yedi kat altına da girseler onları bulacağız" diye. Evet yoldaş onlar şafaktan önceki son kavgada da korkacaklar, işte o zaman da saklanacak yer arayacaklar. Bu yer yerin yedi kat altı da olsa o barbar, o asalak sürüsünü bulup hesap sorduktan sonra bu kez biz onları yerin değil tarihin yedi kat derinliğine gömeceğiz. Bir daha çıkmamak üzere.

Bir fabrika işçisi

Cumartesi Anneleri Hayrettin Eren'in akıbetini sordu

Cumartesi Anneleri Galatasaray Meydanı'nda yaptıkları 556. oturma eyleminde gözaltında kaybedilen Hayrettin Eren'in akıbetini sordu.

Gözaltında kaybedilen Cemil Kırbayır'ın abisi Mikail Kırbayır eylemde yaptığı konuşmada "12 Eylül faşist darbesiyle insanlar evlerinden devletin kolluk güçleri tarafından alınarak, devletin zimmetindeyken öldürüldü. Mezarları bile yok. Biz kemiklerini ararken toptan öldürmeler başladı" dedi.

Hayrettin Eren'in kardeşi Faruk Eren, "Abim 35 yıl önce gözaltına alındı, hala gözaltında. Bu devletin mezarla, ölüyle problemi var" dedi. Hayrettin Eren'in kardeşi İkbal Eren de konuşmasına Hayrettin Eren'in annesinin selamlarını ileterek başladı, hasta olduğu için gelemediğini belirtti. "Mezarımız olmadığı için yasımızı bitiremedik" diyen Eren, 5 tanık bulunmasına rağmen açtıkları davaların reddedildiğini söyledi.

Konuşmalardan sonra haftanın basın açıklamasını

Banu Güven okudu. Açıklamada Hayrettin Eren'in 21 Kasım 1980 tarihinde gözaltına alındığı, gözaltına alınırken kullandığı arabanın ve Hayrettin Eren'in Gayrettepe'deki Siyasi Şube'de görülmesine rağmen gözaltına alındığının reddedildiği belirtildi. Hayrettin Eren'le aynı operasyonda gözaltına alınan 8 kişinin mahkemeye çıkarıldığı, Hayrettin Eren'in ise Gayrettepe Siyasi Şube'de 8 günlük işkencenin ardından öldürüldüğü ifade edildi. Suç duyurusu yapılmak istenen savcının ise aileye "Size inanıyorum ama bu davayı açarsam meslek hayatım biter" dediği aktarıldı. Sorumluların Kenan Evren, dönemin İstanbul Emniyet Müdürü, Siyasi Şube Müdürü, Siyasi Şube Müdür Yardımcısı ve Hayrettin Eren'e işkence yapan timin şefi Fikret Işınkaralar olduğu belirtildi. Eyleme Berkin Elvan'ın annesi Gülsüm Elvan da katıldı.

Kızıl Bayrak / İstanbul

Komünistler Alaattin Karadağ'ı andı

19 Kasım 2009 tarihinde İstanbul Esenyurt'ta polis tarafından infaz edilen Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP) militanı Alaattin Karadağ, katledilişinin 6. yıldönümünde vurulduğu yerde ve mezarı başında yapılan etkinliklerle anıldı.

İstanbul

Bağımsız Devrimci Sınıf Platformu (BDSP), katledilişinin yıldönümünde Karadağ'ı vurulduğu yere yürüyerek andı. Yürüyüşte BDSP'nin "Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmezdir" pankartı açıldı, Alaattin Karadağ'ın resminin olduğu kızıl sancak taşındı. Yürüyüş boyunca çevrede bulunan işçi ve emekçilere Alaattin Karadağ'ın yaşamı ve mücadelesi anlatıldı, devrim ve sosyalizm için mücadele çağrısı yapıldı.

Öte yandan, Alaattin Karadağ'ın bulunduğu sokağın girişinde Türkiye Komünist İşçi Partisi bayrağı açıldığı ve parti sloganları haykırıldığı görüldü.

Alaattin Karadağ'ın vurulduğu yere gelindiğinde BDSP adına yapılan konuşmada, Karadağ'ın da bu düzene karşı mücadele ettiği için katledildiği söylendi. BDSP konuşmasının ardından Genç Komünistler hazırladıkları metni okudular, şiir dinletisi gerçekleştirdiler. Genç komünistlerin konuşması "Gençlik gelecek, gelecek sosyalizm!" sloganıyla karşılandı.

Ardından Liseli Genç Komünistler adına konuşma yapıldı. Konuşmada Alaattin Karadağ'ın sömürü çarkları arasında ezilen genç bir işçiyken yolunu mücadeleye ve işçi sınıfının devrimci partisine çevirdiği söylendi.

Konuşmaların ardından "Vurulup düşmüşsün" ve "Düşenlere" şarkıları hep birlikte söylendi, Alaattin Karadağ için yazılmış bir yazı okundu. Halkevleri de yürüyüş ve anmaya katılarak destek sundu.

Antakya

Karadağ'ın Antakya'daki mezarı başında yapılan anma saygı duruşu ile başladı. Ardından yapılan konuşmada Karadağ'ın devrimci/partili kimliği anlatılarak devrimci yaşamından örnekler verildi. Bugünün görevinin Karadağ'ın bıraktığı bayrağı yükseklerde dalgalandırmak olduğu belirtildi.

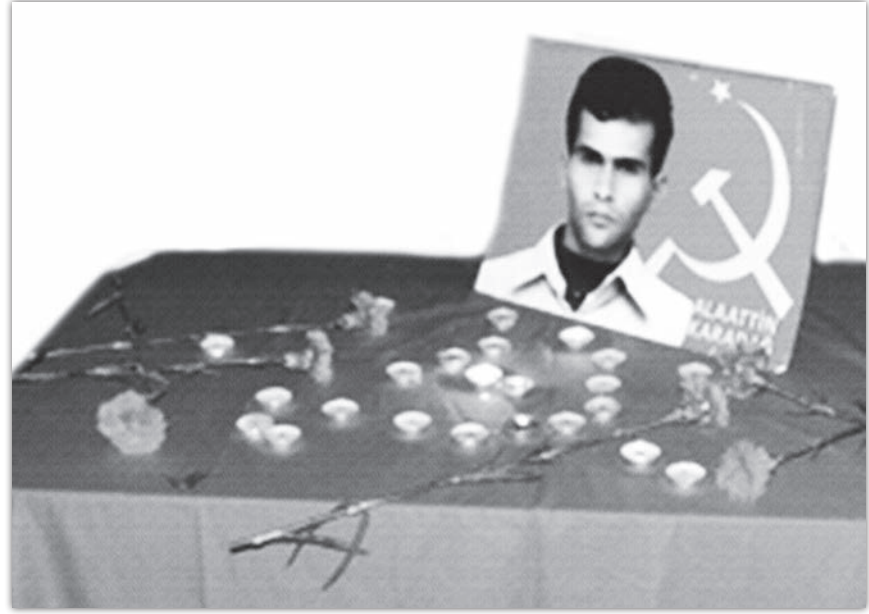
Anmada yapılan konuşmalarda da fabrikalarda ve okullarda Alaattin gibi mücadele içinde olmak gerektiğine vurgu yapıldı. Devamında okunan şiirler ve marşlarla anma programı tamamlandı.

Kızıl Bayrak / İstanbul-Çukurova

Alaattin'e...

2009 senesinin 19 Kasım'ında,
şehr-i İstanbul sokaklarında,
ayaz bir gecede müjdelerken
yeni insanlığın sesini
yeryüzünün lanetlilerine
Türk sermayesinin kara kafalı, kara yüzlü
yüreksiz itleri
vurdular kumral bir delikanlıyı...
Bolşevik'ti delikanlı.
Saatlerce sürmüştü kovalamaca-çatışma.
İki kişiydiler müjdeleyiciler.
Ekimciler'in geleneği idi bu.
Üzerlerine gelen kurşunları dahi paylaşırlardı.
Delikanlı yaralı,
yerde kendini zorladı.
Ve sırtını dayadı bir duvara.
Gözlerinde acının zerrisi yoktu.
Kinle bakıyordu katillerin, cellatların suratına.
Cellatlar yaklaşıyordu yanına.
Gölgeleri bile yoktu cellatların.
Yüreklere olmayanların gölgeleri de olamazdı zaten.
Biraz sonra delikanlı kaldırdı kafasını baktı gökyüzüne,
Sırtını dayadığı duvardan.
Gökte pırl pırl bir ay.
Gözleri daldı biraz düşünceye.
Daldı, belki de eskilere gitmişti.
Ömrü boyunca, kendini bildi bileli işçiydi hep.
Defne ve zeytin kokan bir kent
yoksul evinde doğmuştu.
Belki de işten arta kalan zamanda koşmuştu
soluğu kesilene kadar asi nehrinin kıyısında.
İlk sevdalar,
ilk özelemler,
ilk isyan
ve en büyük aşkı
yine bu nehrin kıyısında tattı.
Parti el uzattı.
Öyle bir aşkı ki, bu,
kavrandıkça derinleşir.
Yürüdükçe alevlenirdi.
Koştı sevdiğine bir gece vakti.
Küçük bir otobüs terminalinden binip
bıraktı ardında
defne ve zeytin kokan küçük bir şehri.
Ama Asi'yi bırakmadı.
Çünkü artık Asi de kendisiydi.
Hem de yeraltı nehirlerinde damar damar.
Yeraltı nehirlerimizin asi damarıydı artık.
Ve aktı gitti sevdalıcı,
Sevdiğinin çağırıldığı başka bir kavga şehrine.
Mekan değişirdi, zaman değişirdi.
Hatta koşullar, düşmanın rengi, ihanetin biçimi dahi
değişirdi.
Ama sevda asla değişmezdi.
Dedim ya,
öyle bir sevdadır ki bu,
kavrandıkça derinleşir, yüründükçe alevlenirdi.
Şimdi delikanlı daha da bilenmişti.
Yeraltında akan asi damar daha coşkunu akıyordu.
Çaresi yok,

bu nehir yeraltında aka aka
varacaktı elbet
er ya da geç devrim denizine.
Cellatlar ne yapabiliirdi ki?
Sadece bentler örebilirdi nehrin
önüne.
Ama her defasında nehir taşar
ve yıkar geçer o bentleri.
Varırdı Habipler'in gözü misali
masmavi bir denize.
İşte cellatlar bu şehirde de yakalamışlardı
delikanlı Ekimci'yi.
Günlerce işkence yaptılar.
Elektrik, su, falaka, tekme, tokat...
kırıldı diş, kırıldı kol, parmak, tırnak...
ama irade asla...
tek bir "ah" bile alamadılar cellatlar ağzından
delikanlının.
Bu yüzden attılar kapkara bir zindanın içine, dip
çukurunun.
Sevdalılar burda da vardı,
açlığa yatmıştı sevdalılar.
Cellat sevdayı bitirmek için saldırıyordu zindanlarda.
Sevdalılar, sevdalar büyüsün diye yatmışlardı açlığa.
Sevdaları kadar açtılar.
Açlıkları kadar onurlu, gururluydular.
Alınlarında hepsinin sevda ateşi kızıl bantları vardı.
Delikanlı Hazal misali,
zerre kadar bir kere bile düşünmeden yemeyi, itti
önünden yemeği.
Kararı kesindi.
Ve bu defa yeraltı nehirlerinin asi damarı
sonsuz bir kaynak gibi fışkırmıştı
Esenyurt sokaklarında.
Kuşatmalar, yine kuşatmalar ve kurşunlar.
İlk değildi elbet bu kuşatma.
Kaç tane kuşatma yarmıştı delikanlı hayatında.
Daha bir kaç ay önce celladının ellerinden alıp
kurtarmıştı yoldaşlarını.
Hemde eksik bir bedenle.
Lakin silahı tutan bilek değil yürekti.
Bastı tetiğe ardı ardına,
delikanlı biraz da bencilce davranarak!
Düşmanın tüm kurşunlarını kendine alarak.
Şimdi yaralı sırtı duvara dayalı.
Etrafında katil sürüsü,
ne yapacaklarını bilemeden korkarak bakarken...
yüreksizlerden en yüreksizi korkarak bastı
makinelî tüfeğin tetiğine.
Bu çaresizliklerini bitirsin diye hemen.
Yumdu gözlerini delikanlı
şehr-i İstanbul'un işçi sokağında.
20 Kasım sabahı
bütün insanlık bir fotoğrafa baktı.
Mahzun bir gülümseyiş bir bıyık altından,
bir mezar taşına eli dayalı kumral delikanlının.
Bütün insanlık tanıyordu,
insanlığın en temizleri hafızalarına leke düşürmemişleri
tanıyordu bu delikanlıyı.
Asi nehri kadar eski

ama Asi nehri kadar inatçı bir savaşçının suretiydi
gülümseyen resimdeki delikanlı.
Resimdeki yiğit,
bir zaman diliminde
Roma dağlarında Spartaküs'ün özgür köleler
ordusunda
sadece bir neferdir.
Akmıştı oraya da nehir.
Bir zaman yarin yanağından gayri
herşeyi paylaşmak için
Şeyh Bedrettin'in azap ortağıydı.
Bir zaman Paris'te komünarca dövüşen,
bir zaman Haziran günlerinde
barikatın ön saflarında taş atan,
bir zaman bir tekstil fabrikasında,
Greif'te çatıda direnen 13. işçi,
bir zaman Bursa'da bir metal fabrikasında,
kızgın demire şekil verir gibi,
sınıf kardeşlerini bilinçlendiren mütevazî işçi.
Filistin'de Faris'in gözlerinde
umut elinde taş.
Kürdistan'da sosyalizmi haykıran dimdik bir baş.
Yatıyor şimdi yoldaş.
Defne ve zeytin kokan şehrin
Asi'ye bakan tepesinde.
Yüreğimiz kin dolu,
burjuvaziye en derinden.
Söyleyeceğiz zafere kadar her dilden,
Alaattin Karadağ ölümsüzdür!
Alaattin Karadağ Na Mırın!
Alaattin Karadağ Ma Bi Mud!

Cukurova'dan bir işçi

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2015/44 * 27 Kasım 2015 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK
Meşrutiyet Mh. Kodaman Sk. No: 111/15 Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad.
Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

METAL FIRTINA YOL GÖSTERİYOR!

SEMPOZYUM

**6 ARALIK PAZAR SAAT: 14.00
SU GÖSTERİ SANATLARI SAHNESİ**

İskender Paşa Mah. Vezir Çeşmesi Sk. No: 2

Fatih / İSTANBUL (Pertevniyal Lisesi Arka Sokağı)

- SINIF HAREKETİ VE METAL FIRTINA
- SENDİKALAR VE METAL İŞÇİ HAREKETİ
- METAL İŞÇİLERİ BİRLİĞİ MÜCADELE PROGRAMI
VE HEDEFLERİ

İRTİBAT: 0 545 932 32 05

fb.com/metalscileribirligi.mib

twitter.com/metalmib